JOHANNA LINDSEY

INIMĂ ÎNDĂRĂTNICĂ

„Johanna Lindsey creează basme care devin realitate."
Romantic Times

COLECȚIA
Iubiri de poveste

Courtney Harte este convinsă că tatăl ei, care a fost dat dispărut cu patru ani în urmă, este totuși în viață, pierdut undeva în adâncurile Teritoriului Indian, doar că, dintr-un motiv pe care ea nu-l poate înțelege, el nu a încercat să îi dea de urmă. După ce vede într-un ziar fotografia tatălui său, Courtney se hotărăște să plece cât mai grabnic posibil în căutarea lui, însă are nevoie de o călăuză care să o conducă prin ținuturile periculoase și necunoscute bântuite de comanși – o călăuză la fel de sălbatică și de imprevizibilă precum acele teritorii. Și cea mai potrivită persoană pentru această misiune primejdioasă este însuși temutul pistolar cunoscut drept Chandos.

Deși se teme de misteriosul singuratic, ale cărui secrete întunecate îi chinuiesc sufletul, îi acceptă totuși ajutorul, oferit fără prea mare tragere de inimă. Ochii lui, mai albaștri decât cerul, stârnesc în ea dorințe nebunești pe care nici nu și le putea imagina. Odată porniți pe acest drum nesigur, nu le rămâne decât să se încreadă unul în celălalt, iar pericolele pe care le au de înfruntat dezlănțuie o pasiune năvalnică, pe care numai dragostea o poate întrece.

„Senzuală... spirituală... o poveste de dragoste sexy... irezistibilă. Johanna Lindsey cunoaște rețeta perfectă a romantismului."
Booklist

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de cărți romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărțile ei au fost traduse în mai mult de 20 de limbi.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3011-7
9 786063 330117
Alma®

JOHANNA LINDSEY

Inimă îndărătnică

A Heart So Wild
Johanna Lindsey
Copyright © 1986 Johanna Lindsey
Toate drepturile rezervate
Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Inimă îndărătnică
Johanna Lindsey

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDSEY, JOHANNA
Inimă îndărătnică / Johanna Lindsey
trad.: Oana Barbelian – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3011-7

I. Barbelian, Oana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

JOHANNA LINDSEY

Inimă îndărătnică

Traducere din limba engleză
Oana Barbelian

LITERA®
2018

Pentru Dorene și Jerry, cei mai buni prieteni și veri,
care mi-au fost mereu alături

Capitolul 1

Kansas, 1868

Enervat, Elroy Brower lăsă jos halba de bere, izbind-o cu putere de masă. Zarva din crâșmă îi distrăgea atenția de la blonda apetisantă care îi ședea în poală, și se întâmpla așa rar ca Elroy să pună mâna pe o făptură așa tentantă precum Big Sal. Era al naibii de frustrant să tot fie întrerupt.

Big Sal își legănă șoldurile voluptuoase pe deasupra prohabului lui Elroy și se aplecă să-i șoptească ceva la ureche. Vorbele ei, destul de explicite, avură pe dată rezultatul scontat. Îi putea simți mădularul întărindu-i-se.

– Da' de ce nu vii sus, dragule, unde să putem fi doar noi doi? îi sugeră Big Sal cu o voce mieroasă.

Elroy rânji, închipuindu-și încântat orele ce aveau să vină. În noaptea asta, avea de gând s-o țină pe Big Sal doar pentru el. Târfa pe care o vizita uneori în Rockley, orașul cel mai apropiat de ferma lui, era bătrână și slăbănoagă. Big Sal, pe de altă parte, era cu adevărat voluptuoasă. Elroy înălțase deja o rugă de mulțumire fiindcă o găsise în timpul acestei scurte călătorii în Wichita.

Strigătele furioase ale crescătorului de vite îi atraseră din nou atenția lui Elroy. Nu se putu abține să nu asculte, mai ales după ceea ce tocmai văzuse în urmă cu două zile. Fermierul le povestea tuturor celor care-l ascultau că-l chema Bill Chapman. Intrase în cârciumă cu puțin timp în urmă și comandase de băut pentru toată lumea, ceea ce nu era un gest chiar așa generos pe cât părea, pentru că înăuntru nu se aflau decât șapte persoane, iar două dintre ele erau angajatele crâșmei. Chapman avea o fermă ceva mai la nord și era în căutare de bărbați care se săturaseră, la fel ca el, de indienii care terorizau zona. Lui Elroy îi atrăsese atenția cuvântul „indieni".

El, personal, nu avusese nici un necaz cu indienii, cel puțin până în acel moment, dar, pe de altă parte, el venise în Kansas abia

cu doi ani în urmă. Casa lui era vulnerabilă, iar el o știa prea bine – al naibii de vulnerabilă. Cel mai apropiat vecin se afla la mai bine de un kilometru și jumătate, iar orașul Rockley, la peste trei kilometri. Ba, mai mult, la fermă se aflau doar Elroy și tânărul Peter, un angajat care să-l ajute cu recolta. Soția lui Elroy murise la șase luni după ce sosiseră în Kansas.

Lui Elroy nu-i plăcea să se simtă vulnerabil, chiar deloc. Fiind un bărbat înalt, de un metru nouăzeci și cinci, și robust ca un butoi, era obișnuit ca statura lui să-l ferească de problemele vieții, mai puțin însă de cele pe care și le cauza singur. Nimeni nu voia să încerce pumnii puternici ai lui Elroy. La cei treizeci și doi de ani, bărbatul avea o condiție excelentă.

Însă acum, Elroy se trezi făcându-și griji în legătură cu sălbaticii care cutreierau câmpiile cu intenția de a-i izgoni pe oamenii decenți, cu teama lui Dumnezeu, care veniseră să se stabilească acolo.

Sălbaticii ăștia nu jucau deloc cinstit și nici nu le păsa dacă forțele erau sau nu egale. Vai, poveștile pe care le auzise Elroy erau suficiente cât să-i dea fiori și să-l facă să se gândească la faptul că fusese avertizat să nu se stabilească atât de al naibii de aproape de ceea ce se numea Teritoriul Indian – întinderea aceea uriașă de pustietate dintre Kansas și Texas. De fapt, ferma lui se afla la doar cincizeci și șase de kilometri de granița Kansasului. Dar, la naiba, terenul dintre râurile Arkansas și Walnut era bun. Acum, că războiul se sfârșise, Elroy își închipuise că armata avea să-i țină pe indieni în limitele terenurilor ce le fuseseră încredințate.

Nu era însă deloc așa. Soldații nu puteau fi peste tot, iar, de îndată ce războiul civil se terminase, indienii le declaraseră război coloniștilor. Războiul civil se sfârșise, dar războiul indienilor abia acum se încingea. Aceștia erau mai mult decât hotărâți să nu cedeze niciodată pământul care considerau că le aparținea.

În seara aceea, frica îl făcu pe Elroy să-l asculte cu atenție pe Bill Chapman, în ciuda dorinței de a se retrage sus cu Big Sal. În urmă cu doar două zile, înainte ca el și Peter să vină în Wichita, Elroy zărise o ceată mică de indieni traversând un colț din partea de vest a terenului său. Acela era primul grup de inamici pe care-l văzuse vreodată, pentru că indienii pașnici pe care îi întâlnise în timpul călătoriilor sale în vest nu se puteau compara cu aceștia.

Ceata asta era formată din opt bărbați, bine înarmați și înveliți în piei de capră, care se îndreptau spre sud. Elroy fusese suficient

de îngrijorat încât să-i urmărească, de la distanță, desigur, și le dăduse de urmă în tabăra lor de la răscrucea râurilor Arkansas și Ninnescah. Pe malul estic al râului Arkansas erau ridicate zece colibe, căminele a cel puțin încă doisprezece indieni, femei și copii.

Acum, faptul că știa că grupul ăsta de indieni kiowa sau comanși avea așezământul la doar câteva ore de mers călare de casa lui fu de ajuns să-l facă pe Elroy să simtă că-i îngheață sângele în vene. Își avertiză vecinii că indienii erau campați așa aproape, știind că vestea asta avea să-i facă să intre în panică.

La sosirea în Wichita, Elroy le povesti toate astea și celor din oraș. Speriase câțiva oameni, iar acum Bill Chapman suscita la rândul lui interesul clienților obișnuiți ai barului. Trei bărbați declarară că aveau să meargă călare împreună cu Chapman și cu cei șase văcari pe care îi adusese cu el. Unul dintre clienții barului povesti că știa doi pierde-vară care ar putea fi dispuși să ucidă câțiva indieni și părăsi birtul în căutarea lor, să vadă dacă se bagă.

Având la îndemână trei voluntari entuziaști și șansa de a mai căpăta încă doi, Bill Chapman își întoarse ochii albaștri spre Elroy, care, în tot timpul ăsta, ascultase în tăcere.

– Dar tu ce zici, prietene? întrebă fermierul înalt și slab. Ești cu noi?

Elroy o împinse pe Big Sal jos din poală, dar continuă s-o țină de braț în timp ce se apropia de Chapman.

– Nu ar trebui să lași armata să se ocupe de indieni? întrebă el precaut.

Fermierul râse batjocoritor.

– Și armata să bată din palme și să-i escorteze înapoi pe Teritoriul Indian? Nu așa se face dreptate. Singura modalitate prin care poți să te asiguri că un hoț indian nu mai fură iar de la tine e să-l omori, ca să nu mai poată s-o facă. Chiar săptămâna trecută, niște indieni kiowa mi-au măcelărit mai bine de cinșpe vite și și-au luat tălpășița cu vreo doișpe cai de rasă. În ultimii ani, mi-au făcut prea multe pagube. E ultimul atac pe care-l mai tolerez. Ești cu noi? adăugă el privindu-l pe Elroy cu asprime.

Elroy simți fiori reci pe șira spinării. Cincisprezece vite măcelărite! Îi adusese cu el doar pe cei doi boi pe care îi avea, dar celelalte vite de la fermă ar fi putut fi furate sau omorâte în singura zi în care fusese plecat. Fără vitele lui, era mort. Dacă indienii ăia kiowa aveau să-i atace ferma, era terminat.

Elroy își pironi ochii căprui asupra lui Bill Chapman.

– Acum două zile, am văzut opt războinici. I-am urmărit. Au tabăra așezată la o răscruce de drumuri din apropierea râului Arkansas, la vreo douăzeci de kilometri de ferma mea, adică în jur de patruzeci de aici, dacă urmezi calea râului.

– La dracu', de ce n-ai zis așa? strigă Chapman. Ar putea fi cei pe care-i căutăm, adăugă el gânditor. Da, până acum, ar fi avut cum să ajungă așa departe. Blestemații pot călători mult mai repede decât orice altă creatură pe care o cunosc. Erau indieni kiowa?

– Pentru mine, sunt toți la fel, zise Elroy și ridică din umeri. Dar vânjoșii ăștia nu aveau nici un cal cu ei, adăugă el. Era însă o herghelie de cai pe terenul lor. În jur de vreo patruzeci.

– O să ne arăți mie și argaților mei unde le e tabăra? întrebă Chapman.

– Am luat boii cu mine să ducă un plug înapoi la fermă, spuse Elroy încruntat. Nu am cal și nu aș face decât să vă încetinesc.

– Îți împrumut eu un cal, se oferi Chapman.

– Dar plugul meu...

– Plătesc eu să-ți fie găzduit cât suntem plecați. Poți să te întorci după el, nu?

– Când pleci?

– La prima oră. Dacă mergem ca vântul și ca gândul, iar ei stau locului, putem să ajungem la tabăra lor până după-amiază.

Elroy se uită la Big Sal și zâmbi larg. Atât timp cât Chapman nu era hotărât să plece în acea clipă, Elroy nu renunța la noaptea lui cu Big Sal, nu dom'le. Dar mâine...

– Contează pe mine, îi spuse el fermierului. Și pe ajutorul meu.

Capitolul 2

A doua zi dimineață, paisprezece bărbați hotărâți porniră călare din Wichita. Tânărul Peter, în vârstă de nouăsprezece ani, era extrem de entuziasmat. Era prima oară când i se întâmpla așa ceva. Era încântat de șansa care i se ivise. Și nu era singurul, pentru că unora dintre bărbații care făceau parte din grup le plăcea să omoare, iar asta era scuza perfectă.

Lui Elroy nu-i păsa prea tare de nici unul dintre bărbații ăia. Nu erau genul lui, dar toți se aflau în vest de mult mai mult timp decât el, iar asta îl făcea să se simtă inferior. În orice caz, cu toții aveau un lucru în comun. Fiecare dintre ei avea motivele lui de a-i urî pe indieni.

Cei trei slujbași permanenți ai lui Chapman își spuseră doar prenumele – Tad, Carl și Cincinnati. Cei trei pistolari pe care îi angajase Chapman erau Leroy Curly, Dare Trask și Wade Smith. Unul dintre bărbații din Wichita era un dentist ambulant cu numele ciudat de domnul Smiley. Elroy nu înțelegea de ce atâția oameni care veneau în vest simțeau nevoia de a-și schimba numele, uneori să se potrivească meseriei, alteori nu. Apoi mai era un fost șerif, fără loc de muncă deocamdată, care se aventurase în Wichita în urmă cu șase luni și care încă nu-și găsise o slujbă. Elroy se mira că se putea întreține, dar știa că era mai bine să nu întrebe. Cel de-al treilea bărbat din Wichita era un fermier, la fel ca Elroy, care se întâmplase să intre în seara precedentă în birt. Cei doi pierde-vară erau doi frați aflați în drum spre Texas, Micul Joe Cottle și Marele Joe.

Galopând în ritm alert, cu speranța de a mai aduna și alți oameni până la prânz, Chapman îi conduse prin Rockley. Dar, prin ocolul ăsta, nu câștigară decât un singur om, pe fiul lui Lars Handley – John. Cu toate astea, descoperiră că nu era nevoie să se grăbească, pentru că Marele Joe Cottle, care călărise în față cu un cal în plus, îi ajunse în Rockley și îi informă că indienii kiowa încă se aflau campați pe malul râului.

Grupul ajunse la tabăra indienilor după-amiaza târziu. Elroy nu galopase așa repede niciodată în viața lui. Îl durea spatele îngrozitor. Și caii erau terminați. Niciodată n-ar fi călărit singur un cal în felul ăsta.

Copacii și vegetația luxuriantă de pe malul râului le oferiră lui Elroy și celorlalți o ascunzătoare perfectă. Înaintară mai aproape și urmăriră tabăra, vuietul râului acoperind zgomotele pe care le făceau.

Peisajul era liniștit. Pe sub copacii uriași se întindeau corturi indiene falnice. Copiii îngrijeau caii, iar femeile erau adunate în grup și stăteau de vorbă. Un singur bărbat bătrân se juca cu un bebeluș.

Era greu să-ți închipui că aceștia erau niște sălbatici însetați de sânge, observă Elroy, și că aveau să crească, să ucidă și să fure. Vai, despre femei se știa că erau mai rele decât bărbații când venea vorba despre torturat prizonieri, sau, cel puțin, așa auzise. Prin preajmă nu se vedea decât un războinic, dar asta nu conta. După cum sublinie Micul Joe, mai puteau fi și alți războinici care să-și facă siesta precum mexicanii.

– Ar trebui să așteptăm pân' diseară când vor dormi cu toții nebănuitori, sugeră Tad. Indienilor nu le place să se lupte noaptea. E ceva legat de „morții lor și de spiritele care nu pot să găsească tărâmul fericirii de dincolo". O mică surpriză n-ar strica nimănuia.

– Mie mi se pare că avem surpriza de partea noastră chiar acum, sublinie domnul Smiley. Dacă războinicii ăia oricum trag un pui de somn...

– S-ar putea chiar să nu fie prin preajmă.

– Cine zice asta? Și-ar putea fabrica arme în corturi sau ar putea să-și călărească femeile, chicoti Leroy Curly.

– Atunci, ar trebui să fie o groază de femei. Sunt doar zece corturi, Curly.

– Recunoști vreunul dintre caii ăia de acolo, domnule Chapman? întrebă Elroy.

– Nu pot să zic că da, dar stau prea înghesuiți ca să mă pot uita bine la toți.

– Ei bine, eu știu când am de-a face cu indieni kiowa atunci când îi văd.

– Nu prea cred, Tad, îl contrazise Cincinnati. Eu aș zice că sunt mai degrabă comanși.

– De unde știi tu?

– La fel cum tu *crezi* că-i cunoști pe kiowa, răspunse Cincinnati. Știu când am de-a face cu comanși când îi văd.

Carl îi ignoră pe amândoi, pentru că Tad și Cincinnati nu se puteau pune niciodată de acord.

– Și care-i diferența? Indienii îs indieni, iar asta nu-i rezervație, deci e al dracu' de signr că nu sunt îmblânziți.

– Eu îi caut pe ăia care m-au atacat! exclamă Bill Chapman.

– Sigur, șefu', da', dacă ăștia nu-s ăia, ești dispus să lași ceata asta să-și vadă liniștită de treabă?

– Ei ar putea să te atace la anul, spuse Cincinnati analizându-și pușca.

– Ce dracu' se petrece? întrebă Micul Joe. Vreți să ziceți că ne-am plimbat fundurile toată ziua, iar acum vă gândiți să ne întoarcem fără să-i omorâm? Prostii!

– Ușor, frățioare. Nu cred că asta a gândit domnul Chapman. Nu-i așa, domnu' Chapman?

– Nici pe departe, se înfurie fermierul. Carl are dreptate. Nu are nici o importanță ce bandă de sălbatici avem aici. Ne descotorosim de ei, iar alții se vor gândi de două ori înainte să se mai vânture pe aici.

– Atunci, ce mai așteptăm? întrebă Peter privind nerăbdător în jur.

– Asigură-te că lași femeile la final, vorbi Wade Smith pentru prima oară. O să mă bucur de câteva. Pentru deranjul meu, se înțelege.

– Așa mai discutăm, chicoti Dare Trask. Și eu care credeam că asta va fi doar încă o treabă de *rutină*.

Bărbații erau acum înflăcărați de un gând nou în timp ce se întorceau să-și ia caii. Femeile! Nu se gândiseră la asta. Zece minute mai târziu, pocnetele puștilor sparseră tăcerea. Când se trase ultimul foc, nu mai erau în viață decât patru indience, trei femei și o copilă, pe care Wade Smith o găsi prea drăguță ca s-o lase să-i scape. Toate cele patru fură violate în repetate rânduri, apoi fură ucise.

La apus, cei paisprezece bărbați se îndepărtară călare. Singura victimă din tabăra lor fu fostul șerif. În vreme ce-i cărau trupul de la locul faptei, cu toții simțeau că moartea lui era un mic sacrificiu care merita.

După plecarea lor, tabăra se cufundă în tăcere, de parcă țipetele fuseseră luate de vânt. Nu se mai auzea decât vuietul râului. În tabără nu mai era nimeni care să jelească moartea indienilor comanși,

care nu aveau nici o legătură cu ceata de kiowa care atacase ferma lui Bill Chapman. Nu mai rămăsese nimeni care s-o jelească pe copila care îi atrăsese atenția lui Wade Smith cu pielea ei neagră și cu ochii ei albaștri, ochi care trădau urma sângelui de alb undeva în neamul ei. Nici unul dintre ai ei nu o auzi suferind înainte de a muri, pentru că mama ei murise cu mult înainte ca ei să termine s-o violeze pe copilă. În primăvara aceea, împlinise zece ani.

Capitolul 3

– Courtney, iarăși stai gârbovită. Doamnele nu stau cocoșate. Pot jura că nu te-au învățat nimic la școlile alea scumpe, nu-i așa?

Fata mustrată privi într-o parte la noua ei mamă vitregă și dădu să spună ceva, dar apoi se răzgândi. Ce rost avea? Sarah Whitcomb, Sarah Harte acum, auzea doar ce voia și nimic mai mult. Oricum, Sarah nici nu se mai uita la Courtney, interesul fiindu-i acum atras de ferma abia vizibilă în depărtare. Chiar și așa, Courtney își îndreptă spatele și-și simți mușchii gâtului protestând, apoi scrâșni din dinți. De ce era ea singura care simțea usturimea limbii ascuțite a lui Sarah? Uneori, personalitatea nouă a femeii mai în vârstă o uimea pe Courtney. Cu toate astea, de cele mai multe ori, Courtney nu zicea nimic, retrăgându-se în sine, căci învățase să-și țină astfel durerea doar pentru ea. În ultima vreme, Courtney Harte apela rareori la curajul ei, iar asta doar când era prea obosită sau când nu-i mai păsa.

Nu fusese întotdeauna așa nesigură. În copilărie, fusese o fată precoce, îndrăzneață, prietenoasă și zburdalnică. Mama ei obișnuia s-o tachineze spunându-i că era un mic drăcușor. Dar mama lui Courtney murise pe când copila avea doar șase ani.

În cei nouă ani trecuți de atunci, Courtney fusese trimisă când la o școală, când la alta, tatălui ei, profund îndurerat, părându-i-se imposibil să se descurce cu pretențiile unui copil. Dar, aparent, lui Edward Harte îi convenise felul în care se aranjaseră lucrurile, pentru că lui Courtney îi era permis să vină acasă doar câteva săptămâni în fiecare vară. Cbiar și atunci, Edward nu avea niciodată timp să stea cu singurul lui copil. În majoritatea anilor cât durase războiul, el nici măcar nu prea fusese acasă.

Până la vârsta de cincisprezece ani, Courtney suferise prea mult din cauza neglijenței și a lipsei de iubire. Nu mai era deschisă și nici prietenoasă. Devenise o tânără foarte retrasă și precaută, atât de sensibilă la cum o tratau ceilalți, încât se retrăgea la cel mai mic

semn de dezaprobare. Numeroasele ei profesoare stricte erau parțial responsabile pentru timiditatea ciudată a fetei, dar asta se datora în mare parte încercărilor ei continue de a recâștiga dragostea tatălui ei.

Edward Harte era un doctor al cărui cabinet prosper din Chicago îl ținuse atât de ocupat, încât abia dacă mai avea timp pentru altceva în afară de pacienții săi. Acesta era un sudist înalt și elegant, care, după căsătorie, se stabilise în Chicago. Courtney era de părere că nu exista un bărbat mai chipeș și mai devotat ca el. Fata își venera tatăl și simțea că murea câte un pic de fiecare dată când el o privea cu ochii aceia goi, de culoarea mierii brune, la fel ca ai ei.

În timpul războiului civil, nu avusese timp pentru ea, iar acum era și mai rău. Războiul îi făcuse ceva groaznic omului acestuia care sfârșise prin a se lupta împotriva ținutului natal din cauza credințelor sale umaniste. Când se întorsese acasă, în '65, nu revenise la cabinet, ci devenise retras, încuindu-se în birou, bând ca să uite de toate morțile pe care nu le putuse împiedica. Averea familiei Harte avusese de suferit. Dacă n-ar fi fost scrisoarea vechiului mentor al lui Edward, doctorul Amos, în care îi cerea să-i predea cabinetul din Waco, Texas, tatăl lui Courtney ar fi băut probabil până ce ar fi murit. Sudiștii dezamăgiți, îi scria doctorul Amos, năvăleau în vest în căutarea unei vieți noi, iar Edward voia să fie unul dintre cei care alegeau speranța în detrimentul deziluziei.

Asta avea să însemne o viață nouă și pentru Courtney, fără școli, fără să mai stea departe de tatăl ei. Urma să aibă șansa să-l facă să vadă că nu era o povară și că îl iubea. Aveau să fie doar ei doi, își spunea ea.

Dar, în timpul staționării prelungite în Missouri, tatăl ei mersese și făcuse ceva de neconceput: se căsătorise cu guvernanta lor din ultimii cinci ani, Sarah Whitcomb. Se părea că se iscaseră vorbe despre faptul că nu se cuvenea ca o femeie de treizeci de ani să călătorească alături de doctorul Harte.

Edward n-o iubea pe Sarah, iar aceasta avea ochi doar pentru Hayden Sorrel, unul din cei doi bărbați pe care Edward îi angajase să-i însoțească pe teritoriul periculos al Texasului. Chiar din ziua nunții, Sarah se transformase în cu totul altă persoană. Dacă odinioară fusese blândă cu Courtney, acum era o adevărată scorpie, care ordona și critica, fără să-i pese de sentimentele nimănui. Courtney renunțase

să încerce să-i mai înțeleagă schimbarea. Pur și simplu, se străduia să nu stea în calea lui Sarah, iar asta nu era deloc ușor când cinci oameni călătoreau cu căruța de-a lungul câmpurilor din Kansas.

De când plecaseră din Wichita, în dimineața aceea, călătoriseră de-a lungul râului Arkansas, însă fuseseră nevoiți să se îndepărteze de râu ca să vadă dacă pot găsi vreo fermă sau vreun oraș în care să-și petreacă noaptea. Până la urmă, dormitul sub un acoperiș urma să fie unul dintre lucrurile fără de care aveau să fie nevoiți să se descurce odată ce aveau să ajungă la porțiunea de peste trei sute de kilometri ai Teritoriului Indian.

Teritoriul Indian. Numai numele o înspăimânta pe Courtney, dar Hayden Sorrel și celălalt bărbat, cunoscut doar sub numele de Dallas, spuneau că nu aveau de ce să-și facă griji atât timp cât luau niște vite cu ei cu care să-i mituiască pe indieni.

Jesse Chisholm, un tip pe jumătate indian cherokee, descoperise un traseu mai neted între San Antonio, Texas și Wichita. Chisholm folosise ruta aceea să transporte marfă în '66, iar de atunci coloniștii o utilizaseră ca să traverseze câmpiile. Oamenii îi spuneau acum Traseul Chisholm. Pe aici ajunseseră primele cirezi de vite din Texas în Abilene.

Un negustor de animale din Illinois, Joseph McCoy, se ocupa în anul acela de aducerea cirezilor din Kansas – McCoy și Căile Ferate Kansas Pacific, care, în sfârșit, ajunseseră în Abilene pe drumul cel ocolit spre vest. Pentru că Abilene avea apă din belșug de la râul Smoky Hill și câmpuri bune de păscut în vecinătate, precum și protecția fortului Riley din apropiere, Traseul Chisholm era acum ruta ideală pentru aducerea cirezilor ce trebuiau transportate spre est.

Căile ferate schimbaseră covârșitor orașul Abilene. Nu mai departe de anul anterior, acesta era alcătuit din nu mai mult de o duzină de case de lemn. Doar într-un an, se dezvoltase uluitor, iar acum avea o duzină de birturi și alte câteva case ale viciului în care să-i atragă pe argații care aduceau cirezile.

Calea ferată ar fi fost de preferat să fi ajuns și mai departe, dar încă nu era cazul, așa că familia Harte putuse călători în oarece confort doar până în Abilene. Acolo, cumpăraseră o căruță în care să-și transporte puținele avuții aduse de acasă – de fapt, una dintre căruțele cu coviltir cu care se mai călătorise și înainte. Gândul că mijlocul

lor de transport traversase deja în siguranță Teritoriul Indian îi mai liniștea un pic pe cei din familia Harte.

Courtney ar fi preferat să se întoarcă în est și să ajungă în Texas pe calea ocolită. De fapt, acesta fusese planul lor inițial, să călătorească prin sud și apoi să pătrundă în Texas pe la granița de est. Dar Sarah voia să-și viziteze rudele din Kansas înainte să se stabilească într-un loc atât de îndepărtat precum Texasul, așa că, atunci când află de traseul ăsta pentru vite care fusese străbătut în siguranță și care trecea chiar pe lângă Waco – destinația lor –, Edward hotărî să schimbe ruta. Până la urmă, se aflau deja în Kansas. Aveau să economisească mult timp dacă mergeau direct spre sud. Adevărul secret era că nu voia să călătorească prin sud, să vadă iarăși ravagiile de acolo, cel puțin atât timp cât o putea apuca pe această rută.

Dallas călări în față spre ferma pe care o zăriseră, apoi se întoarse să-i informeze că erau bine-veniți să-și petreacă noaptea în hambar.

– O să fie bine, doctore Harte, îi spuse Dallas lui Edward. N-are rost să facem un ocol călare de mai bine de un kilometru jumate până la Rockley, care oricum e un orășel amărât. Mâine-dimineață o să putem să ne îndreptăm iară spre râu.

Edward încuviință din cap, iar Dallas își reluă mersul alături de trăsură. Lui Courtney nu-i plăcea prea tare de el sau de prietenul lui, Hayden, care continua să-i facă ochi dulci lui Sarah. Dallas era mult mai tânăr decât Hayden – să fi avut în jur de douăzeci și trei de ani –, așa că pe el nu-l interesa Sarah, dar se arătase interesat de Courtney.

În felul lui grosolan, Dallas era un tip arătos, iar Courtney ar fi fost extrem de încântată de interesul lui, dacă n-ar fi văzut felul lacom în care îi sticleau ochii după orice femeie suficient de tânără încât să fie pe gustul lui.

Courtney știa că nu era atrăgătoare, cel puțin nu îndeajuns încât să atragă atenția bărbaților atunci când erau și alte femei de față. Dar, dacă o analizai pe porțiuni, avea un păr drăguț, ochi frumoși și trăsături delicate, dar, de obicei, bărbații nu observau asta. Ei se uitau scurt la silueta ei scundă și dolofană, iar apoi își fereau privirea.

Courtney ura felul în care arăta, dar, adesea, apela la mâncare ca să-și aline singurătatea. Până în urmă cu câțiva ani, nu-i păsase.

Atunci când ceilalți copii o tachinau din cauza greutății ei, pur și simplu mânca mai mult. Când, în cele din urmă, începuse să-i pese de felul în care arăta, făcuse un efort să slăbească și reușise. Acum, nu mai ziceau despre ea că era grasă, ci dolofană. După căsătoria tatălui ei, se întâmplase și un lucru bun – și anume, că acesta o remarcase pe Courtney. În timp ce călătoriră unul lângă altul în trăsură, tatăl ei începu să-i vorbească pe îndelete. De fapt, ea nu punea asta pe seama căsătoriei, ci pe seama intimității forțate a traseului. Chiar și așa, începea să creadă că poate nu era chiar fără speranță. Poate că el chiar începea iarăși s-o iubească, ca înainte de moartea mamei ei.

Edward opri în fața unui hambar. Pe Courtney, care toată viața ei locuise în Chicago, încă o uimea că oamenii precum fermierul acesta care venea să-i întâmpine nu aveau reținere să trăiască așa în mijlocul pustietății, fără nici un vecin la orizont. Lui Courtney îi plăcea să stea singură, dar într-o casă înconjurată de alte case, știind că existau oameni prin jur. În izolarea și în sălbăticia asta în care încă umblau indienii, nu erai în siguranță.

Fermierul era un uriaș de cel puțin o sută douăzeci de kilograme, cu niște ochi de culoarea alunei pe fața-i rumenă. Surâzând, acesta-i spuse lui Edward că avea loc în hambar să-și ducă trăsura. După ce se întâmplă asta, bărbatul o ajută pe Courtney să coboare din trăsură.

– Vai, ce drăguță ești, rosti el, întinzându-se apoi s-o ajute pe Sarah. Dar trebuie să te mai îngrași puțin. Ești ca o scândură.

Courtney se înroși ca racul și lăsă capul în jos, sperând că Sarah nu auzise. Bărbatul ăsta era nebun? Ea își petrecuse doi ani încercând să slăbească, iar el spunea că era prea slabă.

În timp ce ea încerca să-și revină din nedumerire, Dallas veni prin spate și-i șopti la ureche:

– Scumpo, e destul de masiv încât să-i placă femeile masive, așa că nu-l băga în seamă. Cam într-un an, o să scapi de grăsimea asta de copil, și fac pariu că vei fi cea mai drăguță fată din nordul Texasului.

Dacă Dallas i-ar fi văzut fața, și-ar fi dat seama că nu-i făcea un compliment. Courtney se simțea jignită. Nu putea suporta atâta critică la adresa ei din partea unor bărbați. Ieși grăbită din hambar și alergă în spatele lui. Se uită țintă de-a lungul câmpiei care se întindea

pe kilometri. În ochii căprui-aurii începură să lucească lacrimile, făcându-i să semene cu mișe iazuri de miere.

Prea grasă, prea slabă – cum de puteau fi oamenii așa cruzi? Oare putea exista vreo urmă de sinceritate în două păreri atât de opuse? Sau oare acum descoperea că bărbații nu spuneau niciodată adevărul? Courtney nu știa ce să mai creadă.

Capitolul 4

Elroy Brower se purta cât de amabil putea el. De când își construise casa, nu avusese niciodată atâția oaspeți. Cu o zi în urmă nu muncise deloc, dar nu-l deranja asta. Oricum nu-l trăgea inima să se întoarcă în Wichita după plug, având în vedere mahmureala cu care se trezise, dar nici asta nu-l deranja. Unui bărbat îi prindea bine să se îmbete din când în când. Avusese și mulți tovarăși, pe Bill Chapman și pe ceilalți, cu care înnoptase cu două seri în urmă în hambar, golind sticle de whisky ca să-și sărbătorească victoria. Nu lipsiseră decât frații Joe, care, după măcel, porniseră călare direct spre sud.

Iar apoi, ieri, sosiseră doctorul, doamnele lui și cei doi argați ai doctorului. Închipuie-ți doar, niște doamne așezate să ia cina la masa lui! Și chiar erau doamne în toată regula. Își putea da seama de asta după hainele lor elegante de călătorie și după maniere. Și, desigur, după pielea lor delicată. Ba chiar pe cea tânără o și făcuse să roșească.

Elroy își spuse că ar fi cât se putea de fericit dacă oaspeții și-ar dori să rămână câteva zile; plugul lui mai putea să aștepte. Chapman plătise să-i fie găzduit împreună cu boii, iar Elroy îi putea lua oricând voia. Dar doctorul zisese că aveau să plece în dimineața aceea. Insistase ca în zori să meargă la vânătoare, să reîmprospăteze proviziile de mâncare ale lui Elroy. Ei bine, la naiba, nu era nimic rău în asta. Un om de treabă doctorul ăsta, cu adevărat un domn. Observase cele trei zgârieturi de pe gâtul lui Elroy și se oferise să-i lase niște unguent.

Când veni vorba despre zgârieturi, Elroy se neliniști puțin. Nu că i-ar fi fost rușine, pentru că nu era deloc așa, dar nu vorbești în fața doamnelor despre așa ceva, despre chestii legate de sex și despre cele întâmplate în tabăra indienilor. Dar doctorul nu întrebă cum căpătase zgârieturile și nici Elroy nu zise nimic.

Atacul reprezentase o experiență palpitantă. Pe de altă parte, Elroy se mai liniștise și pentru că nu mai avea indieni atât de aproape de casă. La naiba, fuseseră ușor de ucis – și ușor de violat. Nici

nu știa de ce-și făcuse dintru început atâtea griji în legătură cu indienii. Nu ezitase decât o secundă când văzuse că mica sălbatică de la care căpătase zgârieturile nu era indiancă pură. Ochii aceia care nu aveau cum să-i aparțină unui indian pursânge îl priviseră cu atâta ură. Dar o violase oricum. Era prea exaltat după toate omorurile alea ca să n-o facă. Elroy nici măcar nu-și dăduse seama că fata murise decât după ce terminase. Nu se simțea deloc vinovat din cauza a ceea ce se întâmplase, ci era doar iritat că nu putea să-și alunge ochii aceia din minte.

Elroy fu sigur că doamnele trebuiau să se fi trezit și îmbrăcat, așa că, în câteva minute, putea merge la hambar să le invite la micul dejun. Probabil că doctorul și Dallas se întorseseră și ei. Pe de altă parte, Sorrel se bărbierea în spate lângă fântână și probabil stătea la povești cu Peter. Elroy se temea că băiatul nu avea să mai rămână mult la fermă. Deja vorbea că voia să se alăture Cavaleriei a Șaptea ca să se poată lupta cu indienii. Elroy spera că avea măcar să aștepte până după recoltă. Câmpul de porumb începea la optsprezece metri de casa de lemn a lui Elroy. Tulpinile înalte se legănau ușor. Dacă Elroy ar fi observat asta în timp ce se îndrepta spre hambar, poate că s-ar fi gândit că scăpase vreun animal pe câmp, pentru că vântul nu bătea câtuși de puțin. Dar nu remarcă. Se gândea că, de îndată ce grupul Harte avea să plece, urma să se întoarcă în Wichita după plug.

Courtney se trezise de o jumătate de oră și aștepta ca Sarah să-și termine ritualul de dimineață. Sarah era drăguță, iar în fiecare dimineață își petrecea o grămadă de vreme asigurându-se că toată lumea avea să observe cât de frumoasă era, aranjându-și părul atât cât trebuia, jucându-se cu pudrele ei și cu loțiunea pe care o adusese cu ea și care era de presupus că previne arsurile solare. Numai orgoliul lui Sarah îi obliga să continue călătoria asta atât de târziu, spre sfârșitul anotimpului. Aveau să fie norocoși dacă ajungeau la Waco înainte de venirea iernii. Sarah îl convinsese pe Edward să meargă în vizită la rudele ei din Kansas pentru că voia să se dea mare cu soțul ei, un medic important, și să le arate tuturor celor din orașul ei natal cât de bine ajunsese.

Fermierul făcu foarte mult zgomot inutil dincolo de ușă înainte să-și bage capul înăuntru.

– Doamnelor, dacă doriți să veniți în casă la micul dejun, șunca e pregătită, iar ouăle sunt gata să fie transformate în omletă.

– Ce drăguț din parte dumitale, domnule Brower, spuse Sarah surâzătoare. Soțul meu s-a întors deja?

– Nu, doamnă, dar nu cred să mai întârzie mult. E destul vânat pe aici prin zonă în momentul ăsta al anului.

Fermierul plecă. Auzindu-l făcând din nou gălăgie dincolo de ușă, Courtney clătină din cap la felul lui ciudat de a fi. Știa de ce se comportase așa la venire, dar acum ce rost mai avea? Dar apoi, ușa se deschise brusc, iar Elroy Brower căzu înăuntru, strângându-se de coapsa în care avea înfipt un băț subțire. Acum, de ce ar...

– Doamne, Dumnezeule, erau mai mulți! gemu Elroy ridicându-se, rupând săgeata.

– Ce se întâmplă, domnule Brower? întrebă Sarah pe un ton autoritar, înaintând spre el.

Elroy gemu din nou.

– Indieni. Suntem atacați. Sarah și Courtney rămaseră acolo cu ochii ațintiți asupra lui și cu gurile căscate. Pe acolo! strigă Elroy cu vocea răgușită, făcându-le din ce în ce mai agitat semn spre o iesle mare acoperită. Exact din motivul ăsta am săpat o groapă pentru soția mea. Ea era o femeie masivă, așa că ar trebui să fie suficient de mare pentru amândouă. Intrați acolo și *nu ieșiți*, nici măcar dacă se face liniște. Trebuie să mă întorc în casă, unde mi-am lăsat pușca.

Iar apoi plecă. Nici Sarah și nici Courtney nu voiau să-l creadă. Nu se întâmpla așa ceva. Era imposibil. Lui Sarah i se făcu rău când auzi un foc de armă, urmat repede de un altul.

– Intră în cutia aia, Courtney! strigă Sarah în timp ce alerga într-acolo. O, Doamne, nu se poate întâmpla așa ceva, nu acum, când lucrurile mergeau atât de bine.

Courtney înaintă mecanic spre cutia joasă și se târî înăuntru după Sarah. Era o ladă fără fund. În pământ, fusese săpată o groapă adâncă de aproape optzeci de centimetri, loc suficient ca ele să se poată așeza pe vine fără să atingă cu capul partea de sus a cutiei.

– Închide capacul! se răsti Sarah privind-o cu ochii ei cenușii bulbucați de frică. Nu avem de ce să ne temem! adăugă ea apoi. Nu ne vor găsi. Sunt doar niște sălbatici proști. Nici măcar nu vor căuta aici. Vor...

Sarah se opri brusc când din spatele hambarului auziră un țipăt îngrozitor plin de durere. Ceea ce urmă fu și mai rău: multe zgomote, sunete animalice, care creșteau în intensitate cu fiecare secundă scursă. Iar apoi, chiar dincolo de ușa hambarului, se auzi un urlet

ascuțit. Courtney își reveni din transă și închise capacul, cufundându-le într-un întuneric care era el însuși înspăimântător.

– Sarah! Sarah!

Courtney începu să plângă când își dădu seama că Sarah leșinase. Chiar și cu căldura trupului femeii prăbușite lângă ea, fata se simțea singură. Avea să moară, iar ea nu voia să moară. Știa că urma să aibă parte de o moarte rușinoasă, că avea să țipe, să implore, iar apoi să moară totuși. Toată lumea știa că indienii erau nemiloși.

„Vai, Doamne, dacă trebuie să mor, nu mă lăsa să implor. Dă-mi curajul să nu implor!"

Edward Harte auzi prima împușcătură și se grăbi să se întoarcă la fermă, cu Dallas urmându-l îndeaproape. Dar, când ajunseră suficient de aproape să vadă ce se întâmpla, tânărul se îndepărtă în grabă. Dallas nu era erou.

Edward nu știu că restul drumului îl străbătu singur, pentru că nu se putea gândi decât la fiica lui și la cum s-o salveze. Se apropie dinspre partea laterală a fermei și văzu patru indieni înconjurând trupul lui Peter, tânărul ajutor de fermier, și pe al lui Hayden Sorrel. Prima împușcătură a lui Edward își atinse ținta, dar imediat după aceea o săgeată îi străpunse umărul. Venise din partea din față a hambarului, așa că trase și el în direcția aceea.

Acela fu ultimul lui foc. Încă două săgeți îl atinseră, iar bărbatul căzu de pe cal și rămase nemișcat.

Cei opt luptători comanși își atinseseră scopul. Luaseră urma a treisprezece cai până la ferma asta. Văzuseră că de la fermă plecaseră doar unsprezece cai, ceea ce însemna că aici mai rămăseseră doi bărbați, doi dintre cei treisprezece războinici pe care îi căutau. Unul din cei doi era deja mort. Fermierul uriaș era încă în viață. Acesta nu avea decât o rană. Îl împiedicaseră să ajungă în casă, dar și să se întoarcă la hambar. Acum, patru luptători se jucau cu el, tachinându-l cu cuțitele, în vreme ce alți indieni căutau în casă și în hambar. Doi dintre ei intrară în hambar. Unul se urcă în căruță și azvârli obiecte din aceasta în timp ce scotocea. Celălalt verifică locul, în căutare de ascunzișuri. Ochii lui scrutară totul cu o atenție ucigătoare. Pe față nu i se citea nimic din ceea ce gândea, dar transmitea o suferință teribilă, sfâșietoare. Cu o zi în urmă, mersese în tabăra comanșilor și descoperise coșmarul lăsat în urmă de albi. Venirea lui în tabără era prima după trei ani de absență, dar se întorsese prea târziu pentru a le salva pe mama și pe sora lui. Răzbunarea nu avea

niciodată să răscumpere suferința lor, dar urma să-l ajute pe el să-și mai aline durerea.

Urmele de pași îi atraseră atenția, așa că înaintă încet spre iesle. În mână ținea cuțitul scurt și extrem de ascuțit pe care-l folosea la jupuitul pieii animalelor.

Courtney nu-i auzise pe cei doi indieni intrând în hambar. Inima îi bătea așa tare, încât abia putea auzi toate zgomotele din curte.

Capacul ieslei se deschise, iar Courtney abia dacă apucă să icnească înainte ca părul să-i fie apucat de niște mâini violente. Fata închise ochii să nu vadă venind lovitura morții. Știa că avea să-i fie tăiat gâtul, pentru că bărbatul o forță să-și lase capul pe spate, expunându-i gâtul. Doamne, în orice clipă, în orice clipă...

Ea nu voia să deschidă ochii, dar el își dorea ca ea să-l privească în timp ce o ucidea. Cealaltă femeie era întinsă în groapă, leșinată, dar asta era conștientă și tremura. Dar nu vru să se uite la el nici măcar când îi răsuci părul cât de tare putu el în jurul mâinii. Știa că-i făcea rău, dar ea continua să-și țină ochii strâns închiși.

Dar, apoi, dincolo de vălul de furie, indianul începu s-o analizeze. Acesta își dădu seama că ea nu era de pe aici. Tânăra purta haine de calitate, nu din stambă sau din bumbac decolorat. Avea pielea prea albă pentru o nevastă sau fiică de fermier, fiind aproape străvezie, abia atinsă de razele soarelui. Firele de păr pe care le strângea între degetele lui erau fine ca mătasea, nici castanii, nici blonde, ci un amestec între cele două nuanțe. În timp ce o privea cu atenție, își dădu seama că nu putea să aibă mai mult de paisprezece ani, poate doar un pic mai mult.

Încet, își mută privirea de la ea la trăsură și văzu rochiile pe care Degete Încovoiate le aruncase afară. Indianul dădu drumul părului fetei.

Courtney era prea îngrozită ca să-și mai țină ochii închiși. Trecuse prea mult timp, și nici o lamă nu-i atinsese încă gâtul. Odată ce fu eliberată, fata nu mai știu ce să creadă, dar, de îndată ce deschise ochii, fu cât pe ce să leșine. Niciodată nu văzuse ceva mai înspăimântător decât indianul acela cu părul lung și negru ca smoala împărțit în două cozi împletite. Trupul dezgolit era brăzdat de linii de vopsea de culoarea sângelui diluat cu apă. Vopsea în câteva culori îi împărțea fața în patru părți, ascunzându-i trăsăturile. Dar ochii, fixați asupra ochilor ei, o impresionară într-un mod ciudat. Ochii aceia nu păreau

să fie ai lui, pentru că, spre deosebire de restul ființei lui, nu păreau deloc amenințători.

Courtney îl urmări privind când la ea, când în cealaltă parte. Fata îndrăzni să-i privească și restul trupului, analizându-l atent. Nu trecu însă mai departe de cuțitul pe care-l ținea în mână, îndreptat spre ea.

Bărbatul observă ochii aceia de felină mărindu-se la vederea cuțitului, iar apoi o văzu cum leșină. Indianul mârâi când ea se prăbuși alături de cealaltă femeie. Femei proaste din est. Nici măcar nu se deranjaseră să se înarmeze.

Indianul ezită scoțând un oftat. Cu obrajii ei rotunzi de copilă, semăna prea mult cu sora lui. Nu putea s-o ucidă. Închise încet capacul ieslei și se îndepărtă făcând semn spre Degete Încovoiate că pierduseră destul timp.

Capitolul 5

Elroy Brower blestemă soarta care-l adusese în Wichita în ziua în care Bill Chapman trecuse pe acolo. Știa că avea să moară. Dar când... când? El și atacatorii lui erau la kilometri depărtare de fermă. Călăriseră spre nord pe urmele lui Chapman și nu se opriră până ce soarele nu ajunse exact deasupra capetelor lor.

Fu nevoie de aproape toți ca să-l doboare pe Elroy de îndată ce-și dădu seama ce aveau să-i facă. Dar, într-o clipă, Elroy fu țintuit cu mâinile și picioarele depărtate, dezbrăcat în pielea goală, pe pământul fierbinte, unde începu să-și simtă părțile trupului care nu văzuseră niciodată lumina soarelui arzând lent în razele amiezii.

Blestemații de sălbatici stăteau de jur împrejurul lui și se uitau la el cum transpiră. Unul lovi cu un băț în vârful săgeții înfipte în coapsa lui, câte o lovitură la fiecare cinci secunde, iar durerea îl străfulgera în valuri care n-aveau timp să se retragă înainte de următoarea lovitură.

Știa ce voiau, știuse de când îi făcuseră semn spre cei trei bărbați morți la fermă. Cu răbdare, se făcuseră înțeleși, ridicând două degete, făcând semn spre el, apoi spre cele trei cadavre. Știau că doi dintre bărbații care participaseră la masacru se aflau la fermă și știau că el era unul dintre ei.

Încercă să-i convingă că el nu era unul dintre cei pe care îi căutau. Până la urmă, erau două cadavre în plus. Cum puteau fi siguri? Dar ei nu-l crezură, și, de fiecare dată când nu le spunea ceea ce voiau, îl tăiau. Avea deja vreo șase răni mici până să le indice trupul lui Peter. Ce mai conta? Băiatul era deja mort și nu mai putea suferi. Dar Elroy avu de suferit privind la ceea ce-i făcură cadavrului lui Peter. Vomită pe el când indienii castrară trupul și îndesară bucata de carne în gura lui Peter, apoi îi cusură buzele. Mesajul avea să fie clar pentru oricine avea să găsească trupul mutilat al lui Peter. Dar doar Elroy avea să știe că mutilarea nu se petrecuse cât timp băiatul fusese în viață.

Avea să fie și el la fel de norocos ca Peter? Înțelese că singurul motiv pentru care mai era în viață era faptul că voiau ca el să-i conducă la ceilalți implicați în masacru. Cu toate astea, cu cât aveau să-l țină mai mult în viață, cu atât mai mult urma să sufere. Putea să se ofere să le spună tot ce știa dacă aveau să-i pună capăt suferinței, dar la ce bun dacă nemernicii nu puteau să-l înțeleagă? Și, Dumnezeule, chiar nu știa cum ar fi putut să-i găsească pe ceilalți. Dar aveau ei oare să creadă asta? Sigur că nu.

Unul dintre indienii comanși se aplecă deasupra lui. Din cauza soarelui, Elroy nu putu să vadă decât o siluetă întunecată. Încercă să-și ridice capul, și pentru o clipă reuși să zărească mâinile indianului. Bărbatul ținea câteva săgeți. În sfârșit, aveau să-i curme suferința? Dar nu. Aproape cu blândețe, indianul cercetă una dintre rănile lui Elroy, apoi, încet, chinuitor, un cap de săgeată fu înfipt în rană, nu drept, ci pieziș, până în mușchi, și, vai, Doamne, puseseră ceva pe vârful săgeții ca să-l ardă. Era ca și cum un cărbune încins i-ar fi fost aruncat pe piele și lăsat acolo. Elroy scrâșni din dinți, reprimându-și țipătul. Nu țipă nici măcar când celelalte răni primiră același tratament. Se abținu. Nu avea decât șase răni. Putea îndura atât. Apoi îl lăsară singur o vreme, lăsându-i trupul să absoarbă durerea.

Elroy încercă să uite de chin. Se gândi la doamnele care fuseseră suficient de ghinioniste să se oprească la ferma lui. Era recunoscător că nu văzuse ce se întâmplase cu ele. Și, apoi, brusc, văzu din nou ochii aceia care-l bântuiau uitându-se în sus spre el cu ură. Violul fetei indience nu meritase toate astea. Nimic nu putea merita toate astea.

În cele din urmă, Elroy țipă. Nu conta că indianul sfârșise cu rănile. Îi făcu încă una cu cuțitul și înfipse un alt vârf de săgeată, iar Elroy știu astfel că nu aveau să se oprească decât când întregul trup avea să-i fie acoperit de săgeți. Nu mai putea îndura știind că durerea nu avea să se mai domolească. Țipă, blestemă și urlă, dar fu iarăși tăiat, iar arsura se transformă în foc.

– Nemernicilor! Nemernicii dracu'! Vă voi spune ce vreți să știți. Vă voi spune orice!

– Serios?

Elroy se opri din țipat, pentru o fracțiune de secundă uitând de durere.

– Vorbești engleza? gâfâi el. Vai, slavă Domnului! Acum, mai avea o speranță. Se putea tocmi.

– Ce anume mi-ai spune tu, fermierule?

Glasul sună blând, plăcut, derutându-l pe Elroy.

– Dă-mi drumul, și-ți voi da numele bărbaților pe care-i cauți, toate numele. Și-ți voi spune și unde e posibil să-i găsești, icni el.

– Fermierule, ne vei spune asta oricum. Nu pentru viața ta te poți tocmi, ci pentru moartea ta... să fie una rapidă.

Elroy se întinsese în sus, plin de speranță. Acum, se lăsă iarăși pe pământ. Era înfrânt. Nu putea spera decât că moartea avea să vină repede.

Îi povesti indianului totul, fiecare nume, descrieri și toate destinațiile la care se putea gândi. Răspunse la fiecare întrebare ce-i fu adresată, repede și sincer, sfârșind cu:

– Acum, omoară-mă.

– Așa cum le-ai omorât și tu pe soțiile, pe mamele și pe surorile noastre?

Indianul care rosti vorbele într-o engleză atât de clară și corectă înaintă până la picioarele lui. Elroy îl putea vedea limpede acum, distingându-i fața, ochii... O, Doamne, avea ochii ei și-l privea cu aceeași ură arzătoare. Atunci, Elroy știu că bărbatul ăsta nu avea nici cea mai mică intenție de a-l lăsa să moară repede.

Elroy își linse buzele. Nu știa ce-i veni, dar reuși să spună:

– A fost bună. Nu prea avea carne pe ea, dar mi-a adus multă plăcere. Eu am fost ultimul care-a posedat-o. A murit sub mine, cu...

Țipătul de durere veni din străfundul sufletului războinicului, întrerupând vorbele zeflemitoare ale lui Elroy. Unul dintre ceilalți indieni încercă să-l împiedice pe tânărul războinic, dar nu reuși. Suferința fu mică pentru Elroy, dar potență durerea din celelalte zone. Ceea ce-l ucise fu șocul de a vedea bucata de carne pe care fusese pe punctul de a o menționa tăiată și ridicată în mâna indianului comanș.

La aproape cinci kilometri depărtare, Courtney Harte se uită mohorâtă la conținutul împrăștiat al căruței, la hainele sfâșiate, la vasele din porțelan sparte, la mâncarea distrusă. Nu se putea aduna să decidă ce să salveze. Acum, spre deosebire de Sarah, care se uita prin bunurile lor de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, ea nu se putea concentra la nimic.

Pentru Courtney, simplul fapt că era în viață reprezenta un șoc. Mai rău de-atât, tatăl ei dispăruse.

Berny Bixler, vecinul cel mai apropiat al lui Elroy Brower, văzuse fumul scos de casa incendiată a lui Elroy și venise să cerceteze. El fusese cel care găsise cele două cadavre în spatele casei și pe Sarah și pe Courtney în iesle. Nu era însă nici urmă de Dallas, de Elroy Brower sau de Edward Harte. Dar tatăl lui Courtney fusese acolo, întrucât calul lui era în lanul de porumb, cu urme de sânge pe el. Oare Edward fusese rănit?

– L-aș fi văzut dacă ar fi scăpat și ar fi apucat-o spre Rockley după ajutor, le spuse Berny. Mai degrabă, pe el și pe ceilalți doi i-au luat indienii. Probabil s-au gândit că nu strică să aibă prin preajmă câțiva ostatici puternici, până ce vor găsi vreun trib alături de care să trăiască.

– Ce te face să spui asta, domnule Bixler? îl întrebă Sarah. Am crezut că, de obicei, femeile sunt luate captive.

– Îmi cer scuze, doamnă, începu Bernie, dar, dacă un indian s-ar uita la mata și la tinerica matale, și-ar da seama că n-ați rezista prea mult pe drum.

– Pe drum? Pari să știi ce au de gând să facă indienii ăștia, se răsti Sarah. Nu înțeleg cum ai putea ști. Pare la fel de posibil să aibă vreo tabără pe aici prin apropiere, nu?

– A, dar au avut, doamnă, sigur că da. Tocmai asta e. Ăsta nu a fost un atac în căutare de animale. Acum două nopți, John, fiul lui Lars Handley, a venit epuizat în Rockley spunând că el, Elroy și Peter s-au alăturat unui grup de bărbați din Wichita, să stârpească o ceată de indieni kiowa de mai la sud de aici, care plănuiau să atace Rockley. Pretindea că de acum nu aveau să mai fie probleme, pentru că-i uciseseră pe toți, bărbați, femei și copii. Ei bine, se pare că au ratat câțiva. Bărbații care au atacat aici erau probabil la vânătoare sau ceva de genul ăsta și, când s-au întors, și-au găsit toate rudele moarte.

– Pură supoziție, domnule Bixler. Nu se poate ca indienii kiowa să fie singurii indieni din zonă.

Fermierul se arătă îndeajuns de iritat încât să adauge:

– Pe de altă parte, John Handley s-a lăudat și cu altceva ce au mai făcut în tabăra indiană... ceva ce nu pot povesti unor doamne.

– A, pentru numele lui Dumnezeu, rosti Sarah batjocoritoare, au violat câteva muieri. Asta nu înseamnă că...

– Mergi acolo și uită-te un pic la leșul lui Peter, cucoană, spuse el nervos, și vei ști ce înseamnă. Dar nu îți recomand s-o faci.

Nu e deloc drăguț ce i-au făcut băiatului ăluia. Pe celălalt tip nici nu l-au atins. Rana lui a fost curată, dar, multă vreme de acum înainte, este posibil să am coșmaruri cu ceea ce i-au făcut lui Peter. Și cred că și pe Elroy îl vom găsi primprejur căsăpit la fel de urât. Nu-i nevoie să fii prea deștept ca să știi că au venit după ei doi și să pricepi de ce. Ați fi fost luate dacă ar fi fost interesați de femei. Nu, a fost răzbunare și nimic mai mult. O să vedeți că nu e gata dacă John Handley nu-și ia repede tălpășița din zonă. Indienii nu se vor opri până ce nu-i vor prinde pe toți cei pe care-i caută.

Bărbatul păși țanțoș afară din hambar zicându-le că ar face bine să se grăbească să-și strângă lucrurile pentru că el n-avea toată ziua la dispoziție. La început, fusese așa înțelegător și blând, dar Sarah scosese ce era mai rău din el, iar acum era nerăbdător să le vadă în Rockley, să scape de ele.

Cadavrul lui Elroy Brower fu găsit o săptămână mai târziu de soldații care porniseră în căutarea indienilor prădători. După cum era de așteptat, John Handley părăsi Rockley spre zări necunoscute. Tatăl lui nu mai auzi niciodată de el. Din Wichita, se răspândi vestea că un fermier din zonă fusese și el atacat de indieni, dar aceea fu ultima poveste ce se mai auzi în zonă despre atacurile indienilor. Probabil că fără legătură cu acestea fu uciderea mai la nord a unui fermier pe nume Bill Chapman, deși unii ziceau că el era bărbatul care condusese atacul asupra indienilor. Chapman fusese găsit ucis cu brutalitate în pat, iar unii susțineau că ucigașii fuseseră indieni, alții că nu. Era posibil ca ucigașul să fi fost unul dintre oamenii care lucrau pentru Chapman, pentru că, după moartea fermierului, foarte mulți dintre oameni părăsiseră ferma.

Nici urmă însă de Edward Harte sau de Dallas. Sarah Whitcomb Harte se considera văduvă. Era de neconceput ca un bărbat rănit să fi supraviețuit ca ostatic al indienilor, în special al unor indieni fugari. Courtney era prea buimacă să se gândească la altceva în afară de posibilitatea ca tatăl ei să fie în viață. Sarah și Courtney se pricopsiră acum una cu cealaltă, ceea ce era la fel de neplăcut pentru amândouă.

Capitolul 6

– Ei bine, mai uite unul, Charley. Crezi că vom mai avea o gâlceavă?

Charley scuipă un ghemotoc de tutun în scuipătoarea de lângă balustrada verandei înainte de a se uita spre străinul care înainta pe stradă.

– Se poate, Snub. Mai sunt vreo doi scandalagii în oraș acum. E foarte posibil.

Cei doi bătrâni se lăsară pe spate în scaunele lor din fața magazinului lui Lars Handley. Veranda lui Handley era locul unde își făceau veacul, vorbind despre oricine trecea prin preajmă. De acolo puteau vedea ambele capete ale singurei străzi din oraș.

– Crezi că e vreunul dintre negustorii de vite? întrebă Snub.

– Nu prea pare genul care să împingă vite de la spate, răspunse Charley. Tipul ăsta-i pistolar, ori eu nu știu ce e aia.

– Au fost mulți pistolari care au devenit cowboy și invers.

– Așa e.

După expresia lui Charley, Snub putea vedea că tovarășul lui își păstra părerea inițială și că aprobase doar ca să se facă plăcut.

– Mă întreb câți o fi omorât.

– Eu nu l-aș întreba, mârâi Charley. Apoi mijì brusc ochii. Ăsta mi se pare cunoscut. N-a mai fost pe aici?

– Cred că ai dreptate, Charley. Acum vreo doi ani, nu-i așa?

– Mai degrabă, trei sau patru.

– Da, îmi amintesc. A venit într-o noapte târziu, s-a cazat la hotel, dar n-a stat. Îmi amintesc că tu ai zis ceva de nestatornicia tineretului.

Charley încuviință din cap, mulțumit că vorbele lui erau suficient de marcante încât să fie ținute minte.

– Totuși, nu-mi amintesc sub ce nume s-a cazat la hotel. Tu mai știi?

– Părea străin, nu?

– Da, dar numai asta mai țin minte. Acum, o să-mi stea toată ziua pe creier.

– Ei, se pare că tot spre hotel se îndreaptă, zise Snub când străinul trase de frâie acolo. De ce nu ne târâm până acolo să aruncăm un ochi în registru?

– Nu acum, Snub, răspunse Charley morocănos. Cucoana lui Ackerman o să ne dea afară.

– A, nu fi așa fricos, Charley. Probabil că vrăjitoarea nici nu s-a sculat încă. Iar pe domnișoara Courtney n-o va deranja dacă stăm puțin la taclale în hol sau dacă aruncăm un ochi în registru.

– Fricos, bodogăni Charley. Probabil că și-a schimbat deja numele – cum fac toți –, așa că oricum nu-mi va fi satisfăcută curiozitatea. Dar, dacă vrei ca scorpia aia cu care s-a însurat Harry să țipe la noi, atunci ridică-ți fundul și hai să mergem!

Un surâs slab se ivi pe buzele lui Courtney în timp ce închidea ușa camerei de oaspeți în care tocmai terminase de făcut curat. Mai găsise un ziar. Rockley nu avea propria gazetă, așa că singurele vești despre lumea de afară le primea ascultând conversațiile străinilor care treceau pe acolo sau citind arareori vreun ziar lăsat în urmă de oaspeții hotelului. Dar asta nu se întâmpla des. Dacă locuiai într-un oraș care nu avea propria gazetă, ziarele erau la fel de bune precum cărțile. Majoritatea oamenilor le păstrau. Sarah avea o colecție de ziare, dar nu le împărțea niciodată, și, de aceea, Courtney încerca mereu să găsească ea prima unul.

Fata ascunse ziarul sub grămada de așternuturi murdare pe care le avea de spălat și se îndreptă spre scări, plănuind să strecoare gazeta în camera ei de la parter înainte să se ocupe de lenjerie.

La capătul scărilor, Courtney încetini, observându-l pe străinul care aștepta jos. Apoi se opri de tot și făcu ceva ce rareori făcea – se uită țintă la un bărbat. Ba chiar se surprinse făcând asta, și s-ar fi mustrat, dar nu se putea abține să nu-l privească. Din cine știe ce motiv, bărbatul îi atrase atenția ca nimeni altul de până atunci.

Primul lucru pe care-l observă fu că era înalt și că stătea țanțoș. Al doilea fu că era zvelt și că avea un profil de prădător. Dar cel mai tare îi atrăgea atenția ceea ce-i sugerau trăsăturile lui remarcabile. Era sigură că era tulburător de chipeș, dar ea nu-i putea vedea decât partea stângă a trupului. Și era întunecat, începând cu vesta și pantalonii negri, pielea lui bronzată și sfârșind cu părul negru care

îi cădea drept pe după urechi. Chiar și cămașa cenușie și eșarfa îi erau întunecate.

Bărbatul nu-și scosese pălăria cu boruri largi la intrarea în hotel, dar cel puțin nu purta pinteni. Asta era ciudat, întrucât coburii de șa aruncați peste umăr sugerau că bărbatul venise în oraș călare, iar Courtney nu văzuse niciodată un bărbat care să călărească fără pinteni. Apoi observă însă ceea ce nu putuse să remarce mai devreme pentru că-i văzuse doar partea stângă. Purta centuri duble, ceea ce, fără doar și poate, însemna că avea o armă lipită de coapsa dreaptă. Poate că asta nu însemna mai nimic, pentru că majoritatea bărbaților din vest purtau arme. Dar armele plus înfățișarea lui o făcură să creadă că el nu purta pistolul doar ca să se apere.

Lui Courtney nu-i plăceau pistolarii, pe care îi vedea ca pe niște scandalagii, ceea ce majoritatea și erau. Genul ăsta de bărbați credeau că pot face și spune orice. Prea puțini oameni aveau curajul de a le ține piept, de vreme ce în felul ăsta riscai a fi împușcat.

Poate era greu să-ți închipui că un oraș așa mic precum Rockley găzduia prea mulți pistolari, dar Rockley chiar avea parte de mulți. În ultimii ani, chiar avuseseră loc două încăierări cu arme. Cowboy-i treceau prin Rockley în drum spre noile orașe care se ocupau cu negoțul cu vite – Abilene și, mai recent, Newton. Orașele astea în care se făcea negoț cu vite atrăgeau tot soiul de lepădături, iar în anul următor și Wichita avea să devină un târg de vite, și, cum acesta era doar la douăzeci și șapte de kilometri, Courtney nu întrevedea vreo domolire a valului constant de trafic.

Lucrând în singurul hotel din oraș, nici nu avea cum să evite pistolarii. Unul aproape că o răpise, alții îi furaseră sărutări. Unii se bătuseră pentru ea, o urmăriseră sau îi făcuseră propuneri care mai de care mai șocante. Ăsta era principalul motiv pentru care voia cu disperare să plece din Rockley și pentru care refuza să se mărite cu vreunul dintre localnici, chiar dacă asta ar fi scos-o din hotel, unde lucra ca o simplă menajeră.

După ce semnă în registru, bărbatul lăsă penița jos. Imediat, Courtney se întoarse și porni grăbită înapoi pe hol spre scările din spate care dădeau direct afară. Nu era deloc comod s-o ia pe aici, dar nu voia să meargă prin bucătăria de la parter, unde ar fi putut să dea peste Sarah, care ar fi certat-o că pierdea vremea. Nu, era nevoită să ocolească hotelul și să intre prin holul principal. Dar intenționa să facă asta după ce străinul avea să urce în camera lui.

Nu era sigură de ce nu voia ca el s-o vadă, dar pur și simplu nu voia. Cu siguranță nu era pentru că purta cea mai veche rochie a ei și pentru că era ciufulită. Nu-i păsa de ce credea el despre ea. Probabil avea să stea doar o noapte. Așa făceau majoritatea acestor pierde-vară. Iar atunci ea nu mai avea să-l vadă niciodată.

Courtney înaintă spre partea din față a clădirii și se ghemui sub ferestrele salonului de pe partea laterală a hotelului, ca să poată să tragă cu ochiul, să se asigure că bărbatul plecase. Fără să-și dea seama că încă avea grămada de lenjerie murdară în brațe, merse apoi spre ușa din față. Nu voia decât să ajungă în camera ei, să-și ascundă ziarul, apoi să revină la treaba ei.

Pe stradă, Charley și Snub urmăreau poznele lui Courtney. Ce naiba făcea uitându-se pe furiș dincolo de ușa din față, în loc s-o deschidă pur și simplu, lipindu-se apoi brusc de perete ca și cum s-ar fi ascuns? Dar apoi ușa se deschise și străinul ieși, traversă veranda până la trepte și se îndreptă spre cal. Pentru că fuseseră cu ochii pe pistolar, bătrânii n-o văzură pe Courtney năpustindu-se în hotel. Apoi Snub observă că fata dispăruse.

– Ce-a fost asta?

Charley îl urmărea pe străinul care-și conducea calul spre grajd.

– Ce?

– În mod clar, domnișoara Courtney părea să se ascundă de *tipu' ăla.*

– Ei, la naiba, nici nu poți s-o condamni. Uite ce s-a întâmplat cu fugarul ăla de Polecat Parker. S-a strecurat în camera ei și a speriat-o de moarte cu pipăielile lui de bețiv. Nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă Harry n-ar fi auzit-o țipând și nu și-ar fi luat pușca. Apoi a mai fost cowboy-ul ăla prost care-a încercat s-o înșface de pe stradă și să plece călare cu ea. Atunci, și-a scrântit glezna destul de tare când a căzut de pe cal. Și după aia...

– Charley, amândoi știm că a avut și ea parte de problemele ei de când e aici. Probabil că-și dă seama că și ăsta e periculos, așa că se ferește din calea lui.

– Poate. Dar ai mai văzut-o tu vreodată să iasă din hotel doar ca să evite un bărbat?

– Nu pot să zic c-am mai văzut-o.

– Atunci, poate că ăsta o interesează.

– La naiba, Charley, asta n-are nici o logică.

– Și când sunt femeile vreodată logice? chicoti Charley.

– Dar... am crezut c-o să se mărite cu Reed Taylor.

– Asta ar vrea mama ei să se întâmple, dar n-ai să vezi... așa am auzit de la Mattie Cates. Domnișoarei Courtney îi place de Reed la fel cum îi plăcea și de Polecat.

În hotel, Courtney aruncă repede o privire în registrul care rămăsese deschis pe birou înainte de a se grăbi spre camera ei. Numele lui era Chandos. Asta era tot, un singur nume.

Capitolul 7

– Courtney, te grăbești, te rog? Nu am toată ziua la dispoziție. Mi-ai promis că o să mă ajuți să aleg materialul pentru rochia mea cea nouă.

Courtney privi peste umăr la Mattie Cates, care stătea așezată pe butoiul de pește răsturnat pe-o parte, și scoase un sforăit foarte nefeminin.

– Dacă tot te grăbești așa tare, vino aici și ajută-mă să întind cearșafurile astea!

– Glumești? Și pe mine mă așteaptă rufe de spălat de îndată ce mă întorc acasă. Iar pantalonii lui Pearce sunt îngrozitor de grei. Nu mă vor mai ține mâinile dacă încep de pe acum. Oricum, nu știu de ce m-am măritat cu un bărbat așa vânjos.

– Poate pentru că-l iubești? zise Courtney zâmbind.

– Poate, admise Mattie zâmbind la rândul ei.

Mattie Cates era o combinație contradictorie. Blonda minionă cu ochi albaștri era, de obicei, prietenoasă și sociabilă, dar putea fi la fel de bine tăcută și rezervată. Aparent independentă, uneori la fel de autoritară precum Courtney, ascundea la rândul ei niște necunoscute pe care numai cea mai apropiată prietenă a ei le cunoștea. Sigur că prietena ei cea mai apropiată era Courtney.

Mattie credea cu tărie că viața îți oferă ceea ce investești în ea și că poți face orice îți pui în minte și obișnuia să spună: „Fă tu pentru tine, căci nimeni altcineva nu va face".

Mattie demonstrase adevărul acestei filosofii depășindu-și firea temătoare și câștigându-i în urmă cu doi ani inima lui Pearce Cates, având în vedere că fusese unul dintre cei șase bărbați îndrăgostiți de Courtney. Mattie nu se supărase niciodată pe prietena ei pentru pasiunea pe care o făcuse Pearce pentru ea. Se bucurase mult pentru Courtney când se transformase dintr-o rățușcă urâtă într-o lebădă frumoasă și i se păruse amuzant că bărbați care înainte abia

observaseră existența lui Courtney își pierduseră deodată capul când o văzuseră.

Uneori, Mattie o considera pe Courtney creația ei. Sigur că frumusețea nu i se datora ei, pentru că asta venise în ultimii doi ani, odată cu creșterea cu câțiva centimetri în înălțime și cu munca grea, care o ajutase să piardă aspectul dolofan de copil. Dar Courtney nu mai era la fel de timidă și de timorată ca înainte și nici nu mai accepta totul ca și cum ar fi fost vina ei. Fusese nevoie să insiste, să o împingă de la spate și să o amenințe, dar Mattie credea că reușise să-i insufle un pic mai mult curaj prietenei ei.

Ei bine, acum Courtney o înfrunta chiar și pe Sarah – nu întotdeauna, dar oricum mai des decât înainte. Nici măcar Mattie nu mai reușea s-o intimideze acum. Courtney ajunsese să vadă cât de curajoasă era.

Courtney așează coșul gol de rufe pe ciubărul de lângă Mattie.

– Ei, Domnișoară Nerăbdare, hai să mergem!

Mattie își lăsă capul într-o parte.

– Nu-ți schimbi rochia, nu-ți aranjezi părul sau ceva de genul ăsta?

Courtney trase panglica cu care avea prins părul lung, o legă din nou și-și netezi părul.

– Gata.

Mattie chicoti.

– Cred că merge. Rochiile tale vechi arată totuși mai bine decât cea mai bună rochie a mea de stambă.

Obrajii lui Courtney se îmbujorară ușor, dar ea se întoarse cu spatele să n-o vadă Mattie. Încă se descurca cu garderoba pe care o avusese în urmă cu patru ani, când venise în Rockley, chiar dacă toate hainele îi rămăseseră mici și erau în nuanțele pastelate preferate de fetele mai tinere. Dacă hainele nu i-ar fi fost mari de la început, nu s-ar fi descurcat, dar putuse să le ajusteze să se potrivească siluetei ei mai slabe, iar unele dintre rochii avuseseră tivuri suficient de mari încât să mai poată fi desfăcute. Cu toate astea, majoritatea trebuiseră lungite cu bucăți adăugate de material.

Dar hainele vechi ale lui Courtney din mătase, muselină, crep chinezesc și mohair, gulerele, șalurile triunghiulare și corsajele ei din dantelă fină, ba chiar și mantalele de vară și de iarnă din catifea de calitate nu-și aveau sub nici o formă locul în Rockley. Lui Courtney nu-i plăcuse niciodată să iasă în evidență într-o mulțime. Aspectul

o făcea și așa suficient de ușor de remarcat, și se temea că hainele nu aveau decât să înrăutățească lucrurile.

Rockley era un oraș mic, în care abia de curând se deschiseseră două birturi și un bordel. Era o lipsă evidentă de tinere ajunse la vârsta măritișului, și, astfel, Courtney se trezise curtată asiduu în ultimii doi ani.

Când Richard, tânărul fierar, o ceruse în căsătorie, fusese atât de uimită, încât fusese cât pe ce să-l ia în brațe și să-l sărute. O cerere în căsătorie adevărată, iar ea își închipuise că nu avea să fie niciodată cerută! Dar fierarul nu voia decât să aibă o soție. Nu o iubea. La rândul ei, nici ea nu-l iubea pe el, la fel cum nu-i iubea nici pe Judd Baker, sau pe Billy, sau pe Pearce, care voiseră să se însoare cu ea. Și, mai mult ca sigur, nu-l iubea pe Reed Taylor, care o curta în prezent. El era sigur că avea s-o cucerească.

– Mattie, ai auzit vreodată de un domn Chandos?

Courtney se îmbujoră, mirată că i se năzărise să întrebe așa ceva. Mergeau spre partea din față a hotelului, iar Mattie îi răspunse gânditoare:

– Nu pot să spun c-am auzit. Pare un nume scos dintr-una dintre poveștile tale istorice, precum cavalerii aceia din vechime despre care obișnuiai să îmi povestești.

– Da, are așa un iz clasic, nu?

– Sună și mai spaniol așa. De ce întrebi?

– Fără nici un motiv, zise ea și ridică din umeri.

Mattie nu accepta așa ceva.

– Haide, unde ai auzit numele ăla?

– A, s-a cazat dimineață la hotel. M-am gândit doar că e posibil ca tu să fi auzit de el înainte, că poate are o reputație.

– Încă unul rău?

– Așa părea, într-adevăr.

– Ei bine, dacă e mai bătrân, am putea să-i întrebăm pe Charley sau pe Snub. Ei îi cunosc pe toți pistolarii cu reputațiile cele mai rele, și știi cât de mult le place să bârfească.

– Nu este așa bătrân, să aibă vreo douăzeci și cinci, douăzeci și șase, cred.

– Atunci, probabil nu vor ști, dar, dacă vrei doar să știi câți oameni a omorât...

– Mattie! Nu vreau să știu așa ceva.

– Păi, și atunci ce *vrei* să afli?

– Nimic, absolut nimic.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai mai întrebat? O clipă mai târziu, Mattie adăugă: Ăsta e?

Lui Courtney începu să-i bată inima cu putere, apoi îi reveni la normal. Peste drum, la birtul lui Reed, sprijinit de un stâlp, se afla unul dintre ceilalți doi pistolari care veniseră în ultima vreme în oraș.

– Nu, ăla e Jim Ward, îi zise Courtney. A venit ieri cu încă un bărbat.

– Jim Ward? Ei, păi numele ăsta îmi sună cunoscut. Nu era unul dintre numele de pe afișele alea cu indivizi căutați de poliție pe care le-a trimis Wild Bill anul trecut din Abilene?

Courtney ridică din umeri.

– N-am înțeles niciodată de ce șeriful Hickok ne-a trimis afișele alea. Noi n-am avut niciodată un șerif în oraș. Nimeni din Rockley nu și-a dorit postul ăla, tocmai de aceea atât de mulți nelegiuiți, sau fugari, cum le zice Charley, călătoresc nestingheriți prin Rockley. Nici nu mai contează dacă e căutat. Cine de aici din Rockley să îi aresteze?

– Așa e, aprobă Mattie, dar e bine să știi de cine să te ferești.

– Eu mă feresc de *toți*, dacă pot, zise Courtney cutremurându-se.

– Ei, normal, dar pricepi ce am vrut să spun. Dacă Harry ar fi știut că Polecat Parker era căutat, l-ar fi împușcat în loc să-l izgonească din oraș.

Courtney împietri la auzul acelui nume.

– Nu-mi mai aduce aminte. Sarah a făcut câteva luni crize de furie când a aflat de recompensa de o mie de dolari pe care a ridicat-o cineva din Hays pentru prinderea ticălosului ăluia.

Mattie râse.

– Sarah face mereu crize de nervi dintr-un motiv sau altul.

Cele două fete traversară strada sperând să scape de soarele fierbinte. Era aproape sfârșitul verii, dar Kansasul nu părea să știe asta. Courtney nu stătea des la soare, decât ca să întindă rufele, dar, chiar și așa, era suficient încât să capete un ușor bronz auriu în fiecare vară, care mergea foarte bine cu ochii ei aurii de culoarea mierii.

Lars Handley le zâmbi fetelor când acestea intrară în magazin. Îl servea pe Berny Bixler, care le salută la rândul lui. Înăuntru se mai învârteau încă patru clienți, dar nici unul nu părea să se grăbească prea tare. În magazinul lui Handley puteai găsi aproape tot ce îți doreai,

atât timp cât era ceva practic. Singurul lucru pe care nu-l vindea era carnea, dar Zing Hodges, un fost vânător de bizoni, deschisese un magazin de carne peste drum. În colțul din față al magazinului lui Handley, bărbații puteau fi bărbieriți sau tunși, și, la nevoie, Hector Evans le putea scoate și vreun dinte. Bărbierul închiriase colțul mic al magazinului de la Lars pentru că nu se hotărâse încă să rămână în Rockley și nu voia să cheltuiască bani să-și construiască propriul magazin.

Mattie o trase pe Courtney direct spre peretele unde erau atârnate afișele cu cei căutați.

– Acolo, vezi? zise Mattie. O recompensă de trei sute de dolari pentru Jim Ward, căutat pentru „crimă, jaf armat și alte numeroase nelegiuiri în New Mexico".

Courtney cercetă afișul și schița în creion înfățișând un bărbat care chiar semăna cu acel Jim Ward cazat la hotel.

– Scrie că e căutat viu sau mort. De ce scrie așa, Mattie? În felul acesta, le dă tuturor acelor vânători de recompense posibilitatea să ucidă.

– Așa trebuie, altfel nimeni nu s-ar mai deranja să vâneze nelegiuiții. Crezi că ar mai pleca oamenii după nemernicii ăștia dacă ar ști că, la nevoie, nu-i pot omorî? Întotdeauna are loc o încăierare, iar dacă vânătorul de recompense sau șeriful sau cine-o fi el nu e suficient de bun, e mort. Își asumă riscul ăla. Dacă e îndeajuns de bun, atunci își ia și omul, și recompensa... și așa avem un nelegiuit mai puțin care să deranjeze oamenii cinstiți. Ai prefera să nu mai încerce nimeni?

– Nu, cred că nu, oftă Courtney. Niciodată nu găsea răspunsuri la argumentele raționale ale lui Mattie. Doar că pare atât de dur.

– Ești tu prea sensibilă, zise Mattie, dar nu poți să-mi spui că ți-a părut rău că Polecat Parker a fost omorât.

– Nu.

– Ei bine, toți sunt așa, Courtney. E mai bine pentru noi, ceilalți, dacă ei sunt morți.

– Cred... că da, Mattie.

Mattie zâmbi larg.

– Ești incorigibilă, Courtney Harte. Tu ai compătimi chiar și un șarpe.

Courtney clătină din cap.

– Un șarpe? Nu cred.

– Ei, oricum... Mattie lovi afișul cu degetul. Te-ai gândi că prostul ăsta și-ar schimba numele la câte afișe de-astea sunt prin preajmă.

– Poate că îmi place numele meu așa cum e.

Fetele rămaseră cu gurile căscate și se întoarseră furtunos. Chiar în spatele lor, se afla Jim Ward, cu o expresie deloc încântată. Bărbatul slab, de înălțime medie, cu ochii apropiați deasupra unui nas încovoiat, avea o mustață lungă neîngrijită ce-i ajungea până la falcă. Smulse afișul, îl mototoli și-apoi îl îndesă în buzunarul de la spate. Își întoarse privirea cenușie rece spre Mattie, care, la rândul ei, amuțise. Courtney reuși să vorbească.

– Nu a vorbit serios, domnule Ward.

– Poate că nu-mi place să fiu făcut prost așa oricând și oricum.

– O să mă împușți? întrebă disprețuitoare Mattie, care deveni brusc recalcitrantă.

Courtney ar fi snopit-o în bătaie. Simți cum i se înmuiară genunchii.

– Pare o idee foarte bună, se înfurie Ward.

– Ei, haide acum! strigă Lars Handley către ei. Nu vreau probleme în magazinul meu.

– Atunci, rămâi pe loc, bătrâne, îi ordonă Ward cu asprime, iar Lars rămase nemișcat. Asta e între mine și Domnișoara Gură-Mare, continuă Ward în timp ce Lars își ochi pușca pe care o ținea sub tejghea.

Dar nu se întinse după ea. Nici ceilalți nu se clintiră. Se lăsă o liniște mormântală. Charley și Snub intraseră imediat în urma lui Ward și stăteau în zona bărbierului și se bucurau de spectacol.

Hector, care își termină de bărbierit clientul, descoperi că mâinile începuseră să-i tremure. Clientul își șterse fața, dar nu schiță nici un gest cum că ar fi intenționat să se ridice de pe scaun. Ca toți ceilalți, privi și el în tăcere desfășurarea evenimentelor.

Courtney era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Doamne, cu doar câteva clipe în urmă, oare ei chiar îi fusese milă că, într-o bună zi, cineva avea probabil să-l împuște?

– Mattie? încercă ea să pară calmă. Mattie, haide să mergem!

– Nu-nu, rosti Jim întinzând mâna să apuce una din cozile împletite ale lui Mattie. O trase cu fața foarte aproape de a lui. Gură-Mare nu pleacă până nu-și cere scuze. Apoi mă ocup și de tine, iubito. Ei bine? i se adresă el lui Mattie.

Courtney își ținu răsuflarea văzând cum ochii lui Mattie aruncau săgeți.

– Îmi pare rău, îngăimă în cele din urmă Mattie.

– Mai tare.

– Îmi pare rău! strigă fata furioasă.

Chicotind, Jim Ward îi dădu drumul. Dar, acum, ochii aceia apropiați se mutară spre Courtney. Bărbatul surâse răutăcios.

– Acum, de ce nu mergem noi doi undeva unde să ne cunoaștem mai bine, iubito? Am pus ochii pe tine de când...

– Nu! îi trânti Courtney.

– Nu? repetă el îngustându-și privirea. Îmi zici mie nu?

– Eu... eu trebuie să mă întorc la hotel, domnule Ward.

– Îhî. Bărbatul își mișcă degetele în sus de-a lungul brațului ei, apoi i-l strânse cu putere. Nu cred că mă înțelegi, iubito. Am zis c-o să ne cunoaștem mai bine, așa că asta o să facem.

– Te rog... nu, strigă Courtney în timp ce el începu s-o tragă afară din magazin.

El însă nici n-o băgă în seamă.

– Dă-i drumul, Ward!

– Ce? Jim se opri și privi de jur împrejur. Auzise bine?

– Nu mă repet.

Jim continuă să stea acolo cu Courtney privind prin magazin, până ce-l văzu pe cel care vorbise.

– Ai două alegeri, Ward, rosti bărbatul pe un ton neutru. Trage sau pleacă. Dar nu sta prea mult pe gânduri.

Jim Ward o eliberă pe Courtney, dând drumul mâinii ei drepte, și se întinse după pistol.

În clipa următoare, era mort.

Capitolul 8

Courtney se forță să se gândească numai la lucruri plăcute. Își aminti de prima oară când călărise fără șa, cât de șocată, dar și cât de încântată fusese să descopere ce ușor era să călărească, de cum o învățase Mattie să înoate, de prima dată când îi spusese lui Sarah să tacă și de expresia de pe fața lui Sarah.

Nu funcționa. Tot nu reușea să-și șteargă din minte imaginea bărbatului aceluia zăcând mort în magazinul lui Lars Handley. Courtney nu mai văzuse niciodată un mort. Nu mai fusese martoră la alte crime aici în Rockley și nici nu văzuse cadavrele tânărului Peter și al lui Hayden Sorrel la ferma Brower, în ziua în care viața i se schimbase așa dramatic, pentru că Berny Bixler le acoperise înainte ca ea să apuce să le vadă.

Se făcuse de râs în magazin țipând cât o țineră plămânii până ce Mattie reușise s-o liniștească și să o aducă înapoi la hotel. Acum, stătea întinsă în pat cu o compresă rece pe ochi.

– Haide, vreau să bei asta.

– Vai, Mattie, nu te mai agita din cauza mea.

– Cineva trebuie s-o facă, mai ales după cum te-a dojenit Sarah, replică Mattie, în ochii albaștri citindu-i-se indignarea. Ce tupeu pe femeia aia să încerce să dea vina pe tine pentru ce s-a întâmplat. Dacă e așa, vina e doar a mea.

Courtney își luă compresa de pe ochi s-o privească pe Mattie. Nu putea să nu fie de acord. Mattie *într-adevăr* înrăutățise situația cu îngâmfarea ei.

– Nu știu ce mi-a venit, continuă Mattie pe un ton mai blând. Dar sunt foarte mândră de tine, Courtney. Acum doi ani, ai fi leșinat, dar acum i-ai ținut piept nemernicului ăluia.

– Am fost groaznic de speriată, Mattie, o întrerupse Courtney. Tu n-ai fost *deloc* speriată?

– Sigur că am fost, răspunse fata mai tânără, dar, când mi se face frică, eu devin obraznică. Se pare că nu mă pot abține. Acum, bea

ăsta! E leacul pentru toate al mamei mele și te va face bine cât ai zice pește.

– Mattie, dar eu nu sunt bolnavă.

– Bea!

Courtney bău ceaiul de plante, apoi închise iarăși ochii și se întinse la loc.

– Sarah *chiar* a fost nedreaptă, nu?

– Sigur că a fost. Dacă mă întrebi pe mine, eu cred că era doar îmbufnată că nu l-a recunoscut pe fugarul ăla și n-a avut ocazia să se strecoare în camera lui să-l împuște pentru recompensa de trei sute de dolari.

– Sarah să împuște pe cineva?

– Hei, nu m-ar mira nimic din partea ei, spuse Mattie zâmbind larg. Pur și simplu, o văd strecurându-se de-a lungul holului în miez de noapte cu pușca lui Harry...

– Vai, încetează, Maggie, chicoti Courtney.

– Așa-i mai bine. Trebuie să râzi. Și privește lucrurile din perspectiva asta, Court. Ai scăpat de muncă pentru tot restul zilei.

– Aș prefera să nu văd așa lucrurile, răspunse Courtney cu părere de rău.

– Haide, Courtney, doar n-o să te consideri tu vinovată. N-ai ce face dacă bărbații fac tot soiul de chestii prostești când sunt în preajma ta. Iar nemernicul ăla a meritat ce a primit. Știi al naibii de bine ce ți-ar fi făcut dacă ar fi reușit să rămână singur cu tine.

Courtney se cutremură. Într-adevăr, știa. O citise în ochii lui. Iar rugămințile ei n-ar fi contat absolut deloc.

– A fost chiar prost să-și închipuie că n-avea să-l oprească nimeni, continuă Mattie. Ei bine, sau poate nu. Adevărul e că nu l-ar fi oprit nimeni dacă n-ar fi fost străinul acela. Iar lui Ward i-a fost dată o șansă. Ar fi putut pur și simplu să plece, dar a tras spre tipul ăla. A fost alegerea lui. Îi ești datoare străinului aceluia, Courtney, continuă ea după o clipă de tăcere. Mă întreb cine era.

– Domnul Chandos, îngăimă Courtney.

– La naiba! exclamă Mattie. Ar fi trebuit să știu! Pentru numele lui Dumnezeu, nici nu-i de mirare că erai așa curioasă în legătură cu el. Este extrem de arătos, nu?

– Posibil.

– *Posibil?* zise Mattie. Omul ți-a salvat onoarea, Courtney. Trebuie măcar să-i mulțumești înainte să plece mâine-dimineață.

– Pleacă?

Mattie încuviință.

– I-am auzit pe Charley și pe Snub vorbind despre el în holul de la intrare. Duce cadavrul lui Ward în Wichita pentru recompensă.

Courtney se simți brusc epuizată.

– N-ar trebui să te duci acasă, Mattie?

– Da, cred că da. Pearce va înțelege însă de ce am întârziat după ce-i voi povesti ce s-a întâmplat. Dar trebuie să-mi promiți că n-o să stai mohorâtă toată seara.

– N-o să stau mohorâtă, Mattie, zise Courtney încet. Toate astea n-au făcut decât să mă facă și mai hotărâtă să mă întorc cumva în est. Acolo nu se întâmplă așa ceva. Mattie, asta nu-i civilizație.

Mattie surâse cu blândețe.

– N-ai avut deloc noroc să dai de mătușa ta. N-ai reușit decât să afli că într-adevăr e moartă și că nu mai ai pe nimeni acolo în est, Courtney.

– Știu. Dar îmi pot lua o slujbă, chiar dacă asta înseamnă să fac ceea ce am făcut și în ultimii patru ani. Nu-mi pasă. Dar aici nu mă simt în siguranță, Mattie. Harry nu mă apără. Abia dacă știe că mai trăiesc. Am nevoie să mă simt în siguranță, și, dacă asta nu se poate cu Harry și cu Sarah, atunci am măcar nevoie de un loc sigur în care să trăiesc.

– Te-ai hotărât să călătorești singură?

– Nu, răspunse Courtney posomorâtă. Nu, tot n-aș putea să fac asta. Dar, știi, Hector Evans intenționează să plece de aici. Poate, după cele întâmplate azi, va fi pregătit să se întoarcă în est. M-aș putea oferi să-l plătesc să mă ia cu el. Am banii ăia de care nu știe Sarah.

– Sigur, l-ai putea plăti pe Hector, dar asta ar fi doar o risipă, pentru că el nu se poate apăra nici pe sine, darămite pe tine. Știi doar cum sunt prădate acum trenurile în Missouri. E posibil să te întâlnești cu banda James sau cu altcineva și să pierzi și puținii bani pe care îi ai.

– Mattie!

– Păi, ăsta-i adevărul!

– Atunci, va trebui să-mi asum riscul ăsta.

– Atunci, dacă te-ai hotărât să pleci, cel puțin alege pe cineva căruia nu i-ar fi frică să te însoțească. Probabil că Reed te-ar duce dacă l-ai ruga frumos.

– Mai întâi ar insista să mă mărit cu el.

– Ei bine, ai putea face asta, îi sugeră Mattie. De ce nu?

– Asta nu-i de glumă, zise Courtney încruntată. Știi că nici măcar nu-mi place de Reed.

– În regulă, admise Mattie. Păi, ar fi mai bine să plec, Court. Putem vorbi mai mult despre asta mâine. Dar nici să nu te gândești să te folosești de Hector. Pentru numele lui Dumnezeu, el n-ar schița un gest dacă te-ar înhăța vreun nemernic. Adevărul e că ai nevoie de cineva precum Chandos. Pe el nu l-ai vedea să permită cuiva să se ia de tine. Te-ai gândit să-l rogi pe el?

– Nu! N-aș putea, spuse Courtney cutremurându-se. El este un ucigaș.

– Dumnezeule, Courtney, tu n-ai ascultat nimic din ce ți-am zis? Exact de genul ăsta de bărbat ai nevoie să te însoțească. Dacă îți tot faci griji că nu te simți în siguranță, ei bine...

După plecarea lui Mattie, Courtney rămase întinsă pe pat, gândindu-se în tăcere la ceea ce-i spusese. Nu, Mattie se înșela. Dacă s-ar fi aventurat și mai mult spre vest, spre sud sau chiar spre nord, s-ar fi putut simți în siguranță alături de cineva precum domnul Chandos. Dar ea mergea spre est, înapoi spre civilizația adevărată. Nici calea ferată nu era așa departe. I-ar fi ușor să pornească la drum. Avea nevoie doar de cineva cu care să călătorească, să nu se mai simtă așa singură.

Dar Mattie avea dreptate în legătură cu un aspect – din politețe, îi datora domnului Chandos mulțumiri. Lui Courtney îi luă încă o oră până să găsească curajul de a-și căuta salvatorul. Spera să nu-l găsească în camera lui. Una dintre sarcinile ei era ca seara să ducă apă proaspătă și prosoape, dar, pentru că era vremea cinei, spera ca domnul Chandos să se afle în sala de mese. Atunci, avea să-i poată spune lui Mattie cu sinceritate că încercase să-i mulțumească, dar nu putuse să-l găsească. Nu, deja se simțea vinovată. *Ar trebui* să-i mulțumească, știa asta, dar chiar să dea ochii cu bărbatul acela periculos? Totuși, dacă nu se afla în camera lui, îi putea lăsa un bilet.

Bătu de două ori la ușa lui, ținându-și răsuflarea. Ascultă cu atenție, apoi încercă mânerul. Ușa era încuiată. Ei, asta e. Nu existau dubluri la chei, pentru că Harry credea cu tărie că, dacă un oaspete își încuia camera, asta era pentru că nu voia să intre nimeni. Adevărat. Dar realitatea era că, la ce oaspeți aveau ei, exista șansa să fii împușcat dacă intrai într-o cameră fără să fi fost invitat.

Courtney răsuflă ușurată. Bărbatul ăsta era periculos, exact genul de bărbat pe care se chinuia să-l evite. Cu toate astea, era, într-un fel ciudat, dezamăgită să nu-l găsească înăuntru. Când îl auzise spunându-i lui Jim Ward să ia mâna de pe ea, încetase să-i mai fie frică. Pistolarul o făcuse să se simtă în siguranță. Nu se mai simțise așa de la moartea tatălui său.

Courtney se întoarse cu intenția de a-i scrie un bilet, pe care avea să i-l lase la recepție. Brusc, auzi însă ușa deschizându-se. Se întoarse iarăși și încremeni, pentru că bărbatul avea pistolul în mână.

– Iartă-mă, se scuză el, băgând pistolul în pantaloni. Deschise ușa mai larg și făcu un pas în spate. Intră!

– Nu, n-aș... n-aș putea.

– Nu-i pentru mine apa?

– Vai! Ba da... da, desigur. Îmi cer scuze... eu... o să pun astea pe lavoarul dumitale.

Lui Courtney îi ardea fața în timp ce alergă spre lavoar și puse apa și prosoapele jos. Se simțea exact cum părea, ca o pasăre speriată. Vai, oare ce-o fi crezând despre ea? Mai întâi, ieșirea isterică de după împușcătura din magazinul lui Handley, iar acum bâlbâiala asta nătângă.

Courtney avu nevoie de tot curajul să se întoarcă și să dea ochii cu el. Îl găsi sprijinit de cadrul ușii cu brațele încrucișate la piept, silueta lui înaltă blocându-i astfel, intenționat sau nu, singura cale de ieșire. Spre deosebire de ea, el nu era deloc încordat. De fapt, bărbatul degaja o încredere în sine atât de firească, încât asta o făcu să se simtă și mai neputincioasă.

O privea cu ochii aceia frumoși de culoarea cerului care păreau să-i pătrundă până în adâncul sufletului și să-i descopere toate slăbiciunile. Sigur că, despre el, nu dezvăluia nimic, nici o curiozitate, nici un interes, nici măcar un mic semn că ar fi găsit-o un pic atrăgătoare. O făcu să se simtă sfioasă, ca pe vremuri, iar asta o înfurie. „Revino-ți, Courtney, și pleacă de lângă el înainte să-ți distrugă orice urmă de încredere pe care ai căpătat-o în ultimii ani."

– Domnule Chandos...

– Fără domnule, doar Chandos.

Nu observase mai înainte, dar glasul lui răsuna profund, liniștitor.

Tulburată că fusese întreruptă, Courtney se întrebă ce voia să zică.

– Ești speriată, spuse el fără ocolișuri. De ce?

– Nu, nu sunt speriată, chiar nu sunt. „Courtney, nu mai bate câmpii!" Eu... eu voiam doar să-ți mulțumesc. Pentru ceea ce ai făcut azi.

– Pentru că am omorât un om?

– Nu! Nu pentru asta! Vai, Doamne, de ce trebuia să fie așa de complicat? Vreau să zic... bănuiesc că asta nu putea fi împiedicat. Dar dumneata... m-ai salvat... adică, nu voia să asculte și... și dumneata l-ai oprit... și...

– Doamnă, mai bine ai ieși de-aici înainte să te pierzi cu firea.

Dumnezeule, vedea direct prin ea! Jignită, Courtney îl privi desfăcându-și brațele și dându-se la o parte din cadrul ușii, iar ea țâșni pe lângă el.

Nici că s-ar fi oprit, dar rușinea de a se fi comportat atât de rău o făcu să nu se mai simtă așa ofensată. Se întoarse. Bărbatul încă o privea cu ochii aceia albaștri incredibil de luminoși. Dar, de data asta, ochii lui o liniștiră, domolindu-i frica și făcând-o să se simtă ciudat de calmă. Nu înțelegea, dar se bucura că era așa.

– Sunt recunoscătoare, spuse ea simplu.

– Nu ai de ce. Voi fi plătit pentru deranjul meu.

– Dar nu știai că e căutat de justiție.

– Zău?

E adevărat că *fusese* în magazin. E posibil să le fi auzit pe ea și pe Mattie vorbind. Chiar și așa...

– Orice motivație ai fi avut, domnule, m-ai ajutat, insistă Courtney. Și, fie că vrei, fie nu, eu îți mulțumesc.

– Cum vrei dumneata, replică el, pe un ton expeditiv.

Courtney încuviință cu greu și se îndepărtă, iuțind mersul înainte de a ajunge la scări. Îi simțea privirea în spate. Slavă Cerului că a doua zi nu avea să mai fie aici. Bărbatul ăsta o făcea să se piardă cu firea.

Capitolul 9

Când Reed Taylor veni în seara aceea s-o viziteze pe Courtney, ea refuză să-l primească. Asta îi atrase o dojană serioasă din partea lui Sarah, dar nu-i păsă.

Sarah îl plăcea pe Reed, iar Courtney înțelegea de ce. Erau amândoi la fel, despotici și greu de suportat, și împreună hotărâseră că ea ar trebui să se mărite cu Reed. Părerea lui Courtney nici nu părea să conteze.

Da, Sarah voia cu tot dinadinsul ca ea să se mărite cu Reed. În ultima vreme, argumentul ei preferat la finalul fiecărui schimb tăios de replici era: „Vreau să te văd măritată, să nu mai stai pe capul meu! Te-am întreținut suficient!"

Asta era o glumă. Courtney își câștiga cu vârf și îndesat traiul. De fapt, Sarah nu îi oferea fetei decât masă și casă. Niciodată nu-i plătise vreun ban pentru munca prestată, nici măcar să-și cumpere strictul necesar. Courtney fusese nevoită să câștige bani cosând în timpul ei liber pentru doamnele Coffman. Fusese nevoie să facă asta pentru că nu putea s-o lase pe Sarah să afle că avea cinci sute de dolari ascunși în camera ei. Banii aceia proveneau din vânzarea câtorva obiecte de mobilier nedorite de noii proprietari ai casei lor înainte ca ea, tatăl ei și Sarah să plece din Chicago. Sarah nu știa că banii aceia îi fuseseră oferiți lui Courtney sau că fata nu-i predase tatălui ei. Edward fusese prea preocupat ca să-i ceară, iar, în agitația plecării, Courtney uitase de ei. Îi lăsase ascunși la fundul cufărului ei și acolo rămăseseră, chiar și în timpul atacului indian.

Nu știa de ce nu pomenise nimic de bani atunci când Sarah se văitase că erau falite, că Edward n-ar fi trebuit niciodată să țină toți banii asupra lui, dar Courtney se bucura acum că păstrase tăcerea. Presupunea că ar fi scos banii dacă ar fi fost nevoie, dar nu se ivise ocazia. Foarte repede, Sarah obținuse pentru fiecare câte o slujbă la hotel și, în doar trei luni, se măritase cu Harry Ackerman,

proprietarul locului. Acesta nu era o partidă la fel de bună ca Edward, dar avea potențial.

Căsătoria nu-i aduse nimic bun lui Courtney. Fata încetă să mai primească bani pentru munca ei, iar Sarah își asumă rolul de a da ordine și de a nu mai face nimic.

Courtney nu se lăsa păcălită de motivul pentru care Sarah era atât de nerăbdătoare să scape de Courtney. Oamenii începuseră să-i spună „bătrâna Sarah" pentru că-și închipuiau că fata era copila ei. Oricât de des sublinia Sarah că Courtney avea nouăsprezece ani și că, la finalul anului, avea să împlinească douăzeci, oamenii tot le considerau mamă și fiică. Sarah nu avea decât treizeci și patru de ani, iar presupunerea aceea i se părea de netolerat.

Sarah începuse s-o sâcâie pe Courtney să se mărite pentru că-l convinsese pe Harry să se mute în Wichita, care se dezvolta în ritm rapid. Noul lor hotel era deja în curs de construcție. Acela era locul în care se puteau face bani, după spusele lui Reed, care se muta la rândul lui. Noul lui birt din Wichita și sala de jocuri aveau să fie ridicate până la începutul sezonului de migrare a vitelor.

Lui Sarah nu-i păsa dacă și Courtney se muta în Wichita atâta vreme cât nu mai locuia împreună cu ea și cu Harry. Courtney aștepta mutarea cu îngrijorare. În Wichita avea să fie de zece ori mai rău decât în Rockley, căci avea să atragă indivizi și mai dubioși. Nu voia să se mute cu Sarah și, în mod cert, nu avea să se mărite cu Reed. Până atunci, nu avusese alte opțiuni de luat în calcul – cel puțin, nu înainte de ziua când începuse să ia naștere planul ei.

Ea întotdeauna își dorise să se întoarcă în est, iar acum nu mai voia să rămână în Rockley, iar în Wichita se temea să locuiască sub protecția indolentă a lui Harry.

Courtney se tot foi în pat neputând să doarmă. În cele din urmă, aprinse lumânarea de lângă pat și luă ziarul pe care-l ascunsese în birou. Toată ziua abia așteptase să-l citească. Spre dezamăgirea ei, nu era un ziar estic, ci doar un săptămânal din Fort Worth, Texas, vechi de opt luni. Chiar și așa, era un ziar, fie el și mototolit, și șters. Întinse ziarul în pat și citi primele câteva articole, dar sări peste cel despre o luptă cu pistoale. Asta îi amintea prea mult de domnul Chandos și de mortul Jim Ward.

Reuși să nu se mai gândească la Ward, dar nu și la Chandos, oricât de mult s-ar fi străduit să și-l scoată din minte. Trebuia să recunoască, o atrăgea, iar asta încă din clipa în care îl văzuse pentru prima

oară. Nu era primul bărbat care să i se părea atrăgător, dar nimeni nu o tulburase atât de tare. Când venise în oraș, Reed Taylor i se păruse și el atrăgător, dar asta încetase după ce ajunsese să-l cunoască.

Cu Chandos, diferența era că știa cine era, ce era și, chiar și așa, i se părea copleșitor de atrăgător.

Bărbatul era zvelt și destoinic din cap până-n picioare, arătos pe de-a-ntregul, cu talia lui îngustă și cu picioarele acelea lungi și musculoase. Lățimea umerilor săi ar fi fost disproporționată la un bărbat mai scund, dar se potrivea perfect staturii lui înalte. Fața îi era foarte bronzată, iar pielea fără cusur, cu excepția unei cicatrici mici pe obrazul stâng. Dar ceea ce-i desăvârșea fața și i-o făcea atât de tulburător de frumoasă erau gura și ochii. Buzele erau drepte, dar suficient de cărnoase încât să fie incredibil de senzuale, iar ochii, a căror cea mai izbitoare trăsătură era că păreau atât de deschiși prin contrast cu pielea lui închisă la culoare, erau cu adevărat frumoși, înconjurați de genele acelea negre și dese. Cu toate astea, aspectul lui era, fără doar și poate, masculin.

Lângă el, Courtney se simțise mai conștientă ca niciodată de feminitatea ei – ceea ce explica de ce se comportase așa prostește.

Courtney oftă. Privirea i se concentră ușor-ușor din nou asupra ziarului și la imaginea pe o avusese, fără s-o vadă, în fața ochilor. Și, în vreme ce privea cu atenție poza, nevenindu-i să-și creadă ochilor, inima începu să-i sară din piept. Era posibil așa ceva? Nu... da! În grabă, citi articolul care însoțea fotografia încețoșată, prima imagine pe care o văzuse vreodată într-un ziar. Articolul era despre arestarea unui anume Henry McGinnis, cunoscut hoț de vite din districtul McLennan, Texas, care fusese prins în flagrant de fermierul Fletcher Straton. Oamenii lui Straton îl duseseră pe McGinnis în orașul cel mai apropiat, Waco. Nu erau alte nume menționate decât cele ale șerifului și ale cowboy-lor care îi predaseră acestuia prizonierul. Imaginea îl întruchipa pe hoț condus pe strada principală din Waco și pe locuitorii adunați să privească. Fotograful se concentrase asupra lui McGinnis, imaginea privitorilor din spatele lui rămânând neclară, dar unul dintre bărbații din mulțime arăta exact ca Edward Harte.

Courtney își aruncă halatul pe ea și înșfăcă ziarul și lumânarea. Alergă apoi spre camera lui Sarah și a lui Harry de dincolo de colțul camerei ei. Când bătu la ușă, din încăpere se auzi o înjurătură, dar, chiar și așa, năvăli înăuntru. Harry oftă când văzu că era Courtney, iar Sarah o privi furioasă.

– Ai idee cât e ceasul...

– Sarah! strigă Courtney. Tata e în *viață*.

– Ce? țipară cei doi într-un glas.

Harry îi aruncă o privire piezișă lui Sarah.

– Sarah, asta înseamnă că noi doi nu suntem căsătoriți?

– Nu înseamnă așa ceva! se răsti Sarah. Courtney Harte, cum îndrăznești...

– Sarah, uite, o întrerupse Courtney, așezându-se pe pat să-i arate fotografia. Nu poți să-mi spui că ăla nu-i tata.

Sarah privi imaginea ceva vreme, apoi trăsăturile i se relaxară.

– Poți să te culci la loc, Harry. Imaginația copilei a luat-o razna. Nu puteai să aștepți până la o oră decentă, Courtney, înainte să ieși toată situația asta absurdă?

– Nu e absurdă. Acela este tatăl meu! Iar fotografia a fost făcută în Waco, ceea ce dovedește...

– Nimic, o batjocori Sarah. Așa, și există un bărbat în Waco care seamănă vag cu Edward... Și am zis *vag*. Imaginea nu e clară, iar trăsăturile bărbatului sunt în ceață. Doar pentru că există o oarecare asemănare, asta nu înseamnă că este Edward. El e mort, Courtney. Toată lumea e de părere că n-ar fi avut cum să supraviețuiască în captivitate.

– Toată lumea cu excepția mea! răspunse Courtney cu furie. Cum îndrăznea Sarah să ignore o chestie atât de evidentă? Eu n-am crezut niciodată că e mort. Ar fi putut să scape. Ar fi putut...

– Proasto! Atunci, unde a fost în ăștia patru ani? În Waco? De ce n-a încercat niciodată să ne găsească? oftă Sarah. Edward e mort, Courtney. Nimic nu s-a schimbat. Acum, du-te la culcare!

– Mă duc în Waco.

– Ce faci? Sarah izbucni în râs după câteva clipe. Sigur că da. Dacă vrei să mori umblând de colo-colo de una singură, atunci chiar te rog. Ieși de aici și lasă-mă să dorm! se răsti ea apoi.

Courtney vru să mai adauge ceva, dar se răzgândi și părăsi camera în tăcere. Nu se întoarse însă în camera ei. Nu-și închipuia lucruri. Nu avea să permită nimănui să spună că acela din poză nu era tatăl ei. Era în viață, simțea asta instinctiv și așa simțise dintotdeauna. Ajunsese în Waco – de ce, asta nu știa. Nici de ce nu încercase s-o găsească nu putea spune, dar avea să dea de el.

La naiba cu Sarah! O lua în râs doar pentru că nu-și dorea ca Edward să mai fie în viață. Își găsise un soț care avea s-o facă bogată și care îi convenea mai mult decât Edward.

Courtney părăsi camerele de locuit din partea din spate a hotelului și intră în foaier. La recepție, ardea o lumânare, dar nu se vedea nici urmă de tânărul Tom care lucra acolo noaptea pentru cazurile în care apărea vreun călător rătăcit. Fără un funcționar la recepție, un astfel de călător putea trezi toată casa ca să obțină o cameră. Se știa că se mai întâmplase.

Courtney nu prea se gândi nici la Tom, nici la faptul că ar fi putut fi văzută în halat și cămașa de noapte. Cu lumânarea în mână și ziarul preaprețios împăturit sub braț, urcă scările spre camerele oaspeților.

Știa exact ce avea să facă. Era cel mai curajos lucru pe care-l făcuse vreodată în viața ei. Dacă ar fi stat pe gânduri, nu l-ar mai fi făcut, așa că pur și simplu nu se mai gândi. Nu ezită nici măcar o secundă înainte să bată la ușă, deși fu suficient de cumpătată să ciocănească încet. Cât era ceasul? Nu știa, dar nu voia să mai trezească pe nimeni în afară de Chandos.

Ciocănea pentru a treia oară, când ușa se deschise și fu trasă cu brutalitate înăuntru. Gura îi fu acoperită de o mână puternică, iar spatele îi fu lipit de pieptul tare ca piatra. Lumânarea îi căzu, iar, după închiderea ușii, încăperea se cufundă într-o beznă deplină.

– Nu ți-a spus nimeni niciodată că poți să fii ucisă dacă trezești un bărbat în miez de noapte? Cineva pe jumătate adormit nu ar fi avut timp să observe că ești femeie.

O eliberă, iar Courtney fu cât pe ce să se prăbușească pe podea.

– Îmi pare rău, începu ea. Eu... trebuia să te văd, și m-am temut că, dacă aștept până la ziuă... m-am temut că n-am să te mai găsesc. Pleci de dimineață, nu-i așa?

Courtney amuți când el scăpără un chibrit. Chandos ridică lumânarea – Cum Dumnezeu o văzuse prin întuneric? – și o readuse la viață, așezând-o apoi pe mica servantă cu sertare. Lângă dulap, Courtney observă coburii și șaua și se întrebă dacă el se mai deranja să despacheteze și să-și mai strângă lucrurile. Se îndoia. Îi părea a fi un bărbat pregătit să plece într-o clipită.

Courtney intrase în camera asta de o sută de ori să facă curățenie, dar în seara asta o vedea cu alți ochi. Covorul mare țesut fusese rulat și așezat lângă perete, să nu stea în drum. De ce? Și de ce acela

de lângă pat fusese împins sub pat? Prosoapele și apa aduse de ea mai devreme fuseseră folosite, iar prosoapele fuseseră atârnate pe grinda de lângă lavoar, să se usuce. Singura fereastră era închisă, probabil încuiată, își închipuia ea, iar draperiile erau trase. Soba din fontă din centrul încăperii era rece. Pe scaunul de lemn cu spătarul drept de alături erau așezate o cămașă albastră curată, vesta neagră și eșarfa pe care le purtase mai devreme și o curea. Centura pentru pistoale atârna lângă pat cu tocul gol. Cizmele negre se aflau pe podea.

Privelișteа patului său răvășit o tulbură, și începu să pășească înapoi spre ușă. Trezise un om din somn. Cum putuse să facă un lucru atât de nelalocul lui?

– Îmi pare rău, se scuză ea. Nu ar fi trebuit să vă deranjez.

– Dar ai făcut-o, așa că nu pleci până nu aflu de ce.

Asta suna a amenințare, și, în timp ce conștientiza asta, Courtney observă că bărbatul avea pieptul dezgolit, purtând doar pantalonii, pe jumătate încheiați, lăsând la vedere o porțiune indecentă din zona buricului. Courtney remarcă smocul lat de păr negru care se întindea între sfârcuri și forma un T cu linia dreaptă care se adâncea spre centrul buricului, dispărând în pantaloni. Pe de altă parte, văzu și cuțitul scurt amenințător ascuns într-una dintre găicile pentru curea. Probabil că arma îi era ascunsă în partea din spate a pantalonilor.

Nu, n-ar fi riscat înainte de a deschide ușa. Știa bine că bărbații din vest trăiau după un set diferit de reguli, iar cei precum Chandos nu lăsau niciodată garda jos.

– Doamnă?

Courtney bătu în retragere. Nu simți nici o urmă de nerăbdare în glasul lui, dar știa că se săturase probabil de ea. Ezitând, îi întâlni privirea. Era la fel de indescifrabilă ca întotdeauna.

– Eu... eu am sperat că m-ați putea ajuta.

Exact cum își închipuise, avea arma asupra lui. Duse mâna la spate după ea și merse spre pat s-o așeze înapoi în toc, apoi se așeză pe pat privind-o gânditor. Asta era prea mult pentru Courtney: patul răvășit și bărbatul pe jumătate dezbrăcat. Începură să-i ardă obrajii.

– Ai vreun necaz?

– Nu.

– Atunci?

– Mă iei cu dumneata în Texas?

Vorbele fură rostite la repezeală, înainte să apuce să se răzgândească.

– Ești nebună, nu?

Courtney roși.

– Nu, te asigur că vorbesc serios. Trebuie să merg în Texas. Am motive să cred că tatăl meu e acolo, în Waco.

– Cunosc orașul Waco. De aici acolo sunt mai bine de șase sute patruzeci de kilometri – dintre care jumătate direct prin Teritoriile Indiene. N-ai știut asta, nu?

– Am știut.

– Dar nu te gândeai să mergi pe acolo?

– E ruta cea mai rapidă, nu? Pe acolo aș fi călătorit și acum patru ani împreună cu tata dacă... Ei bine, nu mai contează. Cunosc primejdiile. De asta te rog pe dumneata să mă însoțești.

– De ce eu?

Fu nevoită să stea un pic pe gânduri înainte să-i vină în minte răspunsul firesc:

– Nu mai e nimeni aici pe care să-l rog. Ei bine, mai e un bărbat, dar prețul ar fi prea mare. Iar dumneata ai dovedit azi că ești mai mult decât capabil să mă aperi. Am toată încrederea că m-ai putea duce în siguranță în Waco. Se opri întrebându-se dacă să zică mai mult. Ei bine, mai există un motiv, oricât de ciudat ar suna asta. Chipul dumitale îmi pare cumva... familiar.

– Doamnă, eu nu uit niciodată o față.

– Vai, nu spun că ne-am mai întâlnit. Cu siguranță mi-aș aminti dacă ne-am mai fi întâlnit. Cred că e vorba despre ochii dumitale. Dacă îi spunea cât o liniștiseră ochii aceia, chiar că ar fi crezut că era nebună. Nu înțelegea nici ea încă, așa că nu aduse vorba despre asta. În schimb, rosti: Poate când eram mică am avut încredere în cineva cu ochi ca ai dumitale, nu știu. Ceea ce știu însă este că, dintr-un motiv sau altul, mă faci să mă simt în siguranță. Și, sincer, nu m-am mai simțit în siguranță, cu adevărat în siguranță, de când... n-am mai fost alături de tata.

Chandos nu făcu nici un comentariu. Se ridică, merse spre ușă și o deschise.

– Nu te duc în Texas.

Courtney simți că i se strânge inima. Își făcuse griji cum să-l roage, nu și în legătură cu refuzul lui.

– Dar... dar te voi plăti.

– Nu sunt de angajat.

– Dar... dumneata duci un cadavru în Wichita pentru bani.

Chandos păru amuzat.

– Oricum aș fi trecut prin Wichita în drum spre Newton.

– A, îngăimă ea. Nu mi-am dat seama că intenționezi să rămâi în Kansas.

– Nu intenționez.

– Atunci...

– Răspunsul este nu. Nu sunt dădacă.

– Nu sunt complet neajutorată, se înfierbântă Courtney, care însă fu întreruptă de privirea lui suspicioasă. O să găsesc pe altcineva care să mă ducă, adăugă ea curajoasă.

– Nu te-aș sfătui. O să fii ucisă.

Asta semăna prea tare cu ceea ce-i zisese Sarah, iar Courtney se enervă și mai rău.

– Îmi pare rău că te-am deranjat, *domnule* Chandos, spuse ea pe un ton tăios înainte de a ieși bățoasă din încăpere.

Capitolul 10

La patruzeci de kilometri nord de Wichita, Newton devenea noul centru al comerțului cu vite din Kansas, succesorul orașului Abilene. Construit pe modelul predecesorului său cu bordeluri, orașul urma probabil să se bucure de succes doar un sezon, întrucât Wichita se pregătea deja să revendice sezonul următor.

La sud de liniile ferate, în zona numită Hide Park, se aflau sălile de dans, birturile și bordelurile. Cowboy-i care făceau negoț cu vite erau în permanență în oraș, iar agitația persista douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Încăierările pistolarilor erau ceva obișnuit. Luptele cu pumnii, iscate la cea mai mică provocare, erau la fel de comune.

Era ceva normal în timpul sezonului de migrare a vitelor, întrucât cowboy-i erau plătiți la finalul misiunii, iar majoritatea oamenilor își cheltuiau câștigurile în doar câteva zile.

În timp ce Chandos trecu călare prin Hide Park, observă că nici cowboy-i aceștia nu erau cu nimic diferiți. Unii aveau să se întoarcă în Texas de îndată ce aveau să rămână cu buzunarele goale, unii aveau să plece spre alte orașe. Cineva care se îndrepta spre sud putea chiar să se oprească în Rockley, unde era posibil să fie ademenit de Courtney Harte să o ducă în Texas.

Chandos rareori lăsa să se vadă ce gândea, dar atunci fu al naibii de aproape să scape o înjurătură. Imaginea tinerei Courtney Harte, singură în prerie cu unul dintre cowboy-i aceia ahtiați după femei, nu era deloc liniștitoare. Cu atât mai puțin îi plăcea însă faptul că îi păsa. Femeie proastă din est. Nu învățase nimic în ultimii patru ani care se scurseseră de atunci de când viața ei se aflase în mâinile lui. Tot nu avea pic de instinct de supraviețuire.

Chandos se opri în față la Tuttle's Saloon, dar nu descălecă. Băgă mâna în buzunarul vestei și scoase un mic ghemotoc de păr pe care-l purtase la el în ultimii patru ani, firele acelea lungi pe care le descoperise încâlcite printre degete după ce o trăsese pe Courtney de păr.

Pe atunci, nu-i ştiuse numele, dar i-l descoperise la scurt timp după aceea, când mersese în Rockley să afle ce se întâmplase cu pisicuţa lui. Aşa o alinta în mintea lui, chiar şi după ce îi aflase numele. Chandos se gândise mult la ea în ultimii ani.

Sigur că niciodată nu şi-o închipuise aşa cum arăta acum. Imaginea din mintea lui fusese aceea a unei fete speriate cu puţin mai mare decât sora lui atunci când murise. Acum însă, imaginea se schimbase, pentru că fata prostuţă devenise o femeie frumoasă – una care rămăsese la fel de nechibzuită ca întotdeauna sau poate chiar mai rău. Şi-o putea foarte uşor închipui că era violată şi ucisă din cauza încăpăţânării ei de a merge în Texas, şi ştia că închipuirile lui se bazau pe realitate.

Chandos descălecă priponindu-şi calul bălţat în faţa birtului. Se uită încă vreo câteva clipe la ghemotocul de păr din mână, apoi, dezgustat, îl aruncă şi privi cum era rostogolit de vânt câţiva metri de-a lungul străzii prăfuite.

Intră în birt şi observă că, deşi era abia miezul zilei, la bar şi la mese erau împrăştiaţi vreo douăzeci de oameni. Erau chiar şi vreo două femei de moravuri uşoare. Un cartofor profesionist era în toiul unui joc de noroc la una dintre mese, iar în capătul celălalt al încăperii şeriful oraşului bea împreună cu şase prieteni făcând la fel de mult zgomot ca toţi ceilalţi beţivani. Trei cowboy se războiau prietenește pentru cele două târfe. Doi indivizi cu aspect periculos îşi savurau băuturile la o masă din colţ.

– Dare Trask a ajuns deja? îl întrebă Chandos pe barman în timp ce-şi comandă ceva de băut.

– Nu-mi sună cunoscut, domnule. Hei, Will, cunoşti vreun Dare Trask? se adresă bărbatul unuia dintre clienţii obişnuiţi.

– Nu pot să zic că-l cunosc, replică Will.

– Obişnuia că umble cu Wade Smith şi cu Leroy Curly, adăugă Chandos.

– Pe Smith îl cunosc. Am auzit că trăieşte cu o femeie din Paris, Texas. Pe ceilalţi doi, nu, zise omul ridicând din umeri.

Chandos bău un whisky. Era şi asta ceva, chiar dacă era numai un zvon. De fapt, chiar aşa, punând câteva întrebări nevinovate într-un birt, descoperise Chandos că Trask se îndrepta spre Newton. Despre Smith însă nu auzise nimic de doi ani, de când aflase că tipul era dat în urmărire în San Antonio pentru crimă. Chandos îl urmărise pe Leroy Curly până într-un oraş din New Mexico şi nici măcar

nu fusese nevoit să iște o încăierare. Curly era scandalagiu din naștere. Îi făcea plăcere să se dea mare cu rapiditatea lui în mânuirea pistolului și se luase la harță cu Chandos, care îl omorâse.

Chandos n-ar fi putut să-l recunoască pe Dare Trask pentru că nu avea decât o descriere sumară din care aflase că acesta era un bărbat scund, la aproape treizeci de ani, cu părul castaniu și ochii căprui. Asta se potrivea cu aspectul a doi dintre cowboy și al unuia dintre pistolarii de la masa din colț. Dar Dare Trask avea o trăsătură distinctivă. Îi lipsea un deget de la mâna stângă.

Chandos comandă un al doilea whisky.

– Dacă vine Trask, spune-i că-l caută Chandos.

– Chandos? Sigur, domnule. Ești un prieten?

– Nu.

Asta spunea tot. Nimic nu-l irita mai tare pe un pistolar decât să afle că îl căuta un necunoscut. Cu aceeași provocare, Chandos îl găsise și pe uneori cowboy-ul, dar cel mai adesea fugarul Cincinnati. Spera că avea să-l atragă la fel și pe Trask, care reușise să-l ocolească în acești ultimi patru ani, la fel ca Smith. Ca să fie sigur, Chandos îi analiză cu atenție pe cei trei bărbați care se apropiau de descrierea lui Trask. Toți aveau degetele intacte.

– La ce dracu' te uiți, dom'le? întrebă cowboy-ul care stătea acum singur la masă după ce ambii prieteni ai lui se ridicaseră cu târfele să meargă la etaj.

În mod vădit, pierduse lupta și, astfel, era obligat să aștepte întoarcerea uneia din târfe. Nu era deloc fericit din cauza asta.

Chandos îl ignoră. Când un bărbat era dornic să se bată, nu prea era nimic de făcut care să-l calmeze. Cowboy-ul se ridică și-l apucă pe Chandos de umăr, întorcându-l cu fața spre el.

– Pui de lele, te-am între...

Chandos îl lovi cu putere în vintre, iar individul se prăbuși în genunchi, ținându-se cu mâinile de zona vătămată, cu fața palidă de durere. În timp ce acesta căzu, Chandos scoase pistolul. Altul poate ar fi tras, dar Chandos nu omora fără motiv. Doar ținti și se pregăti să tragă în caz că avea să fie nevoit.

Șeriful orașului, McCluskie, care se ridicase la începutul încăierării, nu schiță nici un gest că ar fi vrut să intervină. Nu era deloc precum predecesorul său, care încercase să îmblânzească Newtonul. Preț de o clipă, ochii albaștri ai străinului îl fixară pe șerif. Mesajul

fu clar. Cu el nu era de glumă. În plus, nu înfrunți un străin care are deja pistolul scos din toc.

Ceilalți doi cowboy coborâră ușor scările să-și adune prietenul, cu mâinile întinse într-un gest împăciuitor.

– Ușor, dom'le. Pe Bucky nu prea-l duce capul. N-are toți boii acasă, dar nu vă va mai cauza probleme.

– Pe dracu'...

Cowboy-ul îi dădu un cot în coaste lui Bucky în timp ce-l ridica în picioare.

– Idiotule! Ține-ți gura până nu ți-o închide el de tot. Ai noroc că nu ți-a zburat creierii!

– Mai rămân câteva ore în oraș, îi informă Chandos, în caz că prietenul vostru vrea s-o luăm de la capăt.

– Nu, domnule! O să-l ducem pe Bucky înapoi în tabără și, dacă tot nu-i vine mintea la cap, atunci o să-i tragem noi o scatoalcă. N-o să-l mai vedeți.

Chandos se îndoia, dar nu insistă. Trebuia doar să stea cu ochii în patru până pleca din Newton.

În momentul în care Chandos puse pistolul înapoi în toc, în încăpere se iscă din nou gălăgie. Șeriful se așeză oftând ușurat, iar jocul de cărți fu reluat. Nici nu merita să mai discuți despre astfel de altercații. În Newton, numai o vărsare de sânge mai putea face senzație.

Câteva minute mai târziu, Chandos părăsi birtul lui Tuttle. Trebuia să mai meargă și în celelalte cârciumi, precum și în sălile de dans și în bordeluri, să-l caute pe Trask. În cele din urmă, era posibil să piardă ceva vreme, pentru că nu mai fusese cu o femeie de când plecase din Texas, iar întâlnirea lui neașteptată cu Courtney Harte în afurisita ei cămașă de noapte nu-l ajutase deloc.

În timp ce se gândea la ea, câțiva metri mai încolo de locul în care-l aruncase, zări ghemotocul de păr în țărână. Chiar în vreme ce se uita la el, o pală ușoară de vânt îl rostogoli înapoi spre el și îl așeză la câțiva centimetri de picioarele lui. Instinctiv, călcă pe el înainte ca acesta să zboare din nou. Chandos îl ridică și-l puse înapoi în buzunarul vestei.

Capitolul 11

În dimineața aceea de duminică, în vreme ce oamenii cumsecade erau la biserică, Reed Taylor stătea așezat în biroul lui privat, într-una dintre cele două camere pe care le păstra pentru sine deasupra birtului. Își trăsese un scaun lângă fereastră, iar alături avea o grămadă de romane de duzină. Era înnebunit după poveștile cu aventuri. Scriitorul lui preferat fusese odinioară Ned Buntline[1], dar, de curând, locul întâi în topul preferințelor fusese preluat de poveștile despre Buffalo Bill[2] scrise de prietenul lui Bill, Prentiss Ingraham. Lui Reed îi plăceau la nebunie și romanele scrise de Buffalo Bill însuși, dar preferatul lui din toate timpurile continua să rămână *Seth Jones, or The Captive of the Frontier*, de Edward Sylvester Ellis[3]. Acela fusese primul roman de duzină scos de editura Beadle and Adams a cărui acțiune se petrecea în Vestul Sălbatic.

Reed era extrem de absorbit de cea de-a cincea lectură a cărții *Bowie Knife Ben, The Little Hunter of the Nor'west* de Oliver Coomes[4] când Ellie May ieși din dormitorul lui, atrăgându-i intenționat atenția cu un căscat gălăgios. Doar asta reuși însă să-l distragă. Trupul ei îmbrăcat sumar nu-l mai interesa deloc în dimineața asta, pentru că-l folosise atât de bine în noaptea precedentă.

---

[1] Pseudonimul literar al lui Edward Zane Carroll Judson Senior (1821–1886), editor, jurnalist și primul scriitor american care a descris în romanele sale Vestul Sălbatic drept fundal romanțat al unor mari aventuri. (n.tr.)

[2] William Frederick „Buffalo Bill" Cody (1846–1917), cercetaș, vânător de bizoni și actor american, ajuns erou al unei povești pline de aventuri, pe jumătate adevărate, pe jumătate inventate, despre spiritul Vestului Sălbatic, scrise de scriitorul american Prentiss Ingraham (1843–1904) (n.tr.)

[3] Edward Sylvester Ellis (1840–1916), profesor, administrator de școală, jurnalist și scriitor american (n.tr.)

[4] Oliver Coomes – scriitor american din Iowa, autor de romane de aventuri (n.tr.)

– Ar fi trebuit să mă trezești, dulceață, rosti Ellie May cu glas gutural, venind în spatele lui Reed, trecându-și brațele pe după gâtul lui. Am crezut c-o să petrecem toată ziua în pat.

– Ai crezut greșit, murmură Reed absent. Acum, fugi în camera ta – ce fată bună, adăugă el, bătând-o ușor pe mână fără ca măcar să se deranjeze să se uite la ea. Ellie May strâmbă iritată din buze. Era o fată drăguță, cu un corp frumos, și îi plăceau bărbații, chiar foarte mult. În aceeași situație era și Dora, cealaltă fată care lucra împreună cu ea în crâșma lui Reed. Dar Reed nu le dădea voie să-și ofere serviciile și clienților. Ba chiar, anul trecut, angajase un pistolar extrem de periculos, care era în trecere prin oraș, să instituie regula fără sex. Gus Maxwell făcea cum i se ordonase.

Reed le considera pe ambele fete proprietatea lui personală și putea deveni extrem de dezagreabil dacă era lăsat să aștepte atunci când avea chef să se culce cu vreuna din fete. Problema era că nu se culca îndeajuns de mult cu nici una, pentru că își împărțea atenția între ele. Ellie May și Dora, care odinioară fuseseră prietene, se considerau acum adversare, pentru că Reed era singurul bărbat disponibil pentru amândouă.

Ellie May aproape că își dorea ca Reed să se însoare cu Courtney Harte. Poate atunci avea să le lase pe ea și pe Dora să plece, așa cum amândouă își doreau. Bărbatul le amenințase să nu plece, și nici una din ele nu era dornică să afle ce le-ar face. Zicea că avea să le ia cu el în Wichita, așa că poate acolo lucrurile aveau să stea altfel, spera Ellie May. Cel puțin, acolo avea să existe un șerif căruia i se puteau plânge dacă lucrurile nu se schimbau. Aici, în Rockley, nu avea să creadă nimeni că Reed, care deținea un birt legal și decent, și era respectat, era un tiran.

– Știi care e problema ta, Reed? îndrăzni să spună Ellie May, suficient de nemulțumită. Nu te interesează decât trei chestii – banii, romanele astea de duzină și domnișoara aia fandosită de vizavi. Mă mir că n-ai condus-o pe Domnișoara Bunăciune la biserică, să-ți câștigi o invitație la prânz. Clar l-ai șoca pe preot dac-ai apărea în biserică. Bietul om ar putea să leșine pe loc.

Sarcasmul ei fu în zadar. Reed nici măcar nu asculta. Ellie May se întoarse furioasă. Fereastra deschisă îi atrase atenția, pentru că, mai în josul străzii, o zări pe doamna recent pomenită. Ellie May surâse, cu ochii lucindu-i răutăcioși.

– Vai, mă întreb cine-i individul care-o conduce acasă pe domnișoara Courtney de la biserică, vorbi ea tărăgănat.

Pe dată, Reed sări din scaun împingând-o pe Ellie Reed din cadrul ferestrei ca să poată vedea mai bine, însă uni imediat draperiile și se întoarse să se uite la Ellie May.

– Ar trebui să te bat, nătângo! rosti el furios. Doar îl cunoști pe Pearce Cates!

– Vai, era Pearce? întrebă ea cu naivitate.

– Ieși!

– Sigur, dulceață. Zâmbi mândră de ea. Meritase să îndure furia lui Reed doar ca să-l vadă supărat, chiar și pentru câteva clipe. Era obișnuit să obțină tot ce-și dorea și se pierdea cu firea dacă avea senzația că lucrurile nu ieșeau cum voia el. Courtney Harte era o femeie pe care Reed și-o dorea și, deși nu se aruncase direct în brațele lui, el nu se îndoia că, în cele din urmă, avea să o facă. Deja o considera ca fiind a lui. Ellie May spera că domnișorica avea însă să rămână pe poziții. Lui Reed avea să-i prindă bine să fie, o dată pentru totdeauna, umilit.

– Courtney!

Ea se opri oftând când îl văzu pe Reed Taylor traversând strada spre ea. Ce ghinion! Încă vreo câțiva metri, și s-ar fi aflat în siguranță în hotel.

Mattie și Pearce se opriră și ei, dar, cu o privire plină de durere, Courtney le făcu semn din cap să meargă mai departe, apoi îl aștepta pe Reed să ajungă lângă ea, ceea ce el făcu numaidecât. De fapt, observă ea, probabil țâșnise afară din birt imediat ce o zărise, pentru că ieșise fără sacou sau pălărie, lucru foarte neobișnuit pentru un bărbat care se mândrea că se îmbrăca impecabil în orice situație. Nici pieptănat nu era așa cum trebuia. Părul blond îi era ciufulit și încă nu se bărbierise. Cu toate astea, aspectul neîngrijit nu-l făcea să pară mai puțin arătos. Courtney se îndoia că exista ceva care să-l poată urâți pe Reed. Combinația de ochi de o nuanță închisă de verde cu nasul acvilin și gropițe îmbietoare era letală. Și era un bărbat voinic, cu o constituție atletică și puternică. Când îl vedea pe Reed, mereu îl asocia cu forța. El era un învingător, un bărbat realizat. Da, puternic.

Uneori, Courtney se întreba dacă nu era nesăbuită să lase ca defectele lui să-i determine sentimentele pe care le nutrea față de el.

Dar așa stăteau lucrurile. Era cel mai încăpățânat, dominant și viclean bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. Pur și simplu, nu-l plăcea. Chiar și așa, în privirea ei nu se citi nimic, întrucât Courtney era prea bine-crescută.

– 'Neața, Reed.

– Nu m-ai mai primit din ziua scandalului din magazinul lui Handley, trecu el direct la subiect.

– Da, așa e.

– Așa supărată ai fost?

– Păi, normal că am fost.

Și chiar așa fusese, dar, în plus, se preocupa să găsească pe cineva care s-o ducă în Texas. Își făcuse bagajele și era gata de plecare. Mai mult, Berny Bixler avea o trăsură și un cal dârz de vânzare. Nu-i lipsea decât un însoțitor. Dar folosise incidentul din magazinul lui Handley drept pretext să-l respingă pe Reed. Cu el nu funcționa un simplu „Nu vreau să te văd".

– Nu mi-a venit să cred când mi-a povestit Gus. Eu m-am întors din Wichita abia în noaptea aia, îi zise Reed. Al naibii noroc că tipul ăla Chandler a fost acolo.

– Chandos, îl corectă ea.

– Ce? Da, ei bine, mă rog. Am vrut să-i mulțumesc că ți-a sărit în ajutor, dar a doua zi dimineață a plecat prea devreme... ceea ce a fost probabil la fel de bine. Omul se pripea să scoată pistolul la cea mai mică provocare.

Courtney știa la ce se referea. După ce stătuse trează jumătate de noapte, a doua zi dimineață dormise până târziu, ratând astfel cea de-a doua încăierare cu pistoalele. Se părea că prietenul lui Jim Ward îl provocase pe Chandos în fața hotelului. Din spusele bătrânului Charley, tipul n-avusese nici o șansă în fața iuțimii cu care trăsese Chandos. Pistolarul nu fusese însă decât rănit la mâna cu care ținea pistolul. După aceea, Chandos îl legase, luase cadavrul lui Jim Ward și plecase călare părăsind Rockley târându-i după el atât pe omul mort, cât și pe cel viu.

– Oricum n-aveai de ce să-i mulțumești tu în locul meu, vorbi Courtney. Am încercat să-i mulțumesc eu însămi, însă n-a avut nevoie de mulțumiri.

– Iubito, aș fi vrut doar să fi putut fi acolo să te ajut, replică Reed cu căldură. Apoi, imediat, cu un entuziasm la fel de mare, adăugă: Dar am călătorit cu folos. Am reușit să cumpăr un așezământ excelent

în Buffalo City. A avut dreptate tipul care mi l-a recomandat. Datorită căii ferate, încă un oraș a înflorit practic peste noapte, în jurul taberei aleia vechi a traficanților de whisky. Deja l-au redenumit Dodge City, după numele comandantului garnizoanei din vecinătate.

– Încă un oraș pentru vaci? observă Courtney sec, fără să se mai mire de egoismul de neclintit al lui Reed. Atunci, o să te muți acolo în loc de Wicbita?

– Nu, am să găsesc pe cineva care să administreze birtul din Dodge în locul meu. Wichita va continua să fie casa principală, așa cum am planificat.

– Ce spirit de inițiativă! Atunci, de ce nu păstrezi și crâșma de aici în loc s-o demolezi?

– M-am gândit la asta. Dacă tu crezi că e o idee bună...

– Reed, nu începe, îl întrerupse Courtney la repezeală. Dumnezeule, omul ăsta avea obrazul atât de gros, încât sarcasmul nu-l afecta. N-are nici o legătură cu mine ce decizi tu.

– Ba sigur că are.

– Nu, nu are, rosti ea cu fermitate, adăugând apoi: Poate ar fi mai bine să știi că am hotărât să plec din Rockley.

– Să pleci? Ce vrei să spui? Sigur, ai tot intenționat să te întorci în est, și nu te pot blama. Singurul motiv pentru care renunț la afacerea din Rockley ești tu. Dar, iubito, nu ai nimic în est. Sarah mi-a povestit...

– Nu-mi pasă ce ți-a povestit Sarah. Courtney se răsti, ca să-l împiedice s-o mai ia de sus. Și nu e treaba ta unde merg eu.

– Sigur că e.

Dumnezeule, o făcea să țipe. Dar așa fusese dintotdeauna. El nu putea accepta un răspuns negativ. Refuzul ei categoric de a se căsători cu el fusese pur și simplu ignorat. Cum puteai să te faci înțeles de un astfel de om?

– Reed, trebuie să plec. Mattie și Pearce mă așteaptă acasă.

– Pot să aștepte, zise el încruntându-se. Ascultă-mă, Courtney, în legătură cu ideea asta a ta de a pleca. Pur și simplu, nu-ți pot permite...

– Tu nu-mi poți *permite*? bolborosi ea.

– Hai, n-am vrut să sune chiar așa, încercă el s-o împace. Doamne, era fenomenală când îi scăpărau ochii așa. Se întâmpla atât de rar, dar, și când se întâmpla, îl atâța cum n-o mai făcuse nici o altă femeie

vreodată. Doar că, în vreo două săptămâni, îmi pornesc afacerile și, mai întâi, mă gândeam că ne-am putea căsători.

– Nu.

– Iubito, este un drum al naibii de lung de aici până în Wichita pe care să-l străbat doar curtându-te.

– Foarte bine.

El deveni și mai încruntat.

– Niciodată nu mi-ai dat un motiv bun pentru care nu vrei să te măriți cu mine. A, știu, zici că nu mă iubești...

– Vai, măcar asta m-ai auzit spunând?

– Iubito, o să înveți să mă iubești, o asigură el, făcând gropițe. O să te atașezi de mine.

– Nu vreau să mă atașez de tine, Reed, eu...

Îi suportă sărutul neașteptat fără zbateri prea nedemne. Nu fu neplăcut. Reed se pricepea de minune la sărutat, dar singurul lucru pe care-l stârni în ea fu iritarea. Ce mult și-ar fi dorit să-l pălmuiască pentru îndrăzneala asta, dar scena pe care o iscaseră era și-așa suficient de neplăcută.

Când îi dădu drumul, Courtney se trase în spate.

– O zi bună, Reed.

– Ne vom căsători oricum, Courtney, îi aruncă el în timp ce ea trecu pe lângă el.

Courtney nu răspunse în nici un fel la auzul acelor vorbe, care sunaseră a amenințare. Poate că se cuvenea să amâne plecarea până după mutarea lui Reed în Wichita. Nu credea cu adevărat că ar încerca s-o oprească, dar niciodată nu puteai fi sigur când era vorba despre Reed.

Era așa preocupată, încât fu cât pe ce să intre în pistolar. De fapt, el se întinse s-o oprească înainte să se ciocnească. Stătea la intrarea în hotel, blocând ușa. De ce nu-l observase? Doamne, Dumnezeule, oare o văzuse sărutându-l pe Reed? Ca de obicei, ochii lui nu trădau nimic din ceea ce gândea.

Chiar și așa, obrajii ei se îmbujorară stânjenitor. Se uită într-o parte să vadă dacă Reed continua să privească în direcția ei, dar el se întorsese în birtul lui.

– Eu... n-am crezut c-am să te mai văd vreodată..., începu ea oprindu-se când el îi flutură un ghemotoc de hârtie.

– Poți să aduni astea într-o oră?

Courtney desfăcu hârtia mototolită și trecu rapid cu privirea peste cele scrise acolo. Îi stătu inima în loc. Era o listă cu obiecte necesare, o listă detaliată.

Încet, ridică privirea spre el.

– Asta înseamnă că te-ai răzgândit?

Chandos o fixă cu privirea câteva clipe interminabile. Era așa ușor de citit, speranța și bucuria fiind evidente în ochii-i de felină.

– O oră, doamnă, sau plec singur, fură singurele vorbe pe care le rosti el.

Capitolul 12

Mattie ciocăni o singură dată înainte de a deschide ușa.

– Deci s-a întors?

Courtney privi peste umăr.

– Ce? Vai, Mattie, am uitat că tu și Pearce așteptați. Îmi pare rău. Dar nu sta acolo pur și simplu. Intră și ajută-mă!

– Cu ce să te ajut?

– Cu ce ți se pare? rosti Courtney nerăbdătoare.

Ochii fetei mai tinere se făcură mari când remarcă dezordinea din cameră. Hainele erau împrăștiate peste tot, pantalonașii și rochiile stăteau agățate pe scaun, pat, birou, peste tot.

– Vrei să te ajut să-ți răvășești camera?

– Prostuțo, nu-mi pot lua cufărul, pentru că pe listă nu e specificată o căruță, ci doar un cal cu toate harnașamentele. Uite, vezi?

Courtney îi înmână lista. Mattie făcu ochii mari.

– Deci te duce în Texas? Dar am crezut că ai zis că...

– S-a răzgândit. Nu e prea vorbăreț, Mattie. Doar mi-a înmânat lista și m-a întrebat dacă pot să adun totul într-o oră. Vai! Haide, nu am prea mult timp. Încă am de mers la magazinul lui Handley să iau coburi și provizii și să cumpăr un cal și...

– Courtney! Nu pot să cred că ești dispusă să călătorești tocmai până în Texas fără trăsură. Nu vei avea pic de intimitate. Va trebui să dormi pe jos.

– O să am un sac de dormit, spuse Courtney voioasă. Vezi, e un sac de dormit pe listă.

– Courtney!

– Păi, nu prea am de ales, nu? Și uite cât timp o să economisim fără o trăsură care să ne întârzie. O să ajung în Waco mult mai devreme decât am crezut.

– Court, tu nici măcar n-ai călărit vreodată un cal o zi întreagă, darămite săptămâni. O să te doară toate...

– Mattie, serios, o să mă descurc. Nu am timp de contraziceri. Dacă nu sunt gata, o să plece fără mine.

– Lasă-l! Doamne, Dumnezeule, Courtney, omul ăsta este prea grăbit. O să gonească peste câmpii. Vei face băşici peste băşici. În două zile, o să-ţi doreşti moartea şi-l vei implora să te aducă înapoi. Aşteaptă să te ducă altcineva.

– Nu, răspunse Courtney, ridicând semeaţă bărbia. Se poate să mai accepte şi alţii care trec prin Rockley, dar pot să mă încred în ei? În Chandos am încredere. Chiar tu ai zis că e perfect pentru treaba asta. Şi mai e ceva, Mattie. Am senzaţia că e posibil ca Reed să încerce să mă oprească.

– N-ar îndrăzni, rosti Mattie indignată.

– Ba da, ar îndrăzni. Şi nu mulţi bărbaţi i-ar face faţă lui Reed.

– Şi tu crezi că Chandos i-ar face? Da, bine, cred că i-ar face. Dar...

– Mattie, trebuie să ajung în Waco. Chandos e cel mai potrivit să mă ducă acolo. Asta e realitatea. Acum, mă ajuţi? Nu mai am timp.

– Bine, oftă Mattie. Hai să vedem ce e pe lista asta – o să-ţi cumperi pantaloni şi cămăşi. Le-a trecut aici.

Ocupată să caute printre rochii, Courtney clătină din cap.

– Sunt sigură că le-a trecut pe listă pentru că nu pot să călăresc în rochie. Dar am fusta aia din mohair pe care am modificat-o pentru călărie, aşa că o să mă descurc.

– Eşti sigură că ăsta e motivul lui? Poate vrea să arăţi ca un bărbat. Uiţi prin ce teritorii vei călători.

– Mattie, nu începe cu pericolele! Şi aşa sunt destul de speriată.

– Poate ar fi mai bine să cumperi măcar o pereche de pantaloni, să fii sigură.

– Bănuiesc că aş putea, dar domnul Handley o să mă creadă nebună. Şi nu am destul timp pentru asta.

Mattie se uită la geanta de voiaj în care Courtney îşi îndesa două rochii.

– Ştiu că zice să iei puţine haine, Court, dar mai poţi băga încă o rochie acolo. De ce nu? Oricum o să ai nevoie de încă un sac pentru mâncare şi mai ai şi coburii. O să fii prinsă pe cal ca într-o menghină, dar n-ai ce face.

– Vai! Mattie, tu te pricepi mai bine ca mine la cai, iar el zice că am nevoie de un cal bun. Poţi să cumperi calul în locul meu?

– Nu prea ai din ce alege din grajd. Dacă era timp, ei bine, avem unul frumos la noi acasă.

– Nu e timp, Mattie. A zis o oră și a vorbit serios.

– O să văd ce pot să fac, bombăni Mattie. Atunci, o să ne întâlnim în fața magazinului lui Handley. Sarah știe?

Courtney îi dădu câteva dintre bancnotele din rezerva ei, zâmbind larg către prietena sa.

– Tu vorbești serios? Dacă ar ști, ar fi aici înșirându-mi lista ei de previziuni catastrofale.

– De ce nu pleci fără să-i spui? O să scapi de o bătaie de cap.

– Nu pot, Mattie. Până la urmă, *a avut* grijă de mine în acești ultimi ani.

– A avut grijă? îi strigă Mattie plină de indignare. Te-a muncit ca pe un hamal, vrei să spui!

Courtney râse de francheța lui Mattie. Preluase și ea niște vorbe mai ciudate de la prietena ei, vorbe pe care ea însăși le rostea fără să-și dea seama. Cel puțin, nu mai roșea ca înainte când o auzea pe Mattie zicând vorbe de ocară.

– O să-mi fie dor de tine, Mattie, spuse Courtney dându-și seama cât de mult timp era posibil să treacă până ce avea s-o revadă pe Mattie. Și vreau ca tu să iei tot ce-ți dorești din ce o să las în urmă.

Mattie făcu ochii mari.

– Vrei să spui... toate rochiile astea drăguțe?

– Prefer să le ai tu, nu Sarah.

– Vai, la naiba, nu știu ce să zic. Adică... și mie îmi va fi dor de tine, rosti ea alergând afară din încăpere înainte să înceapă să plângă.

Nu avea rost. Court era hotărâtă să plece.

Și lui Courtney i se împăienjeniră ochii de lacrimi în timp ce termină în grabă bagajul și se îmbrăcă în hainele de călărie. Înainte să părăsească hotelul, dădu peste Sarah. Voise să-și ia rămas-bun abia în ultima clipă, după ce avea să termine de cumpărat celelalte lucruri de care urma să aibă nevoie, dar nu fu să fie așa.

– Deci n-ai renunțat la ideea aia stupidă de a merge în Waco? fu replica lui Sarah.

– Nu, Sarah, vorbi Courtney cu blândețe.

– Proastă mică, dacă o să mori acolo în prerie, să fiu a naibii dac-am să te plâng.

– Nu merg singură, Sarah.

– Ce? Cine merge cu tine?

– Numele lui e Chandos și este cel care...

– Știu cine e! șuieră Sarah. Apoi, dintr-odată, începu să râdă. A, înțeleg. Toate balivernele alea ridicole despre tatăl tău erau doar un pretext să poți fugi cu pistolarul ăla. Întotdeauna am știut că ești o stricată.

Ochii lui Courtney aruncară săgeți furioase.

– Nu-i adevărat, Sarah, dar poți să crezi ce vrei. Până la urmă, dacă tata chiar e în viață, asta înseamnă că tu ești adulteră, nu?

În cele câteva clipe în care Sarah fu redusă la tăcere, Courtney părăsi hotelul. Se temea că Sarah ar putea veni după ea, dar nu fu așa.

Nu se vedea nici urmă de Chandos sau de calul lui pe stradă, așa că mai avea câteva minute înainte de termenul-limită. Cumpără la repezeală ce avea nevoie. De asemenea, putu să-și ia rămas-bun de la câțiva oameni care fuseseră buni cu ea pentru că Lars Handley, Charley, Snub și surorile Coffman se aflau cu toții în magazinul lui Handley.

Mattie intră înainte ca ea să termine.

– Te așteaptă, Courtney.

Ea privi pe fereastră. Chandos era acolo, călare pe calul lui. Simți un fior de teamă pe șira spinării. Abia dacă-l cunoștea pe omul ăsta, și totuși pleca împreună cu el.

– A adus un cal în plus, continuă Mattie în șoaptă. E înșeuat. S-a ocupat el... ba chiar a ales și șaua. Cred că și-a închipuit că tu n-o să găsești un cal bun aici. Eu totuși ți-am cumpărat-o pe bătrâna Nelly, și chiar foarte ieftin. Mattie îi înmânâ ce mai rămăsese din banii lui Courtney. Nu e bună de călărit, dar va fi un cal bun de povară, ca să nu mai stai înghesuită pe al tău.

– Atunci, nu mai fi așa supărată.

– Așa par? se apără Mattie. Pleci... A, și asta nu-i tot. Nu știu. Chandos m-a speriat, cred, prin felul în care s-a comportat la grajd, fără să scoată un cuvânt. Ai dreptate, nu e prea vorbăreț. Și... și mă îngrozește.

– Mattie!

– Ei bine, așa e. De ce ești așa sigură că poți avea încredere în el, Court?

– Pur și simplu, am încredere în el, asta-i tot. Uiți că deja m-a salvat o dată de îngrozitorul Jim Ward. Acum, este dispus să mă ajute din nou.

– Știu, știu. Dar nu înțeleg *de ce*.

– Nu contează. Am nevoie de el, Mattie. Acum, haide să mă ajuți să pun totul pe bătrâna Nelly.

Când cele două fete ieșiră din magazin, Chandos nu schiță nici un gest. Nici măcar nu descălecă să le ajute să pună bagajele lui Courtney pe calul de povară. Courtney se grăbi, nu din cauza lui, ci, mai degrabă, pentru că nu voia s-o vadă Reed ce făcea. Aruncă priviri neliniștite de-a lungul străzii, spre birt, în speranța că ea și Chandos aveau să poată pleca înainte să se iște o scenă.

După ce cele două prietene se îmbrățișară pentru ultima oară și Courtney încălecă, Chandos rosti:

– Ai luat tot ce era pe listă?

– Da.

– Bănuiesc că e prea târziu să te mai întreb acum dacă știi să călărești, nu?

Vorbele răsunară atât de sec, încât Courtney izbucni în râs.

– Știu să călăresc.

– Atunci, haide să călărim, doamnă.

Apucând frâiele bătrânei Nelly, bărbatul porni spre sud. Courtney nu mai apucă decât să-i facă și ea la rândul ei cu mâna lui Mattie. Aproape imediat, ajunseră la marginea orașului, și, cu un oftat sincer, Courtney își luă rămas-bun de la acest capitol din viața ei.

Nu-i trebui mult să se obișnuiască să se uite la spatele lui Chandos. Pur și simplu, el nu călărea alături de ea. Fata încercă de câteva ori să-l ajungă din urmă, dar el întotdeauna reușea să se țină la o distanță considerabilă de ea, nu foarte mare, dar îndeajuns încât să nu poată sta de vorbă. Chiar și așa, știa mereu ce făcea ea. Niciodată nu se uita în spate, dar, de fiecare dată când calul ei rămânea în urmă, Chandos încetinea. Tot timpul, păstra exact aceeași distanță între ei. Asta o făcea să se simtă în siguranță, deși nu era cazul.

Câteva clipe mai târziu, Chandos descălecă, apoi păși hotărât spre ea. Courtney îl privi curioasă. Mai era ceva până la asfințit, și nu-și închipuise că aveau să-și ridice tabăra așa devreme. Simți un fior de panică văzându-i fața serioasă și privirea rece și îndârjită.

Fără să scoată un sunet, el se întinse și o dădu jos de pe cal. Cu un țipăt, ea căzu peste el, cizmele lovindu-i-se de tibiile lui. Bărbatul nici măcar nu se clinti. Își petrecu un braț pe după talia ei, iar cu cealaltă mână o prinse de fund.

– Chandos, te rog! strigă ea, șocată și îngrozită. Ce faci?

Chandos nu răspunse. Privirea-i albastră de gheață spunea tot ce avea nevoie să știe.

– *De ce?*

– De ce nu?

O, Doamne, nu-i venea să creadă că i se întâmpla așa ceva.

– Am avut încredere în tine!

– Cred că n-ar fi trebuit s-o faci, rosti el cu răceală, petrecându-și cu fermitate ambele brațe în jurul ei.

Courtney începu să plângă.

– Te rog, îmi faci rău.

– Doamnă, o să te doară și mai tare dacă nu faci cum îți spun eu. Acum, ia-mă în brațe, continuă el fără pic de furie.

Nu ridică glasul. Courtney ar fi preferat furia în locul hotărârii acesteia reci.

Privindu-l în ochii glaciali, de frică, fata făcu așa cum îi ceruse el. Inima amenința să-i sară din piept. S-o ajute Dumnezeu, cum putuse să se înșele atât de tare în privința lui?

– Așa e mai bine, spuse el pe un ton neutru, eliberându-și o mână și, dintr-o singură mișcare, sfâșiindu-i partea din față a bluzei.

Courtney țipă. Știa că era inutil, dar nu se putu abține. Reuși totuși să obțină ceva. Când strigă, Chandos o împinse de lângă el, iar Courtney aterizâ pe spate la picioarele lui. În grabă, își trase bluza peste piept.

Avusese încredere în Chandos că urma să o apere, iar acum se simțea îngrozitor de dezamăgită. Își înălță ochii spre el, spunându-i din priviri exact ce simțea.

Fata se cutremură. Așa cum stătea acolo, cu picioarele depărtate, părea atât de puternic și de chipeș, dar, în același timp, atât de nemilos.

– Nu cred că ai priceput prea bine în ce situație te afli, altfel n-ai vrea să mă înfurii cu țipetele tale.

– Ba... ba da.

– Atunci, spune-o cu voce tare. Acum.

– O să mă violezi.

– Și?

– Și... eu nu te pot opri.

– Și?

– Nu... nu știu ce altceva aș mai putea spune.

– Doamnă, mai sunt atâtea de spus. Violul e cea mai mică dintre grijile tale. Te-ai lăsat la mila mea, ceea ce a fost o prostie, pentru că acum pot să fac absolut ce vreau cu tine. M-am făcut înțeles? Îți pot spinteca gâtul, iar apoi pot să te las aici, unde oasele nu-ți vor fi niciodată găsite de vreo ființă vie.

Courtney tremura din toate încheieturile. Nu înțelesese nimic din toate astea când ar fi trebuit, iar acum era prea târziu. Cum nu se oprea din tremurat, Chandos se aplecă și o plesni. Imediat, Courtney izbucni într-un plâns zgomotos, iar el înjură. Poate că *era* prea dur cu ea, dar avea nevoie de lecția asta.

Fusese pregătit să facă mai mult de-atât ca s-o sperie, dacă era nevoie. Dar nu era cazul. Se speria destul de repede. Chandos îi puse o mână la gură ca s-o reducă la tăcere.

– Poți să nu mai plângi. N-am să-ți fac rău acum.

Era clar că nu-l credea, iar el oftă. Făcuse o treabă mai bună decât avusese de gând.

– Ascultă-mă, pisicuțo, rosti el pe un ton blând, durerea nu se uită niciodată. De asta am folosit-o. Nu vreau să uiți ce ai învățat azi. Altul te-ar fi violat, te-ar fi jefuit, apoi probabil te-ar fi omorât ca să-și ascundă fărădelegea. În partea asta a țării, nu-ți poți lăsa niciodată soarta în mâinile unui străin. Am încercat să-ți spun asta, dar n-ai vrut să mă asculți. Pe ruta asta, umblă prea mulți indivizi periculoși.

Courtney se oprise din plâns, așa că el îi luă mâna de la gură. Chandos o privi trecându-și limba mică roz de-a lungul buzelor, apoi se ridică și se întoarse cu spatele la ea.

– Am putea la fel de bine să ridicăm tabăra aici în noaptea asta, vorbi el fără să se mai uite la ea. De dimineață, am să te duc înapoi în Rockley.

Capitolul 13

Courtney rămase acolo întinsă câteva ore, privind stelele, apoi se întoarse pe o parte și privi focul care începea să se stingă. Era miezul nopții, credea ea, dar nu putea ști sigur.

Se calmase. Chandos n-o mai atinsese și nici măcar nu se mai apropiase de ea decât ca să-i înmâneze o farfurie cu mâncare. Nici măcar nu-i vorbise, dar, fără îndoială, își imagina că nu mai avea nevoie să-i spună nimic.

Nemernicul! Ce drept avea să se erijeze în profesorul ei? Ce drept avea să-i dea speranțe așa de mari, pentru ca apoi să i le năruiască? Chiar și așa, nu prea avea curaj să-l provoace spunându-i ce părere avea ea despre „lecția" lui. Lacrimile, născute din suferință, începură să-i șiroiască. În mare parte, fură lacrimi tăcute, urmate de doar câteva scâncete și respirații sacadate care s-o trădeze. Dar fură de ajuns. Chandos auzi.

Nu adormise nici el. Propriile gânduri îl tulburau și-l țineau treaz. Gândurile lui erau diferite de ale ei, pentru că nu simțea nici o remușcare în legătură cu ceea ce făcuse. Intențiile-i fuseseră nobile, chiar dacă punerea lor în practică se dovedise un pic drastică. Era mai bine ca fata să sufere o sperietură acum decât să sfârșească mai târziu în vreo groapă nemarcată în prerie. Vorba bună nu ar fi ajutat la nimic, știa asta, pentru că ea nu ar fi ascultat.

Problema era că nu se așteptase ca suferința ei să-l afecteze atât de tare pe el. Era aproape la fel ca data trecută când viața ei se aflase în mâinile lui. Înlăuntrul lui se născuse un instinct protector și tot ce voise fusese s-o liniștească, s-o aline. I se rupea sufletul știind că plângea. Nu putea suporta asta. Primul lui impuls fu să plece până ce ea avea să se liniștească, dar știa al naibii de bine că urma să creadă că o părăsea, iar el nu voia s-o sperie și mai tare. Naiba s-o ia! Niciodată nu-l mai deranjaseră lacrimile femeilor. Ce era așa diferit la lacrimile astea?

Fără să scoată un sunet, Chandos se ridică și traversă spațiul dintre ei. Din senin, se lăsă jos lângă ea, iar fata icni când el o îmbrățișă și-o trase cu blândețe lângă el, lipind-o cu spatele de pieptul lui.

– Ușurel, pisicuțo! Liniștește-te! Nu-ți fac nimic rău.

Courtney încremenise. Nu avea încredere în el. Ei bine, nici nu o putea blama pentru asta, nu?

– Doar o să te țin în brațe, nimic mai mult, rosti el pe un ton liniștitor, așa că poți să nu mai plângi.

Ea se întoarse puțin, doar cât să-l poată vedea. Chandos fu mâhnit să-i vadă fața udă. Ochii îi păreau niște răni adânci.

– Ai stricat tot! îi reproșă ea îndurerată.

– Știu, se trezi el zicând.

Orice s-o împace.

– Acum, n-o să-mi mai găsesc niciodată tatăl!

– Ba sigur c-o să-l găsești. Va trebui doar să găsești o altă cale prin care să ajungi la el.

– Cum? M-ai făcut să-mi cheltuiesc atâția bani pe provizii, încât acum nu-mi mai permit să ajung în Waco. Am cumpărat haine pe care n-am să le îmbrac niciodată, o iapă atât de bătrână încât domnul Sieber n-o va primi niciodată înapoi și un pistol inutil care costă mai mult decât un cal!

– Un pistol nu e niciodată inutil, rosti Chandos răbdător. Dacă l-ai fi avut pe-al tău asupra ta azi, ai fi putut să mă oprești încă dinainte să mă apropii de tine.

– N-am știut c-o să mă ataci! replică ea indignată.

– Da, bănuiesc că n-ai știut, aprobă el înțelegător. Dar ar fi trebuit. Aici, trebuie să fii pregătită pentru orice.

– Acum, sunt.

Ridică trăgaciul pistolului pe care-l ascunsese sub pătură. Expresia de pe fața lui nu se schimbă.

– Foarte bine, doamnă. Înveți. Dar va trebui să-ți perfecționezi execuția. Chandos își strecură mâna sub pătura ei, apucă butoiașul pistolului și-i trase arma din mână. Data viitoare, asigură-te că stai cu fața spre țintă, mai ales dacă te afli atât de aproape de ea.

– Care-i diferența? oftă ea oropsită. Oricum n-aș fi putut să te împușc.

– Cu suficientă motivație, poți împușca orice. Acum, te rog, nu mai plânge. Îți dau eu banii înapoi.

– Mulțumesc foarte mult, spuse ea încordată, deloc împăcată. Asta nu mă va ajuta prea tare. Oricum aș călători spre Texas, n-o pot face singură. Mi-ai dovedit că nu pot avea încredere în nimeni. Deci ce pot să mai fac?

– Oricum n-ar trebui să mergi tu la tatăl tău. El ar trebui să vină la tine. Scrie-i!

– Știi cât ar dura să ajungă o scrisoare în Waco? Aș putea să ajung *eu* acolo mai repede.

– Aș putea să-ți duc eu scrisoarea.

– Mergi în Waco?

– Nu intenționam să ajung atât de departe, dar aș putea.

– N-o vei face, spuse ea în silă. Odată plecat de aici, n-o să te mai deranjezi.

– Am spus c-o voi face și, dac-am spus asta, atunci o voi face.

– Dar dacă tatăl meu nu e acolo? insistă ea. Cum o să aflu asta?

Courtney îl fixă cu privirea, dar el nu păru să fi înțeles.

– Probabil că, la un moment dat, o să mă întorc pe aici.

– La un moment dat? Iar eu ar trebui să aștept *momentul* ăla?

– Și ce vrei de la mine, doamnă? Am alte lucruri de făcut decât să îndeplinesc comisioane pentru dumneata.

– Vreau să mă duci în Waco! Ai zis că mă vei duce.

– N-am spus asta niciodată. Ți-am spus să-ți pui în bagaj chestiile de pe o listă. Tu ai tras concluzia pe care ai vrut s-o tragi.

Chandos nu ridicase deloc tonul, dar ea știu că-și pierduse răbdarea cu ea. Chiar și așa, nu putea renunța.

– Nu văd de ce nu poți să mă duci. Oricum mergi în Texas.

– N-ai învățat nimic, așa-i? spuse el cu răceală în glas.

– Ba... ba da, îngăimă ea agitată.

– Îhî. Altfel n-ai mai vrea să călătorești cu mine.

Courtney își feri stânjenită privirea. Desigur, el avea dreptate. Nici măcar n-ar mai trebui să vorbească cu el.

– Știu de ce ai făcut ce ai făcut, vorbi ea încet. Nu pot să spun că apreciez, dar nu cred că ai vrut să-mi faci rău.

– N-ai de unde să știi asta, răspunse el sec.

Courtney se încordă când, brusc, îi simți brațele strângându-i-se în jurul ei.

– Chiar ai... chiar mi-ai fi...? îngăimă ea cu răsuflarea tăiată.

– Doamnă, ascultă-mă, o întrerupse Chandos cu asprime. Habar nu ai de ce sunt eu în stare, așa că nu încerca să ghicești.

– Iar încerci să mă sperii?

– Uite ce e, i-o reteză el ridicându-se, nu am vrut decât să nu mai plângi. Acum, te-ai oprit, așa că hai să încercăm amândoi să dormim puțin.

– De ce nu? zise ea cu ranchiună. Problemele mele nu sunt treaba ta. Uită că te-am rugat să mă ajuți. De fapt, hai să uităm tot!

Chandos se ridică. Atitudinea ei sfidătoare nu-l deranjă. Era femeie, iar el presupunea că se simțea mai bine dacă se lamenta. Dar ceea ce zise mai departe îi îngheță sângele-n vene.

– Am o singură opțiune. Reed Taylor mă va duce în Waco. Sigur că va trebui să mă mărit cu el, dar ce altceva pot să fac? Sunt obișnuită ca lucrurile să nu se întâmple așa cum vreau eu, deci care-i diferența?

Fata se întorsese din nou spre foc, cu spatele la el, și vorbea singură, nu cu el. La dracu'! Nu știa dacă s-o iguore sau să-i tragă o scatoalcă să-și vină în fire.

– Doamnă?

– Ce e? se răsti ea.

Chandos surâse. Poate că până la urmă nu era chiar așa moale.

– Ar fi trebuit să-mi spui că ești dispusă să-ți folosești trupul ca să ajungi în Waco.

– Ce? Se răsuci atât de repede, că îi căzu pătura. Niciodată n-aș...

– Nu tocmai te-am auzit zicând că te-ai mărita cu tipul ăla?

– Asta n-are nimic de-a face cu... cu ceea ce ai zis *dumneata*, replică ea.

– Nu? Crezi că te poți mărita cu un bărbat fără să împarți patul cu el?

Courtney se înroși toată. Nu se gândise deloc la asta, vorbea doar ca să se simtă mai bine.

– Nu este treaba dumitale ce fac eu după ce mă duci înapoi în Rockley, se apără ea.

Chandos se apropie, parcă planând deasupra ei.

– Dacă-ți vinzi virginitatea, aș putea fi interesat.

Courtney amuți. Făcea asta s-o șocheze?

– Eu vorbeam despre căsătorie, rosti Courtney cu glasul tremurând. Dar dumneata?

– Nu.

– Atunci, nu mai avem ce discuta, spuse ea cu fermitate, întorcându-se cu spatele.

Chandos o privi întinzându-se în spatele ei după pătură, pe care și-o trase apoi până la bărbie. Se întoarse o clipă și-și ridică ochii spre cerul întunecat și înstelat, gândindu-se că era nebun. Chiar și așa, trase aer în piept și rosti vorbele:

– Am să te duc în Texas.

Se lăsă o tăcere consternată.

– Prețul dumitale a devenit prea mare, spuse ea apoi.

– Nu cer nimic în plus, doamnă, decât ceea ce ești dispusă să mă plătești.

După toate astea, se răzgândea din nou! Courtney era prea contrariată încât să spună altceva în afară de:

– Nu, mulțumesc.

– Cum vrei, răspunse el pe un ton neutru, apoi se îndepărtă.

Courtney era mândră că refuzase. Cine se credea, jucându-se cu viața ei? După multă vreme în care nu se auzi decât trosnetul focului, ea șopti:

– Chandos?

– Da?

– M-am mai gândit. Îți accept oferta.

– Atunci, culcă-te, doamnă. O să plecăm devreme.

Capitolul 14

Mirosul puternic de cafea o trezi pe Courtney. Pentru o clipă, rămase întinsă acolo, simțind soarele dimineții pe chip. Nu mai dormise niciodată sub cerul liber, și descoperi că era foarte plăcut să te trezești sub mângâierea blândă a razelor dimineții. Sacul ei de dormit întins pe iarba deasă era destul de confortabil. Poate că până la urmă nu avea să simtă lipsa trăsurii.

Când se mișcă, se răzgândi însă. Dumnezeule, o durea tot trupul. Își aminti atunci avertismentul lui Mattie. Cu o zi în urmă călăriseră aproape șase ore. Nu fusese un ritm alert și nu străbătuseră decât vreo douăzeci și cinci sau treizeci de kilometri, dar Courtney nu era obișnuită să stea atât de mult în șa. Durerile musculare se făceau simțite acum.

Se întoarse pe partea cealaltă și se cutremură. Era mai rău decât își închipuise. Apoi însă privirea îi căzu pe însoțitorul ei, și toate durerile se făcură uitate.

Chandos se bărbierea la aproape trei metri distanță, în locul în care erau priponiți caii. La picioare avea o cană de bărbierit cu o perie în ea. De șaua așezată deja pe cal avea agățată o oglindă care nu se afla la înălțimea lui, dar era înclinată astfel încât să se poată uita în jos spre ea.

Ea își privise adesea tatăl bărbierindu-se, dar nu era același lucru ca acum, când se uita la Chandos, care nu purta cămașă, ci doar pantaloni, cizme și centura pentru pistol care îi era atârnată la șold, înclinată în zona tocului lipit de coapsa lui dreaptă.

Courtney îl urmări cum își ridică brațul să-și răzuiască spuma de pe față și-i privi mușchii încordându-se și mișcându-se, fiindu-i imposibil să-și mai ia ochii de la contururile lui drepte și puternice. Pielea lui dezgolită era închisă la culoare, fină și fascinantă.

– Ușor, Surefoot.

Calul lui se îndepărtă la un pas de el, iar Courtney fu uimită de cât de liniștitor și de blând putea fi glasul lui Chandos. Acesta adăugă

ceva într-o limbă pe care ea n-o înțelese, apoi Courtney tresări când îl auzi zicând:

– Doamnă, ai face bine să te servești cu cafea. N-o să mai stăm mult aici.

Obrajii fetei se îmbujorară. Știa că-l privise? Cum Dumnezeu știa chiar și că era trează? Courtney se ridică încet în capul oaselor simțind din nou durerea de mușchi. Îi veni să geamă, dar nu îndrăznea să-l lase pe Chandos să afle că o durea trupul. Nu călăriseră decât o zi. Dacă avea să creadă că ea nu putea îndura, era posibil să se răzgândească din nou.

– Aia era spaniolă? întrebă ea ca să facă conversație.

– Nu.

– Mattie credea că ai putea fi spaniol. Numele dumitale e spaniol?

– Nu.

Courtney se strâmbă. Doamne, ce mai acriturâ era! Nu putea să fie și el drăguț măcar o dată? Încercă din nou.

– Dacă nu ești spaniol, atunci, ce ești?

– Se răcește cafeaua, doamnă.

„Și gata cu discuția politicoasă", își zise ea, concentrându-și apoi atenția asupra cafelei. Îi era foame.

– Avem și ceva de mâncare, Chandos?

În cele din urmă, el se uită la ea. În somn, i se desfăcuse părul și i se revărsase pe partea stângă, acoperindu-i aproape în întregime cămașa din stofă. El își aminti cum își răsucise degetele în părul ăla. Acum, fata îl privea cu ochii aceia cu gene bogate care păreau chiar și mai oblici decât de obicei. Era obosită de la atâta plâns și pentru că stătuse trează jumătate din noapte. El știa al naibii de bine că ea nu avea nici cea mai vagă idee cât de incredibil de seducătoare era.

– Lângă foc sunt biscuiți, răspunse el scurt.

– Atât?

– De obicei, eu mănânc puțin dimineața. Ar fi trebuit să mănânci aseară.

– N-aș fi putut să nu vomit. Eram atât de... Se opri. „Nu aduce vorba despre ziua de ieri, Courtney." Biscuiții vor fi suficienți, mulțumesc.

Chandos se întoarse să termine cu bărbieritul. Probabil era nebun, își zise. Nu avea nici o altă scuză pentru faptul că o ducea pe femeia asta – *tocmai pe femeia asta* – prin mai bine de șase sute de kilometri de sălbăticie. O afurisită de virgină! Nici măcar nu știa

să nu se holbeze la el. Dar, în clipa în care se uitase la el, Chandos știuse. Simțise ochii aceia la fel de concret de parcă trupul i-ar fi fost mângâiat de mâinile ei, nu de ochi. Nu-i plăcea cum îl făcea să se simtă, dar avea s-o ducă în Waco, și asta pentru că altfel n-ar fi putut niciodată să-și scoată din minte imaginea feței ei frumoase brăzdate de lacrimi și a ochilor ei de felină plini de disperare. Nu avea nici cea mai mică dorință să rămână cu imaginea aia în mintе pentru tot restul vieții, așa cum, în ultimii patru ani, nu reușise să uite imaginea fetei speriate care îi amintea de răposata lui soră.

Spre nefericirea lui, din ziua în care o văzuse pentru prima oară, rămăsese legat de ea prin ceea ce suferise el și prin ceea ce ea fusese pe punctul de a suferi. Când îi cruțase viața, fata devenise parte din viața lui.

Ea nu știa asta și nici nu avea de ce să știe.

Făcuse o greșeală când vizitase Rockley să vadă dacă ea mai era acolo. Și mai mare greșeală făcuse când se întorsese să o salveze de naivitatea ei. Nu era responsabilitatea lui. El nu voia decât să se elibereze de legătura asta, să rupă conexiunea care se formase între ei. În schimb, o ducea în Waco. Da, în mod clar, era nebun.

– Chandos?

El își șterse și ultima dâră de spumă de pe față, își luă cămașa atârnată pe brațul șeii, apoi, în timp ce se îmbrăca, se întoarse să se uite la ea. Courtney stătea lângă foc ca o doamnă, cu o cană de metal într-o mână și cu o bucată de biscuit în cealaltă. Pe față avea o urmă de roșeață și nu-i putea susține privirea, uitându-se în schimb la întinderea vastă din jurul lor, lipsită de tufișuri sau copaci. Chandos îi citi imediat dilema și așteptă să vadă cum avea să rezolve problema.

Privirea ei se îndreptă spre el, apoi și-o feri din nou.

– Se... se pare că am o... vreau să zic... a, nu mai contează.

În ochii lui se putea citi amuzamentul. Era incredibilă. Prefera să sufere decât să spună ceea ce, fără îndoială, pentru ea era un subiect tabu.

Chandos păși spre foc și se așeză pe vine lângă ea.

– Ar trebui să faci ceva cu ăsta, îi zise el azvârlindu-i o șuviță de păr peste umăr.

Courtney se trezi cu privirea ațintită asupra pieptului său bronzat și asupra pâclei de păr negru. Chiar n-ar fi trebuit să vină atât de aproape de ea cu cămașa descheiată. Totuși, presupunea că avea să fie nevoită să se obișnuiască cu lipsa lui de decență dacă urma

să călătorească alături de un bărbat pentru care aceste lucruri nu contau deloc.

– În regulă, rosti ea sfioasă.

Scoase agrafele pe care le adunase din sacul de dormit și le pusese în buzunar, răsuci părul lung de culoarea mierii arămii, îl adună într-un coc și-l fixă la ceafă. Chandos o analiză cu atenție în vreme ce ea își feri privirea de a lui. Avea să fie nevoit să stea departe de ea.

– Pornesc la drum, zise el brusc. Când îi simți privirea alarmată căutând-o iute pe a lui, Chandos adăugă: Să nu întârzii mult, altfel îți va fi greu să mă ajungi din urmă.

Strânse apoi ibricul de cafea și cana lui de metal, stinse focul și porni călare. Ușurată, Courtney răsuflă cu zgomot. Acum, urma să aibă câteva minute de intimitate, să se ocupe de nevoile primare. Imediat însă, își dădu seama că el știuse care era problema ei. Cât de stânjenitor. Ei bine, pur și simplu, avea să fie nevoită să scape de delicatețe și să se obișnuiască să călătorească alături de un bărbat. Nu pierdu vremea de teamă că nu avea să-l ajungă din urmă pe Chandos. De îndată ce putu, fugi după el.

N-ar fi trebuit să-și facă griji. Pusese cam patru sute de metri între ei, nu mai mult. Stătea cu fața spre vest și nici măcar nu se deranjă să se uite în urmă în timp ce ea se apropia. Când se opri lângă el, Chandos o privi și-i înmână o bucată de pastramă.

– Ronțăie asta. Ar trebui să-ți țină de foame până ne vom opri la amiază.

Deci știa că era lihnită. Cei doi biscuiți nu-i potoliseră foamea, având în vedere că nu mai mâncase din dimineața zilei precedente.

– Mulțumesc, zise ea cu blândețe, cu privirea în pământ.

Dar Chandos nu schiță nici un gest să pornească la drum. O fixa cu privirea. În cele din urmă, Courtney fu forțată să-și ridice privirea și descoperi ochii aceia albaștri frumoși, dar la fel de enigmatici.

– Doamnă, asta e ultima dumitale șansă să faci cale întoarsă. Știi asta, nu?

– Nu vreau să fac cale-ntoarsă.

– Chiar știi la ce te înhami? Pe drum, nu vei găsi nimic cât de puțin civilizat, și, ți-am spus, eu nu sunt doică. Nu te aștepta să fac pentru dumneata ceva ce poți face singură.

Courtney încuviință ușor din cap.

– O să am grijă de mine. Nu-ți cer decât să mă aperi dacă va fi cazul. Vei face asta, nu? adăugă ea ezitantă.

– Cât de bine am să pot.

Ea oftă, iar el își întoarse privirea de la ea să pună bucata de pastramă uscată înapoi în cobur. Măcar asta era sigur. Acum, dacă nu s-ar mai fi comportat de parcă l-ar fi obligat ea să facă asta, ar fi putut să se înțeleagă bine. Măcar putea să nu-i mai spună „doamnă", ceea ce părea mai degrabă un apelativ peiorativ decât unul respectuos.

– Am și eu un nume, Chandos, îndrăzni ea. Mă cheamă...

– Știu cum te cheamă, o întrerupse el îndemnându-și calul să pornească la galop.

Courtney îl privi rănită.

Capitolul 15

Courtney îl văzu prima oară pe indian la amiază, chiar înainte să traverseze râul Arkansas. În dimineața aceea, Chandos mersese călare spre vest în direcția râului, urmând cursul acestuia în aval, până ce găsi un loc în care era mai puțin adânc, pe unde să se poată traversa. Courtney aproape că nu mai vedea bine de la cât privise spre râul în care se reflecta soarele amiezii. În felul ăsta, îi fu greu să se concentreze la umbrele de pe mal unde creșteau copaci și vegetație. Deci mișcarea pe care o zări în tufiș putea însemna absolut orice. Bărbatul cu cozi lungi împletite putea fi o iluzie.

Când îi spuse lui Chandos că avea impresia că văzuse un indian pe malul celălalt al râului, tocmai să pregăteau să traverseze, iar el ridică din umeri.

– Dacă a fost, a fost. Nu-ți face griji pentru asta.

Apoi apucă frâiele calului ei și pe ale lui Nelly și conduse toți caii în râu. Atunci, Courtney uită de indian și se concentră să nu cadă de pe șa în vreme ce apa rece ca gheața îi stropi mai întâi picioarele, apoi coapsele și, în cele din urmă, șoldurile. Iapa bălțată se clătină și se înclină încercând să-și mențină echilibrul contra curenților rapizi. În cele din urmă, pe când fusta de călărie din mohair și jupa îi erau întinse la uscat pe un tufiș, iar ea se îmbrăcase cu pantalonii aceia cu care nu era obișnuită, Courtney se împrieteni cu mica iapă care o purtase în siguranță dincolo de râu. Iapa ei și calul castrat al lui Chandos, Surefoot, se numeau cai tărcați și erau niște animale frumoase cu ochi albaștri, cu model aproape identic, cu excepția faptului că Surefoot avea pete albe-negre, în vreme ce ale iepei erau maro cu alb.

Caii tărcați, din ce știa Courtney, erau preferați de indieni, iar ea bănuia că motivul era rezistența lor la drumuri lungi.

Courtney nu mai deținuse niciodată un cal până la Nelly, cum voia ea să-și numească iapa. Ieși din tufișuri, unde zăbovise cu caii cât de mult putuse, amânând să-și facă apariția îmbrăcată

în pantaloni. La magazin, nu avusese timp să-i probeze, așa că, pur și simplu, se uitase la ei și-și închipuise că aveau să-i vină. Se înșelase. Nu-i veneau deloc. Erau pantaloni de băieți, nu de bărbați și, dacă nu i-ar fi fost foarte foame, ar fi rămas în tufișuri.

Îl văzu pe Chandos pe malul râului, umplând bidoanele, dar imediat uită de el când zări prânzul ce se gătea la un foc mic de lemne. Într-o cratiță clocotea tocana. Courtney găsi o lingură și se aplecă să amestece în ea, mirosul făcând-o să saliveze.

– La dracu'!

Courtney scăpă lingura și țipă speriată. Pe dată, se îndreptă și se răsuci să se uite spre Chandos, care se afla la câțiva metri de ea cu cele două bidoane legănându-i-se într-o mână, în vreme ce cu cealaltă se ținea de frunte ca și cum l-ar fi durut capul. Dar, când lăsă mâna în jos și-și intersectă privirea cu a ei, Courtney știu că nu-l durea nimic.

– Chandos?

Bărbatul nu-i răspunse. Privirea i se mută încet spre pantalonii ei, urmărind liniile subliniate atât de bine de materialul mulat. Știa și ea că erau prea strâmți, dar Chandos o făcu să se simtă ca și cum ar fi fost complet dezbrăcată. Courtney simțea că-i ardea fața.

– Nu trebuie să te uiți așa. Eu nici măcar n-am vrut să-i cumpăr, dar Mattie mi-a zis că poate vrei să mă deghizez să arăt ca un bărbat, așa că i-am luat. De unde era să știu eu că n-au să-mi vină bine? Să știi că nu sunt tocmai obișnuită să cumpăr haine bărbătești. Și n-am avut timp să-i încerc, pentru că *mi-ai dat* doar o oră să...

– Taci, femeie! o întrerupse el. Nu-mi pasă de ce îi porți, doar scoate-i și pune-ți iarăși fusta.

– Dar dumneata mi-ai zis să-i cumpăr! protestă Courtney simțindu-se jignită.

– Ți-am zis pantaloni și cămașă. Asta nu înseamnă... dacă n-ai mai multă minte decât să-ți fâțâi fundulețul ăla prin fața mea...

– Cum îndrăznești..., icni ea.

– Doamnă, nu mă pune la încercare, mârâi el. Doar îmbracă-ți fusta la loc.

– Încă nu s-a uscat.

– Nu-mi pasă dacă e udă leoarcă. Îmbrac-o... acum!

– Bine! Se întoarse furioasă, apoi adăugă: Să nu dai vina pe mine dacă răcesc și vei fi nevoit să...

Chandos o apucă de umăr și o răsuci atât de repede, încât Courtney i se prăbuși în brațe. Probabil că asta îl uluise și pe el la fel ca pe ea, se gândi Courtney, apoi, pentru că din ce alt motiv ar fi apucat-o de fund și ar fi continuat să o țină chiar și după ce își recăpătase echilibrul? Courtney se săturase de aroganța lui.

– Ei bine? întrebă ea pe un ton tăios. Am crezut că vrei să mă schimb.

– Tu nu înțelegi deloc, nu, pisicuțo? vorbi el încet, cu un glas răgușit, liniștitor, dar care o îngrijoră.

– Crezi că... că mi-ai putea da drumul acum? întrebă ea tulburată.

Chandos n-o eliberă și, pentru o fracțiune de secundă, în privirea lui se citi aceeași confuzie ca în a ei. Dintr-odată, Courtney simți că i se taie răsuflarea.

– În viitor, doamnă, murmură el în cele din urmă, îți sugerez să încerci cât de mult poți să nu mă mai surprinzi în felul ăsta. Poți rămâne cu pantalonii pe tine, de vreme ce, după cum ai subliniat, eu am insistat să-i iei. Dacă nu-mi pot controla... dezaprobarea, ei bine, asta e problema mea, nu a dumitale.

Courtney bănui că asta era o scuză pentru comportamentul lui ciudat. În mod cert, avea să încerce să nu-l mai ia prin surprindere dacă asta-l făcea să-și iasă așa din minți.

– Atunci, dacă nu te superi, aș prefera mai întâi să mănânc și să mai las fusta un pic la uscat. E bine așa?

Chandos încuviință din cap, iar Courtney merse să aducă farfuriile de la calul de povară.

Cam la o oră după aceea, porniră la drum rămânând destul de aproape de râu, însă suficient de departe cât să evite frunzișul des care creștea de-a lungul malurilor. Courtney îl văzu din nou pe indian. Era același? Cum putea ea să știe? Dar, de data asta, nu fu o iluzie; vedea cu adevărat un indian călare pe un cal tărcat asemănător cu cel pe care se afla ea. Pur și simplu, stătea acolo pe dealul mic, la vest de ei, uitându-se la ea și la Chandos. Courtney își aduse calul mai aproape de Chandos.

– Îl vezi?

– Mda.

– Ce vrea?

– De la noi, nimic.

– Atunci, de ce e acolo și ne urmărește? vru ea să afle.

În cele din urmă, Chandos se întoarse și se uită la ea.

– Liniștește-te, doamnă! Nu e ultimul indian pe care o să-l vezi în următoarele câteva săptămâni. Nu-ți face griji în legătură cu el.

– Să nu-mi fac?

– Nu-ți face, repetă el pe un ton ferm.

Courtney nu mai zise nimic. Dumnezeule, cât era de enervant. Dar, atât timp cât Chandos nu-și făcea griji, nici ea nu avea emoții în legătură cu indianul. În curând, se îndepărtară bine de indian, iar ea se uită în spate să vadă dacă nu venise după ei, dar el era încă acolo, pe dealul acela mic.

Chiar și așa, pe măsură ce după-amiaza se apropia de sfârșit, Courtney începu să-și amintească toate atacurile indiene despre care auzise sau citise... inclusiv pe acela în care fusese și ea prinsă. Presupunea că unele dintre atacuri erau rezultatul firesc al masacrului comis de George Custer[1] și de cea de-a Șaptea Cavalerie condusă de el asupra unei cete prietenoase de indieni cheyenne. Masacrul se petrecuse mai târziu, în cursul aceluiași an în care-l pierduse pe tatăl ei, iar Custer, abia de curând, fusese de fapt găsit nevinovat pentru acel masacru din cauza lipsei de dovezi.

Courtney oftă. Albii ucideau, iar indienii căutau să se răzbune, apoi albii căutau să se răzbune pentru asta, indienii recurgeau iarăși la represalii... Nu avea să înceteze niciodată? Nu părea că avea să se întâmple asta, cel puțin nu prea curând. Din cauza răspândirii triburilor indiene de la granița cu Mexicul până la cea cu Canada, erau afectate toate teritoriile.

În urmă cu un an, în partea de nord a Texasului, o sută cincizeci de indieni kiowa și comanși luaseră cu asalt zece trăsuri care transportau grâne din Weatherford în fortul Griffin. Deși șeful caravanei reușise să grupeze căruțele și să opună rezistență până ce câțiva dintre oamenii lui apucaseră să fugă, cei care nu scăpaseră fuseseră cu toții găsiți morți și mutilați.

Se spunea că atacul fusese condus de căpetenia indienilor kiowa, Set-Taimte, cunoscut mai bine drept Satana. Căpetenia aceasta pitorească era ușor de recunoscut pentru că întotdeauna purta coroana din pene și o haină militară cu epoleți a unui general din armata Statelor Unite.

[1] George Armstrong Custer (5 decembrie 1839–25 iunie 1876) a fost un ofițer al armatei Statelor Unite și un comandant de cavalerie în timpul Războiului Civil American și în timpul războaielor indiene. (n.tr.)

Courtney își aminti de Mattie, care râsese de reacția plină de umor a căpeteniei indiene de după atacul asupra fortului Larned. După ce furase mare parte din turma de cai a regimentului, căpetenia indiană îi trimisese un mesaj ofițerului aflat la comanda regimentului în care se plângea de calitatea inferioară a cailor furați și îi cerea ca, la următoarea sa vizită, să aibă cai mai buni! Courtney era sigură că acela era un indian cu care nu avea să se întâlnească pe drum, pentru că Satana se afla acum în Închisoarea Statală din Texas, deși exista un zvon că era posibil să fie eliberat pentru bună purtare. Mai existau și alte căpetenii notabile, pline de culoare, precum Quannah Parker, un metis care, cu puțin timp în urmă, devenise șeful unui trib comanș. Și existau și alte bande rivale, se presupunea chiar și din rezervațiile de indieni domesticiți.

Da, în călătoria asta, putea întâlni pericole adevărate. Putea oare un singur bărbat să o apere?

Presupunea că aveau să fie nevoiți să se roage să rămână în siguranță și să spere că se puteau baza pe caii lor. Dacă mai zăbovea asupra a ce se putea întâmpla, nu avea să mai poată continua. Nu, era mai bine să adopte atitudinea lui Chandos.

Spera doar că el avea motive întemeiate să fie așa calm.

Capitolul 16

Chandos aşteptă până ce fu sigur că într-adevăr Courtney dormea, apoi se ridică, luându-şi doar cizmele şi pistolul, şi se îndepărtă în linişte de locul lor de campare. Porni în partea cealaltă de râu. Noaptea era întunecată, şi totul era cufundat în tăcere. Nu ajunse departe până ce fu descoperit de Lupul Săltăreţ, care porni la pas alături de Chandos. Continuară să meargă aşa fără să scoată nici un cuvânt până când se îndepărtară suficient pentru ca vorbele să nu le fie purtate de vânt.

– E femeia ta?

Chandos se opri privind în faţă. Femeia lui? Asta chiar suna bine, dar niciodată nu existase vreo femeie pe care s-o considere a lui, şi nici nu-şi dorise asta. Singura femeie la care se întorcea mereu, din când în când, era pasionala Calida Alvarez. Dar Calida era a multor bărbaţi.

– Nu, nu e femeia mea, răspunse el în cele din urmă.

Lupului Săltăreţ nu-i scăpă unda de regret.

– De ce nu?

Chandos ştia că existau mai multe motive, dar i-l spuse doar pe cel mai evident.

– Nu e genul de femeie care să te urmeze orbeşte... iar eu nu sunt făcut să las lucrurile neterminate.

– Dar e cu tine.

Chandos chicoti, iar dinţii-i albi străluciră în noaptea întunecată.

– Prietene, de obicei, nu eşti aşa curios. M-ai crede nebun dacă ţi-aş spune că e mai puternică decât mine sau, mai degrabă, mai stăruitoare?

– Ce putere mânuieşte?

– Lacrimile... afurisitele de lacrimi.

– A, îmi amintesc prea bine de puterea lacrimilor.

Chandos ştia că Lupul Săltăreţ se gândea la defuncta lui soţie. Întotdeauna avea efect. Cu o vorbă sau cu o privire, Lupul Săltăreţ

îi putea reaminti lui Chandos totul cu lux de amănunte. Deși drumul său se îndepărtase acum de sângele celor pe care îi iubise, Chandos încerca să uite ceea ce se întâmplase. Lupul Săltăreț nu făcea însă la fel. Viteazul comanș trăia zilnic cu amintirea. Aceasta îl ajuta și îi oferea motivul pentru care să continue să trăiască.

Pentru nici unul din ei, coșmarul nu avea să se sfârșească decât atunci când ultimul dintre măcelari avea să fie mort. Abia atunci, Chandos avea să nu mai audă țipetele în somn, avea să înceteze să-l mai vadă pe Lupul Săltăreț, cel mai bun prieten al său, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, căzut la pământ alături de soția lui moartă, uitându-se în gol la fiul lui de două luni care zăcea la câțiva metri mai încolo. Un bebeluș cu gâtul spintecat!

Uneori, când îl bântuiau imaginile, Chandos pierdea contactul cu realitatea, și atunci plângea din nou sufletul în el ca în ziua în care venise acasă și descoperise coșmarul. El nu putuse să-și dea frâu liber lacrimilor precum Lupul Săltăreț sau precum tatăl lui vitreg, care îi acoperise picioarele soției sale, pătate de sânge de la violurile repetate, și-i închisese ochii, ochii aceia albaștri frumoși plini de durerea și de groaza morții. Mama lui Chandos era cunoscută precum Femeia cu Ochii precum Cerul.

Poate că, într-o zi, avea și el să poată plânge. Atunci, avea să reușească să nu mai audă țipetele. Poate atunci avea în sfârșit să poată dormi liniștit. Dar nu credea că, vreodată, avea să i se șteargă din minte imaginea cu Aripă Albă, surioara lui vitregă, care-l adorase și-l venerase. Ceea ce-i vestejise sufletul fusese felul în care fusese măcelărit copilul acela dulce și iubitor – brațele frânte, urmele de dinți, trupul contorsionat plin de sânge. Violul mamei lui nu fusese de neînțeles. Aceasta fusese o femeie frumoasă. Dar violul fetiței fusese o faptă abominabilă, dincolo de orice închipuire.

Dintre cei cincisprezece albi responsabili de această grozăvie nu mai trăiau decât doi. Lupul Săltăreț și cei cinci viteji care călătoreau călare alături de Chandos îi găsiseră și-i executaseră pe majoritatea ucigașilor încă din acel prim an. Tatăl vitreg al lui Chandos pornise după cei doi frați Cottle și fusese, mai târziu, descoperit mort lângă cadavrele lor. Abia atunci când nemernicii se ascunseseră în orașe, acolo unde un mic grup de indieni nu putea pătrunde până la ei, Chandos se tunsese precum un alb și își prinsese centura cu pistoale astfel încât să poată merge în orașele acelea, de unde să îi poată izgoni pe indivizi. Când aflaseră că Chandos era pe urmele lor,

cowboy-i cunoscuți doar sub numele de Tad și Carl părăsiseră orașul și nimeriseră chiar în brațele Lupului Săltăreț. Mai târziu, Cincinnati îl înfruntase pe Chandos și la fel făcuse și Curly. Amândoi erau morți. Chandos îl voia cel mai mult pe Wade Smith, care continua să-i scape la fel cum reușise să facă și Trask.

John Handley îi oferise mai multe informații decât îi dăduse, înainte de a muri, fermierul gras, asociind faptele cu persoanele. Trask era cel care-o ucisese pe tânăra soție a Lupului Săltăreț, iar indianul comanș nu avea să se poată odihni decât când avea să-l știe pe acesta mort, la fel cum nici Chandos nu avea să se oprească decât după ce avea să-l găsească pe Smith. Dacă Chandos nu i-l putea oferi pe Trask Lupului Săltăreț, atunci avea să-l omoare el însuși, pentru prietenul său. Dar cel care-o torturase pe Aripă Albă, înainte de a-i tăia gâtul, fusese Wade Smith, așa că Chandos pe el voia să-l omoare personal.

De fiecare dată când puteau, prietenii indieni călătoreau împreună călare. Fuseseră împreună în Arizona, acolo unde Chandos îl găsise pe Curly, în Texas, de mai multe ori, urmând piste, și în New Mexico – chiar și atât de departe în nord, în Nebraska. În timpul călătoriei călare, Chandos li se alătura, dar apoi trebuia să-i lase în urmă când se apropiau de orașe. De această dată, îl ajunseseră din urmă din Texas, și Chandos s-ar fi întors cu ei dacă n-ar fi fost Courtney.

– Nu era în Newton, îl informă Chandos în șoaptă.

– Și acum?

– Am auzit că Smith se ascunde în Paris, Texas.

Urmă o pauză scurtă.

– Și femeia?

– Merge și ea în Texas.

– Așa. Nu cred că vei vrea ca în călătoria asta să-ți fim alături.

Chandos zâmbi larg.

– Nu cred că ea ar înțelege. Azi, când te-a văzut, a fost destul de speriată. Dacă îi vede și pe ceilalți, o să am de-a face cu o femeie isterică.

– Atunci, să știi că vom fi pe-aproape în caz că ai nevoie de noi, se oferi Lupul Săltăreț, îndepărtându-se la fel de silențios precum venise.

Chandos rămase acolo mult timp, privind cerul întunecat, simțindu-se pustiu. Așa avea să se simtă până ce ultimul dintre măcelari avea să fie mort. Abia atunci, cei dragi lui, care muriseră, aveau

să se odihnească fără să-i mai țipe în vise. Dintr-odată, simți un junghi de gheață în inimă când își auzi numele strigat. Ăsta nu era un vis. Chandos simți o frică lăuntrică pe care n-o mai simțise din ziua aceea îngrozitoare când se întorsese acasă, în tabără.

Alergă, iute ca vântul și ca gândul, până ce ajunse la ea.

– Ce s-a-ntâmplat? Ce-i?

Courtney se prăbuși în brațele lui, lipindu-se strâns de pieptul lui gol.

– M-am trezit, și nu erai acolo. Nu am vrut să țip... chiar n-am vrut... dar am crezut că m-ai lăsat aici. Mi... mi s-a făcut frică. Nu m-ai lăsa, nu-i așa?

Mâna lui se cufundase în părul ei, și-i trase capul pe spate. O sărută cu putere. Buzele lui, buzele acelea care i se păreau atât de senzuale, se mișcau peste ale ei, într-un mod deloc blând. Nu era nimic blând în acest sărut sau în felul în care-o ținea în brațe.

După o clipă, uluirea ei începu a se împleti cu ceva, cu senzația aceea ciudată din stomac, pe care o mai simțise. Când își dădu seama că ea era cea care prelungea sărutul strângându-l foarte tare în brațe, Courtney se gândi să-i dea drumul, să se tragă în spate, dar n-o făcu. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să pună capăt acelui sărut. Dar, cum ce e frumos se sfârșește repede, Chandos îi dădu în sfârșit drumul, apoi se îndepărtă la distanță de un braț, făcând-o și pe ea să-și ia mâinile de pe el.

Courtney simți că plutește când îi zări privirea albastră precum cerul. Era un pic târziu să-și mai pună întrebări legate de propriul comportament, dar în mod cert îl punea la îndoială pe al lui. Fără să-și dea seama, ridică mâna și și-o duse la buze.

– De... de ce ai făcut asta?

Tot ceea ce putea face Chandos era să stea la o oarecare distanță de ea, dar Courtney trebui să întrebe de ce! Ei bine, la ce se putea aștepta de la o virgină? Întrebase de ce? Sânii aceia moi și desăvârșiți arzând pe pieptul lui! Brațele acelea goale mătăsoase atârnate de el. Ceea ce o despărțea de căldura lui erau doar o cămașă subțire și o jupă. De ce? Doamne, Dumnezeule!

– Chandos? insistă ea.

Nu știa ce ar fi putut face chiar atunci dacă nu l-ar fi zărit pe Lupul Săltăreț în spatele ei. Prietenul lui se părea că o auzise țipând și sărise în ajutor. Cât de multe văzuse? Prea multe, după câte dădea

de înțeles rânjetul de cunoscător pe care i-l aruncă lui Chandos înainte să se întoarcă și să plece.

Chandos oftă prelung.

– Las-o baltă, îi spuse el. Mi s-a părut cea mai bună modalitate prin care să te fac să taci.

– Ah...

Naiba s-o ia, chiar trebuia să pară așa dezamăgită? Oare știa cât de aproape fusese să se trezească întinsă pe spate? Nu, nu știa, își spuse el. Nu avea nici cea mai vagă idee ce îi făcea ea lui. Păși apăsat spre foc și, nervos, mai aruncă un lemn deasupra.

– Întoarce-te la culcare, doamnă, rosti el cu spatele la ea.

– Unde ai fost?

– Am auzit un zgomot și trebuia să cercetez. Nu era nimic. Dar, înainte să tragi concluzii pripite, ar fi trebuit să verifici să vezi dacă mai era calul meu aici. Data viitoare, ține minte asta.

Courtney gemu în sinea ei. Cât de tare se făcuse de râs. Nici nu era de mirare că părea așa iritat. Probabil că-și închipuia că se pricopsise cu o femeie isterică și că ea avea să-i cauzeze numai probleme.

– Nu se va mai întâmpla..., începu Courtney amuțind însă când îl auzi pe Chandos rostind unul dintre cuvintele acelea pe care le scăpa adesea când era supărat, apoi se răsuci rapid și se îndreptă spre calul său. Unde te duci?

– Dacă tot sunt treaz, merg să fac o baie, răspunse el scoțând un prosop și un săpun din cobur.

– Chandos, eu...

– Culcă-te!

Courtney se ghemui din nou în sacul de dormit, simțind însă că își pierde cumpătul când îl auzi îndreptându-se spre râu. Nu voise decât să-și ceară scuze. Nu trebuia să-i vorbească așa urât. Atunci însă, privirea îi căzu pe grămada aranjată de haine de lângă sacul ei de dormit – hainele ei. Simți cum se face roșie ca focul. Nici măcar nu-și dăduse seama... Vai, nu! Se aruncase în brațele lui în vreme ce purta doar lenjeria de corp. Cum putuse face una ca asta?

Courtney nu știa dacă să plângă de rușine sau să râdă de scena absurdă pe care probabil că i-o înfățișase lui Chandos. Ei bine, nu era nimic de râs. Nici nu era de mirare că el se comportase așa. Probabil că el era și mai stânjenit decât ea, dacă era posibil una ca asta.

Oftă și se întoarse cu fața spre foc și spre râul din spatele acestuia. Nu-l putea nici vedea, nici auzi pe Chandos, dar știa că era acolo.

Și-ar fi dorit să aibă și ea curajul să facă baie în râu ca el, să se clătească, așa cum făcuse el mai devreme, cu hainele pe ea. În mod cert, ar fi făcut minuni pentru mușchii ei, care o dureau îngrozitor.

Când Chandos se întoarse în locul de campare, Courtney era încă trează. Se prefăcu însă că doarme, de teamă că era posibil ca el să nu se fi calmat îndeajuns încât să vorbească cu ea. Prea puțin mirată că își mai dorea una ca asta, îl privi printre genele dese. Prin felul grațios în care se mișca, Chandos o ducea cu gândul la un animal frumos. Avea în mod cert ceva de prădător în el, nu în sensul obișnuit, ci prin felul în care părea să controleze lucrurile din jur, cu abilitate și sigur că putea face față oricărei provocări. Gândul ăsta era extrem de liniștitor.

Îl privi în timp ce-și aruncă prosopul peste un arbust să se usuce și-și puse săpunul înapoi în cobur. Se lăsă apoi pe vine și scurmă cu un băț în foc. Courtney se întrebă de ce nici măcar nu se uita spre ea să vadă dacă dormea sau nu, dar, chiar atunci, Chandos o fixă cu privirea. Ea rămase aproape fără suflare, pentru că bărbatul nu-și mai luă ochii de la ea. Se uita și el la fel ca ea, numai că el nu știa că ea îl privea. Sau oare știa?

La ce se gândea când o privea? Probabil că era o pacoste de care se putea lipsi. Orice ar fi fost, era mai bine să nu știe.

Când în cele din urmă se ridică și se întoarse spre sacul lui de dormit, lipsa lui de interes o făcu pe Courtney să se simtă aproape pustie, mai ales că atracția pe care o simțea ea era încă foarte puternică. Ba chiar observă că, de la baie, încă era ud pe spate, cel puțin în scobitura dintre omoplați, și dintr-odată simți dorința copleșitoare de a-i usca pielea cu mâna goală.

„Vai, Doamne, Dumnezeule, Courtney, culcă-te!"

Capitolul 17

– Bună dimineața! Cafeaua e gata, și ți-am păstrat mâncarea caldă.

Chandos mârâi când îi auzi glasul voios. Ce dracu' făcea trează înaintea lui? Apoi își aminti că, din cauza ei, nu prea dormise deloc noaptea trecută. Îi aruncă o privire glacială.

– Vrei să mănânci acum?

– Nu! se răsti el.

– Vai, pentru numele lui Dumnezeu, nu trebuie să-mi vorbești așa urât!

– Pentru numele lui Dumnezeu? repetă el izbucnind în râs.

I se păru așa amuzant, că nu se putu abține. Complet uluită, Courtney îl fixă cu privirea. Nu-l mai văzuse niciodată râzând și nici măcar zâmbind. Era uimită. Liniile dure ale feței lui relaxate îl făceau să pară și mai arătos, ba chiar șocant de frumos.

– Îmi pare rău, rosti el în cele din urmă, dar am crezut că doar celor din vest le place să vorbească folosind cât mai puține cuvinte cu putință...

Courtney surâse.

– Mă tem că prietena mea, Mattie, a fost o influență proastă cu limbajul ei dintr-o bucată, dar...

– Dintr-o bucată? o întrerupse el. Vai, dar sari dintr-o extremă în cealaltă, nu-i așa? zise el râzând.

Courtney își pierdea rapid buna dispoziție. Acum, râdea de ea.

– Mâncarea, domnule, îi aminti ea sec.

– Nu-ți amintești că ți-am spus că eu nu mănânc dimineața? îi vorbi el cu blândețe.

– Îmi amintesc foarte bine vorbele dumitale. Ai zis că mănânci *puțin*, nu că nu mănânci deloc, așa că ți-am pregătit nici mai mult, nici mai puțin decât două tarte cu porumb, mai mult ca sigur un mic dejun foarte ușor. Dar aș vrea să subliniez că, dacă ai mânca mai

mult dimineața, am putea să nu ne mai oprim la prânz și să irosim astfel lumina zilei. Am câștiga timp, posibil...

– Doamnă, dacă n-ai mai trăncăni atâta, ți-aș spune că ieri la prânz ne-am oprit pentru dumneata, nu pentru mine. Dacă n-ai fi cu mine, aș face distanța asta în jumătate din timp. Dar dacă crezi că îți rezistă spatele...

– Te rog! icni Courtney. Îmi pare rău. Am crezut doar că... nu, evident că n-am gândit deloc. Și, de fapt... Nu sunt în stare să petrec mai mult timp în șa decât până acum, cel puțin nu încă. Apreciez că te-ai gândit la..., se bâlbâi ea, îmbujorându-se de furie acum.

– O să mănânc tartele alea cu porumb, rosti el cu blândețe.

Courtney se grăbi să-l servească. Se făcuse iarăși de râs. Iar el chiar avea dreptate, nici măcar nu se gândise la propriul spate care o durea și la ce ar fi însemnat pentru ea câteva ore în plus în șa. Și așa nu suferea chiar atât de tare pe cât prevăzuse Mattie, dar asta se datora, își dădu ea seama, doar grijii lui Chandos.

– Când o să intrăm pe Teritoriul Indian? îl întrebă ea în timp ce-i înmâna cafeaua.

– Am intrat cam cu două ore înainte să stabilim tabăra aseară, îi replică el pe un ton neutru.

– Vai! icni ea. Deja?

În mod clar nu arăta deloc diferit de restul pământului din Kansas pe care-l lăsaseră în urmă. La ce se așteptase, la sate de indieni? Cât vedea cu ochii, nu era nici țipenie de om, doar șes, singurii copaci crescând doar pe malurile râurilor. Chiar și așa, pământul ăsta le fusese încredințat indienilor, iar ei se aflau pe acolo, pe undeva.

– Nu-ți face griji, doamnă!

Courtney îl privi la rândul ei, surâzându-i neliniștită. Era așa evident că îi era frică?

– Nu vrei să-mi spui Courtney? întrebă ea brusc.

– Ăsta e numele dumitale din lumea civilizată. Nu se potrivește aici.

Courtney simți iarăși cum o cuprinde mâhnirea.

– Atunci, bănuiesc că Chandos nu e numele dumitale real?

– Nu, zise el, iar ea presupuse că, așa cum făcea de fiecare dată, nici acum nu avea să spună mai mult, dar de data asta el o luă prin

surprindere. E numele cu care obișnuia să mă strige sora mea înainte să-mi poată pronunța numele.

„Ce nume poate suna ca Chandos?" se întrebă Courtney, bucurându-se în același timp că aflase ceva despre el. Deci avea o soră?

– E numele pe care-l voi folosi până ce voi termina ceea ce trebuie să fac pentru ca sora mea să nu mai plângă și să se poată odihni în liniște, rosti el mai mult pentru sine decât pentru ea.

Dintr-odată, Courtney îngheță.

– Ești cam secretos. Bănuiesc că nu vrei să-mi explici ce vrei să spui, nu?

Chandos păru să se cutremure. Ochii lui, de un albastru foarte deschis, o ținură multă vreme înainte să spună:

– N-ai vrea să știi.

Îi venea să spună că, de fapt, voia să știe – nu doar acum, legat de ceea ce zisese, ci că voia să afle totul despre el. Dar nu scoase nici un sunet.

Îl lăsă să-și termine cafeaua și se gândi dacă să-și pună singură șaua pe cal. Știa că avea să-i ia de două ori mai mult timp decât lui Chandos. Când își împachetă sacul de dormit să-l așeze sub șa, întrebă:

– Chandos, iapa are și ea un nume?

El se pregătea să se bărbierească, așa că nu se uită spre ea.

– Nu.

– Pot să i-l pun eu?

– Poți să-i zici cum vrei, pisicuțo.

Courtney cântări ironia spuselor lui în timp ce se grăbea să se întoarcă la cal. Putea să-i spună cum voia – la fel cum și *el* îi zicea *ei* cum voia? Chandos știa că nu-i plăcea să-i spună „doamnă", dar „pisicuță"? Ei, prefera asta decât „doamnă". Și prin felul în care rostea cuvântul, Doamne, părea chiar mai intim decât propriul nume. Merse spre foc să facă curat și să așeze ustensilele la locul lor. În timp ce lucra, se trezi din nou analizându-l pe Chandos, care se bărbierea. Acesta stătea cu spatele la ea, iar Courtney își mișcă privirea încet, ca o mângâiere, de-a lungul trupului său înalt și puternic.

Avea un trup foarte frumos, prin comparație cu cele ale altor bărbați. „Doamne, Courtney, ca să nu spunem mai mult." Mai degrabă, i se părea *superb*. Își închipuia că, dacă voia o creație demnă

de invidiat, un sculptor l-ar fi putut sculpta pe Chandos exact așa cum era. În timp ce aduna ustensilele pentru gătit să le ducă la râu, Courtney oftă. În sfârșit recunoscuse adevărul și nu era chiar uimită. Admira trupul lui Chandos.

– Dorință e un termen mai potrivit decât admirație, mormăi ea pentru sine în timp ce se grăbea să coboare panta.

Se îmbujoră. Era oare adevărat? De asta se simțea așa ciudat când se uita la el sau când o atingea sau, în special, când o săruta? Ce știa ea despre dorință? Datorită lui Mattie, care adesea îi povestise foarte explicit ce simțea pentru soțul ei, Courtney știa mai multe decât ar fi putut altfel să știe.

„Nu pot să-mi țin mâinile departe de el", zicea Mattie, iar Courtney își dădu seama că și ea putea spune același lucru în privința lui Chandos. În mod cert, simțea dorința de a-l atinge, de a-și plimba degetele de-a lungul pielii aceleia ferme și de a explora necunoscutul.

Cum să scape de sentimentele astea? Nu-l putea evita pe Chandos. Pe de altă parte, el nu prea se arătase interesat de ea. Știa că n-o dorea absolut deloc ca femeie. La naiba, nici măcar n-o plăcea. Așa că, lui Courtney nu-i rămâneau decât fanteziile ei.

Încă nu-și putea scoate din minte sărutul de noaptea trecută. Nu era novice într-ale sărutatului: avusese parte de sărutări din partea curtezanilor ei din Rockley și de sărutările posesive ale lui Reed, dar nu-și amintea să-i fi plăcut vreodată atât de mult un sărut. Se întreba cum ar fi fost sărutul dacă Chandos ar fi sărutat-o *cu adevărat*. Spre uluirea ei, chiar se surprinse întrebându-se cum făcea bărbatul ăsta dragoste. Pasional? Sălbatic, așa cum trăia? Sau era blând? Poate un pic din amândouă?

– Cât de mult trebuie spălată o tigaie?

Courtney se sperie și scăpă tigaia în apă, apoi fu nevoită să sară după ea s-o scoată din curentul râului. Se întoarse apoi cu tigaia în mână, gata să-l ocărască pe Chandos că se furișase așa în spatele ei, dar dădu cu ochii de buzele acelea senzuale și, în schimb, se trezi gemând și imediat își feri privirea.

– Mă tem că... visam cu ochii deschiși, îi explică ea vinovată, rugându-se ca el să nu ghicească la ce anume.

– Lasă asta pentru când vom fi călare, da? E vremea să pornim la drum.

Chandos se îndepărtă lăsând-o să clocotească de furie pentru felul în care o repezise. „*Asta* e realitatea", își spuse ea cu asprime. El era un pistolar, nemilos, dur, sălbatic. Extrem de nesuferit. Nu era iubitul ideal.

Capitolul 18

Diferența deveni evidentă când porniră de-a lungul cursului sinuos al râului Arkansas. Curenții reci de aer care însoțiseră râul și care izgoniseră cu succes insectele supărătoare dispăruseră și la fel se întâmplase și cu umbra copacilor. Acum, râul curgea spre sud, iar Chandos urmă drumul spre sud-vest, spunându-i că, mai târziu în cursul zilei, aveau să dea din nou de râul Arkansas, în punctul în care acesta cotea brusc spre vest. În seara aceea, aveau să traverseze o bifurcație a apei.

Courtney avea probleme cu căldura. Era prima săptămână din septembrie, dar temperatura nu scădea deloc, semn că venise sfârșitul verii. Aerul era extrem de umed. Tâmplele și fruntea i se umpluseră de broboane de sudoare și la fel simțea de-a lungul spatelui, la subsuoară, între sâni și udându-i fusta groasă între picioare. De fapt, pierduse atât de multe lichide, încât, spre și mai marea ei enervare, Chandos îi puse sare în apa de băut.

Până la sfârșitul după-amiezii, ajunseră în zona dealurilor joase ce se întindeau de-a lungul părții de est a Teritoriului Indian până ce, în cele din urmă, se împletea cu munții Arbuckle aflați la granița de sud. Atingând, pe alocuri, înălțimea de o sută douăzeci de metri, dealurile erau bine împădurite cu stejari verzi și roșii și erau pline de animale sălbatice.

În vreme ce, după a doua traversare a râului, Courtney își storcea apa din fustă, Chandos îi spuse că merge în căutarea cinei. Se aștepta ca, până la întoarcerea lui, ea să ridice tabăra. Courtney nu apucă să scoată decât două vorbe de protest, că el și plecă. Atunci, ea se așeză și se uită furioasă după el cum pleca. Era un test. Știa asta și nu-i plăcea deloc, dar făcu așa cum îi spusese, având grijă de tărcatul ei și de Nelly și adunând lemne, așa cum îl văzuse pe el făcând. Unele lemne nu erau complet uscate, iar focul scotea un fum groaznic. Puse fasolea la foc – Doamne, câte conserve de fasole avea

în traista cu provizii – și decise că, la finalul călătoriei ăsteia, n-avea să mai vrea să vadă fasole în viața ei. Făcu chiar și pâine cu maia.

Se simți foarte mândră de sine când termină. Îi luase puțin mai mult de o oră, și mare parte din timp se ocupase de cai. Abia când se așeză să-l aștepte pe Chandos, își aminti de fusta ei udă și-și dădu seama că acela ar fi fost momentul oportun în care s-o spele împreună cu lenjeria de corp. Și, dacă Chandos tot nu era acolo, putea să facă și ea o baie bună, pe îndelete.

Brusc, începu să se simtă mai bine, trecându-i supărarea pe Chandos pentru că o lăsase singură. Deși era la vremea apusului, cerul ușor roz era încă destul de bine luminat și, în plus, avea cu ea și pistolul, chiar dacă nu prea știa să-l mânuiască. Luă repede săpunul, un prosop și un rând de haine de schimb. Malul era stâncos și plin de bolovani. Un bolovan căzuse chiar în calea curentului, domolindu-l și oferindu-i câțiva metri pătrați de apă liniștită în care să se poată spăla.

La început, rămase în apa mai puțin adâncă și-și spălă hainele, pe care apoi le așeză pe stânci. În continuare, își spălă părul încâlcit și la urmă lenjeria de corp, pe care refuză să și-o scoată, ci și-o săpuni direct pe corp. Parcă pentru a se răzbuna, își frecă trupul scăpând astfel de praf și de sudoare. Apa era revigorant de rece și extrem de plăcută după drumul anevoios prin arșiță. Acolo, în locul ei ferit, se simțea fericită. Neputând să vadă pe deasupra stâncilor, se simțea minunat de izolată.

Când ieși din apă să-și adune hainele ude, cerul tocmai începea să fie brăzdat de fâșii roșii și violet. Nu ajunse însă decât până la malul apei, de-a lungul căruia erau împrăștiați patru cai care îi blocau calea spre tabără. Patru cai și patru călăreți. Nu erau indieni, fu primul gând al lui Courtney, dar chiar și așa se sperie. Toți patru stăteau acolo și se uitau la ea într-un fel care o făcu să se înfioare. Bărbații erau uzi de la pulpă în jos, ceea ce însemna că traversaseră de curând apa. Ce bine ar fi fost dacă i-ar fi auzit traversând sau dacă i-ar fi auzit apropiindu-se!

– Unde ți-e bărbatul?

Cel care vorbi era maro din cap până-n picioare: părul și ochii îi erau cafenii, jacheta, pantalonii, cizmele, pălăria și chiar și cămașa erau în nuanțe de maro-deschis. Era tânăr, cam la treizeci de ani, bănuia ea. Toți erau tineri, și-i trecu prin minte proverbul acela cu pistolarii care toți mor tineri. Aceștia erau pistolari. Cu toții aveau

aspectul acela pe care ajunsese să-l recunoască, care părea să spună că ei își făceau propriile reguli și că purtau arme tocmai ca să impună acele reguli.

– Te-am întrebat ceva, vorbi din nou bărbatul, cu asprime.

Courtney nu se clintise. Nu putea. Încremenise. Dar trebuia să-și vină în simțiri.

– Însoțitorul meu trebuie să se întoarcă din moment în moment.

Doi dintre ei izbucniră în râs. De ce oare? Cel îmbrăcat în maro nu râse, ci rămase impasibil.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Unde e? repetă el.

– A plecat la vânătoare.

– Când?

– Acum mai bine de o oră.

– Nu am auzit nici o împușcătură, Dare, replică unul dintre tinerii cu părul roșcat. Se pare că avem de așteptat.

– Mie îmi convine asta de minune, spuse un tip masiv cu părul negru și cu barba răvășită. Pentru că mă gândesc la o modalitate prin care pot face timpul să treacă foarte repede.

Din nou se iscară râsete.

– Nici vorbă de așa ceva, cel puțin nu acum, îl contrazise bărbatul în veșminte maronii. Adu-o în tabăra lor, Romero, îi ordonă el încet.

Bărbatul care descălecă și se apropie de ea părea a fi la fel de mexican precum îi era și numele, numai că avea cei mai verzi ochi pe care îi văzuse ea vreodată. Nu era decât cu câțiva centimetri mai înalt ca ea, dar avea un trup puternic, îmbrăcat complet în negru, la brâu purtând o centură argintie cu străluciri sângerii în lumina apusului. Fața îi era la fel de oacheșă și întunecat de serioasă cum era în mod obișnuit și a lui Chandos. Acesta era periculos, poate chiar mai periculos decât ceilalți.

Când ajunse la ea și o apucă de braț, Courtney avu curajul să-și scuture mâna pentru a se elibera.

– Hei, ia stai așa...

– Nu face asta, *bella*, o avertiză el tăios. Nu face probleme, *por favor*[1].

– Dar nu...

[1] În limba spaniolă, în original, „ Te rog" (n.tr.)

– *Callate*[1]! șuieră el.

Instinctiv, Courtney știu că-i cere să tacă sau ceva de genul ăsta. Era ca și cum ar fi încercat s-o apere. Ceilalți se cățărau deja pe deal. Ea începu să tremure, pe de o parte din cauza vântului ce bătea dinspre râu spre trupul ei ud, pe de alta din cauza bărbatului de lângă ea și a ochilor lui verzi și reci. Acesta o apucă iarăși de braț, dar ea se scutură din nou.

– Poți măcar să mă lași să mă usuc și să mă schimb.

– Cu hainele alea ude?

– Nu, cu alea, zise ea și făcu semn spre tufișul de mai sus de mal unde își lăsase celelalte haine.

– *Si*, dar repede, *por favor*.

Când se întinse după prosopul sub care avea pistolul, Courtney era așa agitată, că scăpă arma printre degete, iar aceasta căzu cu zgomot pe pietre. Bărbatul de lângă ea oftă exasperat și se întinse după pistol. Courtney gemu în vreme ce el puse pistolul la centură.

Știind că Chandos urma să aibă ceva de zis în legătură cu prostia asta, Courtney urcă rușinată dealul în grabă. Romero urcă după ea și-i rămase alături, neoferindu-i nici un pic de intimitate. Nici nu se punea problema să-și scoată lenjeria de corp udă ca s-o îmbrace pe cea uscată pe care o întinsese, așa că, pur și simplu, își puse rochia uscată peste ea. În scurt timp, rochia se udă și ea.

– O să răcești, *bella*, o avertiză Romero când ieși de după tufiș.

De vreme ce era vina lui, Courtney se răsti:

– Nu prea am de ales, nu?

– *Si*, întotdeauna ai de ales.

Doar ideea de a se dezbrăca cu el acolo o înfiora.

– Nu, nu am, insistă Courtney afectată.

– Foarte bine, zise el și ridică din umeri. Vino!

De data asta, nu mai încercă s-o apuce de braț, dar îi făcu semn spre tabără, indicându-i că ea avea să meargă în față. Așa făcu, după ce își adună în grabă lucrurile, și, câteva momente mai târziu, pătrunseră în micul luminiș în care ridicase ea tabăra.

Ceilalți trei bărbați stăteau adunați în jurul focului ei și mâncau fasole cu pâine și-i beau cafeaua. Courtney era scandalizată, dar, pe de altă parte, era și mai speriată de ceea ce însemna asta.

[1] În limba spaniolă, în original, „Taci!" (n.tr.)

– Nu i-a luat mult, chicoti tipul masiv cu părul negru. Nu ți-am spus eu, Johnny Red, că nu poate mult?

Insulta fu rostită chiar pe deasupra capului lui Courtney, dar mexicanul șuieră:

– *Imbecilule!* E o lady.

– O să fie ea o lady când o să mă răhățesc eu roz, rosti uriașul în batjocură. Adu-o încoace și așaz-o chiar aici!

Courtney se făcu roșie ca focul când îl văzu lovindu-și ușor prohabul cu palma. Se răsuci, implorându-l pe mexican din priviri. Acesta însă ridică din umeri.

– Depinde de tine, *bella*.

– Nu!

Romero ridică din nou din umerii înguști, dar de data asta înspre uriaș.

– Vezi, Hanchett? Nu vrea să te cunoască mai bine.

– Nu dau nici o ceapă degerată pe ce vrea ea, Romero! mârâi Hanchett ridicându-se.

Mexicanul făcu un pas în față, acoperind-o pe Courtney, și se întoarse spre Dare.

– Nu ar trebui să-i spui lui *amigo* ăsta al tău că singura cale prin care poți să-l ademenești pe Chandos să iasă e cu ajutorul femeii ăsteia? Chandos e plecat călare, așa că nu trebuie să se întoarcă în tabără... decât după ea. Dacă eram eu și mi se folosea femeia, chiar și fără voia ei, n-aș mai vrea-o înapoi. Pur și simplu, aș pleca mai departe.

Courtney fu îngrozită de cruzimea lui. Ce bărbat...? Îl privi pe Dare așteptând răspunsul, de vreme ce el era șeful.

– Romero are dreptate, Hanchett, rosti Dare în cele din urmă, iar Courtney scăpă un oftat, care, din păcate, fu prematur. Așteptați până pun mâna pe nemernic, să văd ce vrea.

– Îl... îl cunoști pe Chandos? interveni Courtney în șoaptă către mexican.

– Nu.

– Dar ei îl cunosc?

– Nu, răspunse el din nou, explicându-i: Chandos l-a căutat pe Dare, dar apoi n-a mai rămas să dea ochii cu el. Lui Dare nu-i place asta.

– Adică ne-ați urmărit?

– *Si*, răspunse el. Eram la mai mult de o zi în urma voastră și nu prea aveam speranța să vă prindem din urmă așa repede, dar ne-a luat prin surprindere călătorind atât de încet.

Courtney știa că din cauza ei pierduse Chandos atât de mult timp și că tot din vina ei îl ajunseseră din urmă bărbații ăștia.

– După ce vine, și prietenul dumitale își primește răspunsurile, ce se va întâmpla? îndrăzni ea.

– Dare îl va ucide, replică Romero scăpărând din ochii negri.

– Dar de ce? icni Courtney.

– Dare e furios că a pierdut atâta vreme venind după el. După cât l-a căutat pe Dare în Newton, a lansat o provocare ce nu poate fi ignorată. Noi plecaserăm însă în Abilene, și nu ne-am întors decât la o zi după ce bărbatul tău părăsise deja orașul.

– Nu este bărbatul meu. Doar mă duce în Texas. Abia dacă îl cunosc, dar...

Mexicanul îi făcu semn cu mâna, ignorându-i explicația.

– Nu contează de ce călătorești cu el, *bella*.

– *Dar*, continuă ea afectată, cum poți să fii de calm și să-mi spui că prietenul dumitale îl va ucide? Nu omori pe cineva din motivul stupid pe care tocmai mi l-ai zis dumneata.

– Dare o face.

– Iar dumneata nu-l vei opri?

– Pentru mine nu contează. Dar, dacă-ți faci griji pentru dumneata, stai liniștită. Nu vei rămâne singură aici. Ne întoarcem în Kansas, și vei călători cu noi.

– Domnule, asta nu mă face să mă simt mai bine!

– Ar trebui, *bella*. Alternativa ar însemna să mori și tu. Courtney deveni lividă, iar atunci el o înfioră și mai tare. Ai timp să te gândești dacă să te opui sau nu. Dar gândește-te bine, pentru că ei te vor face oricum a lor. Și ce mai contează un bărbat sau patru?

– *Patru*? Și dumneata?

– Tu ești *bella*, iar eu sunt bărbat, replică el sec.

Courtney clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

– Dar dumneata... dumneata l-ai împiedicat pe Hanchett să... să...

– Ăla e *estupido*[1]. El te-ar poseda acum și ne-ar distrage tuturor atenția punându-l pe Chandos în avantaj.

[1] În limba spaniolă, în original, „prost" (n.tr.)

– Și acum e în avantaj, sublinie ea intenționat, sperând să-i zdruncine încrederea. Voi patru sunteți la lumină, în vreme ce el e ascuns în întuneric.

– *Si*, dar te avem pe tine.

Momentul ei de bravadă se evaporă. Încercă să se gândească rapid la o modalitate prin care să-l ajute pe Chandos. Îi veni în minte o idee, așa că rosti:

– Am fost așa o pacoste pentru Chandos, încât sunt sigură că ar fi foarte bucuros să scape de mine. Așadar, cred că doar vă pierdeți vremea pe aici.

– Frumoasă încercare, duduiță, dar nu mă las păcălit, îi răspunse Dare.

Courtney privi spre foc. Probabil că ăsta era adevărul. În mod cert, Chandos avea să simtă pericolul de aici. De ce să vină și să-i înfrunte pe indivizii ăștia doar pentru că era ea acolo? Ar fi patru împotriva unuia. Și-ar risca viața pentru ea? Nu voia ca Chandos să moară, dar, Dumnezeule, nu voia nici ca ea să fie violată.

– Am auzit că e metis. Așa e?

Abia după un moment, Courtney își dădu seama că Hanchett i se adresase ei și după încă puțin timp pricepu întrebarea. Chiar nu știau nimic despre Chandos, nu? Nici cât ea, de altfel, dar ei nu aveau de unde să știe asta.

Îi aruncă o privire impasibilă uriașului cu barba ciufulită și rosti pe un ton egal:

– Dacă vrei să spui că e pe jumătate indian, nu, nu e. De fapt, e trei sferturi indian comanș. Există vreun nume pentru asta?

Courtney fu uimită că reușise să-l neliniștească pe tipul masiv cu minciuna ei. Bărbatul își luă privirea de la ea și cercetă întunericul. Unul dintre caii lor călcă exact atunci pe un vreasc, iar bărbatul se sperie.

– Ai ceva tupeu, duduie, să te culci cu un metis, încercă Johnny Red să i-o plătească cu vârf și-ndesat jignind-o, ceea ce și reuși.

Ochii lui Courtney scânteiară.

– O să mai zic doar o dată! Chandos nu e... nu e... iubitul meu! E un sălbatic nemilos. Dar când l-am văzut ucigându-l pe Jim Ward, un nelegiuit periculos, ei bine, am știut că era exact bărbatul de care aveam nevoie pentru a ajunge în Texas.

– La dracu'! Bătrânul Jim e mort? vru Hanchett să se convingă.

Courtney oftă. Nici n-o mira că îl cunoștea pe nelegiuitul Ward. Ei înșiși erau nelegiuiți.

– Da. L-a ucis Chandos, răspunse ea. E vânător de recompense. Oare ăsta să fi fost motivul pentru care întreba de dumneata? i se adresă ea lui Dare.

Bărbatul clătină neperturbat din cap.

– Eu nu sunt căutat de lege, duduiță. Eu mă asigur că nu las în urmă martori la crimele *mele*.

Hanchett și Johnny Red râseră. Courtney își pierduse avantajul și căută să-l recapete.

– Ei bine, sunt sigură că ești nemilos și ticălos și așa mai departe, deci ai multe în comun cu Chandos. Nici el nu e deloc drăguț. Vai, știți c-a vrut să mă sperie spunându-mi câte scalpuri a luat? Nu vă spun numărul lor. *Eu* nu l-am crezut, așa că de ce vă spun vouă? Mi-a povestit și că, mai mulți ani, a călătorit alături de răzbunătorul Satana. Dar vă întreb, cum putea să-i ucidă pe cei șaptesprezece căutați de lege, așa cum pretinde el? Nu e chiar *așa* bătrân. Cum putea să omoare atât de mulți într-un timp atât de scurt? Imposibil, vă zic eu... și la fel i-am spus și lui.

– Taci, femeie, se răsti Dare, furios de data asta.

– De ce? Ai auzit ceva? întrebă Courtney făcând pe naiva. Probabil că e Chandos. Ar fi trebuit să se întoarcă de mult. Dar să știi că nu va veni prin față. De ce ar face asta, când ar putea pur și simplu să vă împuște...

– Johnny Red, îndeasă-i ceva în gura aia afurisită! se răsti Dare.

Glonțul țâșni chiar când băiatul se întinse după ea și îl lovi în umărul stâng, împingându-l departe de ea. Ceilalți săriră în picioare, inclusiv Courtney, care se simțea iarăși speriată de moarte.

Johnny Red se zvârcolea pe pământ și țipa că avea osul zdrobit. Courtney abia dacă-l auzi din cauza țiuitului din urechi, dar știu că trebuia să-l avertizeze pe Chandos.

– Vor să te ucidă, Chandos!

Se opri însă când Dare se întinse s-o plesnească. Mâna lui n-o atinse însă, pentru că un glonț îi perforă cotul, paralizându-i brațul. Bărbatul scăpă arma. Când Hanchett văzu ce se întâmpla cu Dare, își îndreptă arma spre ea, însă un alt glonț i-o azvârli din mână. Courtney privi complet uluită în jurul ei, continuând să-și simtă urechile țiuindu-i.

– Proștilor! strigă Romero. O protejează pe femeie! Lăsați-o în pace. *Señor*, gata cu împușcăturile, *por favor!* i se adresă el apoi lui Chandos. Uite, las arma deoparte.

Așa și făcu, apoi ridică brațele în aer. Își asuma riscul ca Chandos să-l împuște, așa lipsit de apărare cum era. Manevra păru să funcționeze, pentru că Chandos nu mai trase. Dincolo de cercul focului, se așternuse o tăcere apăsătoare. În apropierea focului, Johnny Red gemea, iar Hanchett icnea în timp ce-și ținea mâna sângerândă.

Courtney nu mai era așa speriată, chiar dacă încă îi tremurau picioarele. Chandos reușise. Îi învinsese.

De ce nu le spunea pur și simplu să se urce pe cai și să plece? De ce nu vorbea?

Romero ocoli ușor focul și veni să-l ajute pe Dare să-și bandajeze brațul.

– Fii cuminte, *amigo*, îl auzi Courtney pe Romero șoptind. Ar fi putut să ne omoare pe toți în doar câteva secunde. În schimb, doar ne-a rănit. Întreabă-l ce vrei și apoi hai să plecăm! Nu mai ești în avantaj.

– Încă o am pe ea, șuieră Dare uitându-se la Courtney.

Femeia se uită la el.

– Nu prea cred, domnule. Aș putea pleca chiar acum, iar dumneata n-ai îndrăzni să mă oprești. Oriunde ar fi el, vă are pe toți în vizor.

Câtă plăcere îi făcu să-i citească furia din privire știind că ăsta era adevărul. Dar, pentru că Dare nu putea accepta realitatea, făcu un pas spre ea. Încă un glonț țâșni atunci, spulberând coapsa lui Dare, care de durere se prăbuși la pământ cu un țipăt. Romero îl prinse pe Dare de umăr și-l ținu.

– Gata! O să ne ciuruiască pe toți dacă nu te oprești.

– Bun sfat!

– Chandos! strigă Courtney încântată, întorcându-se în direcția de unde se auzise glasul lui.

În timp ce începea să scruteze întunericul de dincolo de luminiș, simți cea mai arzătoare dorință de a alerga și de a se arunca în brațele lui, dar nu îndrăzni să-i distragă atenția. Stătea la marginea luminișului cu arma îndreptată spre nelegiuiți, cu pălăria trasă pe ochi, ca nimeni să nu-și dea seama la cine se uita. Părea dur și implacabil. Lui Courtney i se părea minunat.

– Tu ești Chandos? Romero se ridică cu brațele depărtate de trup. Faci prea mult caz pentru nimic, *señor*. Îl căutai pe prietenul meu de aici. Îți face pe plac venind el la tine. Nu voia decât să știe de ce îl urmărești.

– Asta-i o minciună, ripostă Courtney, întinzând un deget acuzator în direcția lui Dare. Voia să te omoare după ce-și obținea răspunsurile. El mi-a spus asta, zise și făcu semn din cap înspre Romero. Mi-a mai spus și ce... s-ar întâmpla după moartea ta, m-ar... m-ar...

– Încă nu poți să zici, doamnă? rosti Chandos.

Cum putea glumi într-un astfel de moment? se întrebă Courtney.

– Ei bine, așa ar fi făcut! se răsti ea.

– Vai, nu am nici cea mai mică îndoială, iubito, răspunse Chandos. Și, dacă tot ești așa indignată, nu vrei să le strângi armele pentru mine?

Uimită de felul cum i se adresase, îi luă o clipă până să se urnească din loc. Dar, în timp ce se aplecă să ia primul pistol, își dădu seama că el voia ca bărbații să creadă că era femeia lui.

Având grijă să nu treacă prin fața nici unuia dintre ei și să-i blocheze vederea lui Chandos, ridică pistolul lui Dare și pe al lui Hanchett. Cel al lui Johnny Red era încă în toc. Romero i-l înmână pe al lui, apoi ea îl înșfăcă pe al ei de la curea, aruncându-i în timpul ăsta o privire triumfătoare.

– Nu fi răzbunătoare, *bella*, îi spuse el cu blândețe. Vei ține minte că te-am ajutat?

– Sigur, îi răspunse ea. La fel cum îmi voi aminti și motivul pentru care mi-ai zis că m-ai ajutat. Să-i împărtășesc totul lui Chandos și să-l las pe el să judece dacă m-ai ajutat sau nu?

Courtney se îndepărtă apoi fără să-i dea ocazia să-i răspundă. El îi displăcea cu atât mai mult cu cât se jucase cu frica ei, înspăimântând-o groaznic, apoi dându-i speranță, pentru ca mai apoi să i-o spulbere. Erau cu toții niște ticăloși, dar el era mai crud decât ceilalți. Păși spre marginile luminișului până ce ajunse lângă Chandos și așeză pistoalele la picioarele lui. Păstră însă arma ei.

– Știu că probabil preferi să nu te lași copleșit de recunoștința mea acum, spuse ea cu blândețe, lipindu-se de spatele lui și îmbrățișându-l rapid, dar trebuie să-ți spun că mă bucur că te-ai întors la momentul potrivit.

– Ești udă leoarcă, mormăi el.

– Făceam baie când au apărut ei.

– Îmbrăcată?

– Cu lenjeria de corp, desigur?

– Desigur, chicoti el.

Iar apoi o uimi pe Courtney – la fel cum îi ului și pe ceilalți – zicându-le încet:

– Porniți din loc... cât mai puteți.

Îi lăsa să plece!

Capitolul 19

Lună nu era plină, dar făcea suficientă lumină încât să împrăștie o strălucire argintie asupra afluentului lat care se vărsa în râul Arkansas. Courtney îi putea vedea clar pe bărbații forțați să traverseze apa. Ea stătea pe mal alături de Chandos și privea caii luptându-se cu apa. Curentul iute îl despărțise pe Hanchett de calul său. Cu mâna lui rănită, Courtney se îndoise că avea să reușească să treacă dincolo. Dar, spre uimirea ei, traversă, și la fel făcu și calul său. Ea și Chandos rămaseră acolo privindu-i pe Hanchett și pe ceilalți doi bărbați pornind spre nord, înapoi spre Kansas. Îi urmăriră până ce nu se mai văzură deloc.

Apoi, ca și cum a fi fost absolut normal, de parcă Dare Trask n-ar fi fost legat de un copac la lumina focului, Chandos începu să jupoaie cele două veverițe pe care le prinsese. Se părea că le prinsese cu mâinile goale, pentru că nu aveau nici o rană, iar el nu trăsese nici un foc de armă cât fusese la vânătoare. Apoi le puse la foc să se frigă, mai desfăcu o conservă de fasole și mai făcu niște cafea. Courtney stătu acolo privindu-l pe Dare Trask, simțindu-se rău.

Chandos anunțase că Trask nu pleca împreună cu ceilalți. Îl strigase pe acesta după numele complet, indicându-i că-l cunoștea sau că auzise despre el, apoi îl obligase pe Romero să-l lege de mâini și de picioare, incredibil, chiar cu pantalonii și cămașa lui Trask.

Pe Courtney o trimisese să aducă frânghia de la șa, iar ea fusese cât pe ce să se rătăcească în încercarea de a-l găsi pe Surefoot acolo unde îl lăsase Chandos. Îi adusese lui Chandos însă și tărcatul, și sfoara și rămăsese pe loc, în vreme ce Chandos îi ordonase lui Romero să lege frânghia în jurul încheieturilor rănite ale lui Trask, avertizându-l că, dacă nu erau suficient de strânse, în cădere Trask avea să-și frângă ambele picioare. Ceea ce voia să spună devenise evident când Chandos îl târâse pe Trask către cel mai apropiat copac, folosindu-se doar de o mână, pentru că în cealaltă ținea pistolul. Îl ridicase

pe Trask câțiva metri în aer, înfășurând bine frânghia în jurul trunchiului copacului.

– O să-l omori? întrebase Romero.

– Nu, răspunsese Chandos, dar o să sufere un pic pentru ceea ce a făcut aici.

– Nu ți-a făcut nimic dumitale, *señor*.

– Adevărat. Mă deranjează însă ce i-ar fi făcut doamnei. Nimeni nu pune mâna pe ea în afară de mine.

Romero se uitase la Courtney, întrebându-se dacă îl mințise în legătură cu relația ei cu Chandos, apoi își întoarse privirea către bărbat.

– Cred că n-are legătură cu femeia, ci cu motivul pentru care-l căutai pe *amigo* meu, *si*?

Chandos nu răspunsese, ci le adusese caii bărbaților. Înainte de a li-i încredința, înlăturase pușcile prinse în teacă pe doi dintre cai. Mai târziu, le aruncase pușcile și pistoalele în râu.

Ei bine, acum plecaseră, dar Dare Trask încă stătea atârnat de copac, cu o batistă îndesată în gură pentru că începuse să strige către oamenii săi să se întoarcă după el, iar Chandos se săturase să-l asculte. Așa întins cum era, Courtney știa că probabil avea dureri groaznice. Rănile continuau să-i sângereze, chiar dacă una dintre ele îi fusese bandajată în grabă. Bănuia că-și merita soarta, ba chiar mai rău de-atât, dar nu putea să-l privească. Știa că sentimentele ei ar fi fost cu totul altele dacă ar fi reușit s-o violeze sau dacă ar fi murit Chandos. Dar, chiar și așa, nu se putea bucura de suferința lui Trask. Oare Chandos se bucura? Nu-și putea da seama, pentru că expresia lui era la fel de impenetrabilă ca de fiecare dată. Bărbatul pregăti mâncarea pentru cină cu un aer indiferent. În tot timpul ăsta, nu-l scăpă însă pe Trask din ochi.

Când Courtney încercă să vorbească cu Chandos, acesta îi ordonă să tacă pentru că avea nevoie să asculte, în caz că tovarășii lui Trask se hotărau să se întoarcă, iar ea făcu așa cum i se spuse. Mai târziu, îi zise să strângă totul și să-și înșeueze caii. Plecau, iar asta o bucura nespus. Când fu însă gata, deși adusese caii în față, inclusiv pe al lui și pe al lui Trask, Chandos păru a se fi răzgândit. Nu stinsese focul. De fapt, încă-l întreținea, și nici pe Trask nu-l dăduse jos.

Chandos se întoarse și o privi cu o expresie atât de serioasă, încât, conștientizând ce însemna, lui Courtney i se puse un nod în stomac.

– Doar nu te gândești să... să... O, ba da! Nu știa cum de-și dăduse seama la ce se gândea el, dar o făcuse.

– Vrei să plec fără tine, nu?

Chandos o luă de mână și o trase spre marginea îndepărtată a luminișului.

– Doamnă, nu te supăra degeaba! Vreau doar să pornești înaintea mea, asta-i tot. Condu caii încet spre sud. În câteva minute, o să te ajung din urmă.

Din nou îi spunea doamnă și era extrem de serios. Nu-i venea să creadă.

– O să-l omori, nu-i așa? întrebă ea.

– Nu.

– Atunci, o să-l schingiuiești!

– Femeie, începu el, unde ți-e calmul ăla cu care vorbeai vrute si nevrute în fața a patru bandiți?

– Mă trimiți acolo unde sunt indieni și te aștepți să fiu calmă? Probabil ți-au auzit împușcăturile. Probabil sunt zeci... sute de sălbatici care mișună prin împrejurimi chiar acum.

– Chiar crezi că te-aș pune în pericol?

Chandos rosti vorbele cu atâta candoare, încât o făcu să se oprească brusc.

– Îmi pare rău, replică ea cu o expresie rușinată. Sunt o lașă.

– Doamnă, ești mai curajoasă decât crezi. Acum, pleacă, și, în câteva minute, o să te ajung și eu din urmă. Am să-i spun lui Trask ceva ce n-ar trebui să auzi dumneata.

Capitolul 20

Păr castaniu și ochi căprui putea avea oricine, dar cele două degete lipsă îl identificau pe bărbat ca fiind Dare Trask. Chandos se afla în fața dușmanului său și încerca să se controleze, să nu se lase copleșit de amintiri, ca nu cumva acestea să-i stea în cale. Dare Trask îi violase mama. N-o omorâse, dar o pângărise. Era ultimul rămas în viață dintre cei care făcuseră asta.

Dare Trask era, de asemenea, unul dintre cei trei care-o violaseră pe soția Lupului Săltăreț și era cel al cărui cuțit spintecase vintrea femeii după ce terminase cu ea – nu cu o tăietură curată, ci una al cărei scop fusese s-o facă să sufere și mai tare înainte de a muri.

Doar pentru asta, și Trask merita să moară, în vreme ce pentru celelalte merita să moară lent. Și exact asta avea să pățească, azi sau mâine, poate chiar poimâine. Dar Chandos nu avea să fie de față să-l vadă, nu că ar fi vrut asta. După patru ani, dorința de răzbunare îi cam pierise... nu și în ceea ce-l privea pe Wade Smith, care avea să moară de mâna lui. În privința lui Trask trebuia, ei bine, doar să termine ceea ce jurase să facă. Lui Chandos nici că-i păsa mai mult de-atât.

Trask nu avea să știe de ce avea să moară decât dacă îi explica Chandos, iar acesta din urmă voia ca Trask să înțeleagă totul, să-și dea seama că faptele lui odioase îl ajunseseră din urmă.

Chandos îi scoase căluțul, apoi se dădu câțiva pași în spate și se uită la Trask, care scuipă spre el, să-și arate disprețul. Nu era nici urmă de frică în ochii bărbatului.

– Corcitură, scrâșni Dare. Știu că n-o să mă omori. Te-am auzit spunându-i asta femeii tale.

– Ești sigur că asta ai auzit?

Atitudinea sfidătoare a lui Trask se mai domoli.

– Ce dracu' vrei? N-aın atins-o pe blestemata aia de femeie. N-ai nici un drept să...

– N-are nimic de-a face cu femeia asta, Trask.

– Deci Romero avea dreptate? Atunci, de ce ai folosit-o pe ea ca pretext?

– Prietenii tăi nu trebuie să afle ce avem de împărțit noi doi. Vor crede doar că sunt un bărbat gelos și nimic mai mult. Se vor întreba de ce nu te vor mai vedea vreodată, dar nu vor ști ceea ce s-a întâmplat cu adevărat aici.

– Pe dracu'! Se vor întoarce, iar asta foarte curând! N-o să mă lase aici pur și simplu.

Chandos clătină încet din cap.

– Îți propun ultimul pariu din viața ta, Trask. Pariez că prietenii tăi au văzut deja indieni prin zonă și, chiar în clipa asta, gonesc ca nebunii spre graniță.

– Mincinosule, zbieră Trask. N-am văzut nici urmă de ei, cum de-ai văzut tu?

– N-a fost nevoie să văd. Eu știu că sunt pe-aproape. De obicei, călătorim împreună, dar, de data asta, din cauza femeii, stau la distanță. Înțelegi tu, indienii o sperie.

– Dar călătorește cu tine, sublinie Trask.

Chandos încuviință fără să mai dea vreo explicație.

– Știu ce încerci să faci, corcitură, îi aruncă dușmanul lui. Dare Trask nu se sperie așa ușor. Suntem oricum prea aproape de graniță să fie indieni prin preajmă.

Chandos ridică din umeri.

– Nu e ceva ce trebuie să-ți demonstrez, Trask. O să vezi când o să te găsească. Ai putea spune că ești cadoul meu pentru ei.

– Cadou? țipă Trask dezvăluind frica pe care începuse s-o simtă. Dacă vrei să mă omori, atunci fă-o... Sau nu ești suficient de bărbat?

Dar Chandos nu se lăsa atâțat și se săturase să vorbească cu viermele ăsta.

– Nu e ca și cum n-aș vrea să te omor, Trask, spuse el încet, apropiindu-se. Uită-te la mine, privește-mă în ochi! Trask, ai mai văzut ochii ăștia, chiar dacă nu erau ai mei. Sau ai violat atâtea femei încât nu ți-o mai aduci aminte pe femeia la care mă refer? Când Trask icni, Chandos adăugă cu răceală: A, deci îți *amintești*.

– Asta a fost acum patru ani!

– Ai crezut că, dacă a trecut atâta vreme, ai scăpat de răzbunarea comanșilor? Nu știi ce s-a întâmplat cu cei care au fost cu tine în ziua aia?

Trask știa. Se albi la față. Crezuse că se sfârșise, că sălbaticii care îi căutaseră pe ceilalți se săturaseră de răzbunare. Nu era așa. Trask se zbătu cu sălbăticie în legături, dar erau strânse. Acum, Chandos îi putea mirosi frica, iar în ochii care-l implorau se putea citi că Trask știa că avea să moară.

Mulțumit, Chandos se întoarse, încălecă, apucă frâiele dereșului lui Trask și-i zise acestuia din urmă:

– Știi de ce te vreau eu mort, Trask, dar adu-ți aminte și de tânăra comanșă pe care mai întâi ai violat-o și apoi ai lăsat-o cu cruzime să moară lent.

– Nu era decât o indiancă blestemată!

Mustrările de conștiință ale lui Chandos dispărură la auzul acestor vorbe.

– Era o femeie frumoasă, blândă, o mamă al cărei copil a murit tot în ziua aia și o soție al cărei soț continuă să o jelească. N-a făcut rău nimănui în viața ei. Reprezenta tot ce era bun și blând. Iar tu ai ucis-o. Așa că eu te las pe mâinile soțului ei. El te vrea, iar eu, nu.

Chandos porni călare ignorând țipetele lui Trask, care-l implorau să se întoarcă și să-l omoare. În schimb, Chandos auzi strigătele femeilor și al copilelor violate, torturate, măcelărite. Erau aproape, la fel ca războinicii, chiar dacă el nu-i putea vedea, dar îi simțea privindu-l și știa că înțelegeau.

La scurt timp, Chandos o zări pe Courtney în depărtare, și nălucile dispărură. Ea făcu trecutul să dispară. Femeia asta dulce și nevinovată îi mângâia sufletul în lumea asta crudă.

Se oprise în mijlocul unei câmpii, unde era învăluită în mantia argintie a lunii. Chandos grăbi pasul. Când se apropie, Courtney izbucni în plâns, iar el îi surâse. Nu-i stătea ei în fire să-și reprime sentimentele, dar în seara asta se descurcase de minune. Atunci când trebuise, fusese calmă și curajoasă. Acum, că era în siguranță, plângea.

Chandos o trase de pe calul ei pe al lui și o ținu strâns în brațe în fața lui. Ea se lipi de el și continuă să plângă. El o ținu așa, bucuros că lacrimile o ajutau să scape de frică. Când se opri din plâns, Chandos îi înclină fața spre el și o sărută, iar Courtney înțelese repede că sărutul ăsta era din suflet. Dintr-odată, simți cum o cuprinde un val de amețeală care o sperie, și se îndepărtă de Chandos, privindu-l cu răsuflarea întretăiată. Aerul lui degajat o făcu să-și piardă cumpătul.

– Nu poți să spui că și de data asta ai vrut să mă faci să tac.

– O să mă întrebi de ce te-am sărutat? zise el oftând.

– Eram pe punctul...

– N-o face, pisicuțo, pentru că, dac-o faci, o să ne împreunăm chiar aici, iar, la ziuă, nu vei mai fi așa inocentă ca acum.

Courtney icni.

– N-am... n-am crezut că mă găsești... atrăgătoare.

Chandos gemu. Nu zise nici că i se părea atrăgătoare, nici nu-i făcu vreo declarație, ci doar gemu. Ce naiba voia să spună?

– Cred că ar fi mai bine să mă pui înapoi pe calul meu, Chandos, îl rugă ea nesigură.

– Asta e ceea ce „se cuvine" să facem în momentul ăsta?

Fiecare celulă a ei își dorea să rămână pe loc, dar sarcasmul lui o atinse.

– Da, replică ea strâmbând din nas. Asta e.

Ateriză cu o smucitură în șa și abia apucă să prindă frâiele înainte ca iapa ei să pornească pe urmele calului lui Chandos. Tot drumul fu într-o stare de năuceală. Chandos o dorea!

Capitolul 21

Chandos o dorea. Ăsta fu primul gând care îi veni în minte de dimineață când se trezi într-o stare de confuzie euforică. Mai târziu însă, se simți de parcă i-ar fi aruncat cineva o găleată cu apă rece pe ea. Adevărul era așa evident! Cum visase ea cu ochii deschiși ca o prostuță. Sigur că o dorea. Era singura femeie de acolo, iar el era bărbat. Din ce înțelegea ea, bărbații profitau de tot ce aveau la îndemână. Nu era ca și cum *chiar* o dorea pe ea. Încă de la început, se arătase indiferent față de ea. Acum, era doar tentat, așa cum se dedau bărbații poftelor carnale fără să le pese de femeia în cauză.

– O să omori pătura aia sau ce faci?

Courtney se răsuci.

– Ce?

– Te uiți la ea de parcă ai vrea s-o omori.

– A... am avut un vis.

– Nici nu-i de mirare, având în vedere tot ce s-a întâmplat.

Chandos stătea pe vine lângă foc, cu o cană de cafea în mână. Era bărbierit, îmbrăcat și purta deja pălăria de călătorie cu boruri largi. Era gata de drum, dar se părea că o lăsase să doarmă cât voise ea. De unde știuse că avea atâta nevoie de somn?

– Dacă nu te grăbești prea tare, te deranjează dacă-mi torni și mie niște cafea? întrebă ea ridicându-se să-și împacheteze pătura. Abia atunci își dădu seama că încă purta hainele de noaptea trecută. Doamne, cred că mi-am pierdut mințile, mormăi ea pipăindu-și rochia încă umedă din loc în loc.

– Probabil ai avut o reacție întârziată la șoc, explică Chandos.

– Șoc? Ea îi aruncă o privire tăioasă. Dar *tu* ai știut! De ce nu mi-ai reamintit?

– Am făcut-o. Mi-ai mulțumit foarte frumos și apoi te-ai întins și te-ai băgat la somn.

Courtney își feri privirea. Probabil că arătase ca o proastă culcându-se în hainele ude, iar asta pentru că Chandos o dorise preț de câteva secunde! Cum putuse să fie așa netoată?

– Va... va trebui să mă schimb, spuse ea atunci îndepărtându-se în grabă.

Dar asta nu era tot. Seara trecută, împachetase cu atâta grabă, încât, fără să se gândească, îndesase hainele ude în sac împreună cu celelalte, iar acum totul era umed.

Îi aruncă o privire peste umăr lui Chandos, apoi se uită din nou la tolba ei.

– Chandos, eu... eu...

– Pisicuțo, nu poate fi chiar așa rău.

Îl privi iarăși scurt peste umăr, apoi se grăbi să spună:

– Nu am cu ce să mă îmbrac.

– Nimic?

– Nimic. Am... am împachetat niște haine ude și... și am uitat să le scot să se usuce.

– Uscatul va trebui să aștepte până diseară. Ce zici de pantalonii ăla? Cât sunt de uzi?

Veni spre ea și se uită la traistă.

– Nu sunt uzi. I-am îndesat în cobur.

– Ei bine, va trebui să te mulțumești cu ei.

– Dar am crezut...

– N-ai ce face. Așteaptă! Îți aduc o cămașă de-a mea.

Era uimită. Nu părea câtuși de puțin furios. O clipă mai târziu, îi aruncă o cămașă crem din cea mai moale piele de căprioară pe care o văzuse ea vreodată. Singura problemă era că nu se încheia cu nasturi, ci se lega în față, iar ea nu avea o cămașă uscată pe care să o poarte pe dedesubt.

– Nu te încrunta, pisicuțo, pentru că va trebui să te descurci cu asta. Toate celelalte lucruri ale mele trebuie spălate.

– N-am vrut să spun... M-aș bucura să-ți spăl eu hainele.

– Nu, răspunse el sec. Mă ocup singur de lucrurile mele.

Acum, era furios. Dintre toate... vai! Courtney își luă pantalonii și merse spre unul dintre tufișuri. Enervant bărbat! Nu făcuse decât să-i ofere ajutorul. După reacția lui, ai fi zis că urmărea să-i devină... soție sau ceva de genul ăsta.

Cinci minute mai târziu, Courtney reveni cu pași apăsați în tabără, să-și strângă sacul de dormit. Era roșie la față din cauza furiei

și a faptului că era conștientă de cum arăta. Cămașa lui Chandos îi atârna mult peste șolduri, și n-o putea băga în pantaloni, iar decolteul, care probabil lui îi ajungea până la jumătatea pieptului, ei îi ajungea chiar până la buric. Dar partea cea mai rea erau șnururile din piele rigidă netăbăcită, care nu permiteau să fie legate strâns. Oricât de tare trăgea, tot rămânea un spațiu de un centimetru și jumătate.

Rămase cu spatele la Chandos, iar, când veni la foc după cafea, își acoperi sânii cu pălăria, provocându-l, cu o singură privire furioasă, să spună ceva. El n-o făcu. De fapt, se străduí să nu se uite deloc la ea.

Courtney căută un subiect care s-o facă să uite de stânjeneală, iar privirea-i căzu pe calul priponit împreună cu cei trei ai lor.

– N-a fost un pic cam dur să-l lași pe tipul ăla, Trask, să meargă pe jos tocmai până în Kansas?

Mica dojană atrase o reacție la care nu se așteptase. Chandos o fixă cu privirea-i albastră de gheață, iar ea simți că era pe punctul de a avea o izbucnire violentă.

– De vreme ce nu știi de ce se face vinovat, cum poți să știi ce merită sau nu?

– Știi cu certitudine că e vinovat?

– Da.

– De ce?

– De viol, crimă, de uciderea unor bărbați, femei și copii.

– Doamne! Courtney păli. Dacă ai știut toate astea, de ce nu l-ai omorât pe loc?

Fără să scoată un sunet, Chandos se ridică și păși spre cai.

– Îmi pare rău, strigă ea în urma lui.

Auzise oare?

Dumnezeule, mereu își cerea scuze pentru ceva. De ce nu-și ținuse gura de la bun început?

Avea să și-l scoată din minte pe Dare Trask. Acesta ar fi trebuit prins și închis, așa cum procedau țările civilizate în cazul crimelor abominabile, dar ea nu avea să mai aducă niciodată vorba despre asta.

Stinse focul mic cu restul de cafea, apoi merse la iapa sa, pe care Chandos fusese destul de drăguț să i-o înșeueze. Courtney își trecu repede cu pieptenele prin părul încurcat, dar curat.

Chandos veni prin spatele ei chiar în timp ce se străduia să descâlcească un mănunchi mai încurcat.

– De vreme ce dumneata crezi că sunt foarte talentat la așa ceva, aș putea să ți-l tai eu, rosti el pe un ton amuzat, adăugând apoi: Câte scalpuri se presupune că am luat? Nu-mi mai amintesc.

Courtney se răsuci. El rânjea la ea. Cât de repede își revenise din starea de proastă dispoziție! Ea își aminti tot ce mai zisese despre el cu o noapte în urmă și-și simți obrajii luându-i foc.

– De cât timp erai acolo și ascultai?

– De suficient timp.

– Sper că nu te-ai gândit că credeam ceva din ce am spus, zise ea în grabă. Doar că, atunci când m-au întrebat dacă ești pe jumătate indian, m-am gândit că ar fi mai bine să aprob. Am vrut să-i neliniștesc. Până la urmă, pretindeau că nu te văzuseră niciodată, deci nu aveau cum să știe că nu arăți deloc ca un indian.

– Nu arăt? îndrăzni Chandos să întrebe ușor, neliniștind-o. Ai văzut atât de mulți indieni, încât ești în măsură să faci diferența?

Courtney se albi la față. O tachina, dar ei nu i se părea deloc amuzant. Încet, îi observă mina serioasă.

– Nu ești pe jumătate indian, nu? întrebă ea șoptit și-și regretă imediat vorbele. Ceva atât de intim nu merita un răspuns. De altfel, el nu-i zise nimic, ci doar o privi în felul acela tulburător al lui. Ea lăsă privirea în jos. Uită că am întrebat. Dacă ești gata de plecare...?

Chandos îi luă mâna și-i puse în palmă o rămășiță din carnea de seara trecută.

– Ar trebui să-ți țină de foame până la prânz.

– Mulțumesc. Dar chiar în timp ce el se întorcea cu spatele, ea îl întrebă: Chandos, știi ce înseamnă *bella*?

– Așa ți-a zis mexicanul? rosti el privind-o fix.

– Da.

– Înseamnă frumoasă.

– A.

Încă o dată, Courtney se trezi că roșește stânjenită.

Capitolul 22

– Dacă mai ai ceva de spălat, ar fi bine să te ocupi în seara asta, o informă Chandos pe Courtney de îndată ce se opriră să-și ridice tabăra. Mâine vom părăsi cursul râului și, cel puțin trei zile, nu vom mai ajunge în preajma unei ape.

Courtney nu avea prea multe de spălat, dar trebuia să-și aeriseasă și să-și usuce întreaga garderobă. Chandos termină repede cu îngrijitul calului său și al lui Trask și merse la râu să-și spele propriile haine. Și de sarcina asta se achită repede, înainte ca ea măcar să se fi apucat. Când termină și Courtney, tabăra lor arăta precum curtea din spate a unui internat. Pe fiecare tufiș, copac și stâncă, erau întinse haine.

Lui Courtney i se păru amuzant că locul lor de campare, chiar în inima Teritoriului Indian, arăta ca acasă. Dar așa era. Asta îi trezi un sentiment de căldură, care se transformă într-o pace profundă, ce o uimi. O parte din sentiment se datora faptului că era aproape de Chandos și că, datorită lui, se simțea în deplină siguranță. În seara asta, el nu mersese la vânătoare, iar ea era sigură că nu voise s-o lase singură. Simțea că încă nu era pregătită, iar ea îi era recunoscătoare pentru bunăvoință.

Ca să știe cât de mult îl aprecia, Courtney se strădui să facă o tocană gustoasă din carnea uscată de vită și din legume, folosind și cele câteva condimente pe care le cumpărase, umplând-o cu găluște mari. Nu era nici urmă de fasole în ea.

În vreme ce Courtney pregăti mâncarea, Chandos se sprijini de șa și închise ochii. Când ea începu să fredoneze, melodia i se revărsă de-a lungul trupului, făcându-l să închidă și mai strâns ochii. Iarăși o făcea, îi atâța simțurile când se aștepta mai puțin. În prezența lui Courtney Harte, era lipsit de apărare.

Oare cât mai putea îndura dorința asta constantă fără să și-o poată satisface? Pentru el era ceva nou să-și reprime pornirile primare, cum era aceea de a-și dori o femeie atât de tare încât să nu-și poată

lua mintea de la ea. Îl excita atât de tare, încât era pe punctul să explodeze.

Dar nu avea să se atingă de ea. Chiar și dacă se oferea ea, el nu avea să... Ei bine, stai așa, nu era nici chiar atât de nobil. Of, pe cine credea că păcălea? Ea *chiar* se oferise, iar el încă suferea din cauza asta. Ideea asta ridicolă de a o apăra... chiar și de el însuși... era o adevărată tortură. Femeia lansase semnal după semnal cu privirile ei fierbinți și cu sărutările delicate și supuse. Îl dorea, iar faptul că știa asta îi făcea sângele să clocotească în vene într-un fel pe care Chandos nu-l mai simțise niciodată.

Dar oare ea știa că îl ademenea mai mult decât era suportabil? Nu avea cum să știe. Chandos se chinuise ca ea să nu afle... până noaptea trecută. Dacă însă știa, atunci în mod clar nu îi păsa, pentru că nu făcuse nici un efort să înceteze cu privirile acelea care îi ardeau lui pielea.

– Chandos, cum reușesc că mâne turme așa mari de vite peste dealurile astea? Le ocolesc?

– Nu. Fu foarte uimit de asprimea propriului glas, așa că și-l domoli degrabă. Traseul pentru vite e la optzeci de kilometri vest de locul ăsta.

– Dar am crezut că modalitatea cea mai rapidă de a ajunge în Waco e de-a lungul traseului pentru vite, nu?

– Așa este.

– Dar noi nu mergem pe acolo?

– Am treabă în Paris, un oraș din nord-estul Texasului. O să facem un ocol de vreo cinci zile, dar nu avem cum altfel. Într-acolo mă îndreptam dintru început, și nu sunt dator să pierd o săptămână să te duc mai întâi pe dumneata în Waco și apoi să parcurg iarăși distanța înapoi. Ai vreo obiecție?

Chandos vorbi pe un ton defensiv, iar Courtney nu îndrăzni să obiecteze.

– Nu, nu ți-aș cere să-ți schimbi planurile din cauza mea. Câteva zile în plus n-ar trebui să conteze. Mai amestecă pentru ultima oară în tocană. Mâncarea e gata, Chandos.

În timp ce mânca, ea își dădu seama că o încânta ideea de a sta cu Chandos mai mult decât crezuse, dar în același timp era furioasă că el nu se deranjase să-i împărtășească planurile lui. Se uită la el de câteva ori înainte ca el s-o surprindă, enervând-o cu privirea

lui, încât fu nevoită să termine repede de mâncat și să se grăbească să-și verifice hainele.

Suficiente haine erau acum uscate, așa că, în sfârșit, putea îmbrăca altceva. Merse la râu să se schimbe. După ce se dezbrăcă de pantaloni și de cămașă, Courtney ezită o clipă, apoi plonjă în apă. Soarele apusese deja, iar Chandos încă mânca. Asta avea să fie ultima apă lângă care aveau să campeze pentru mai multe zile de acum încolo, iar aici putea face ultima baie pentru ceva vreme.

Lumina lunii se revărsa pe suprafața apei. Courtney își cufundă picioarele în suprafața adâncă a râului la umbra unui copac atotstăpânitor și lăsă curentul să-i spele trupul. Goală pușcă, se simțea extrem de îndrăzneață. Era minunat.

Cu părere de rău, ieși până la urmă din râu. Uscatul se dovedi o problemă, pentru că nu avea prosop și fu nevoită să se șteargă cu palmele... Doamne, ce-ar fi vrut să facă așa pe spatele lui Chandos. „Nu te gândi la asta, Courtney." Apoi, se îmbrăcă repede și se întoarse în tabără.

Spre surprinderea ei, descoperi că el strânsese masa, își așternuse sacul de dormit și că deja domolea focul. Courtney oftă. După baia aceea revigorantă, nu-i era somn absolut deloc, dar el era gata să se bage la culcare. Când ajunse la el, Cbandos se ridică privirea căzându-i pe cămașa ei verde din mătase. Brusc, ea deveni conștientă că nu se uscase complet înainte de a se îmbrăca. Din loc în loc, mătasea se lipea de ea. Și părul i se udase pe alocuri, deși îl prinsese cu agrafe. Era evident că făcuse baie, iar gândul că fusese goală pușcă o făcu să se simtă stânjenită.

– Dacă știam că nu trebuie să spăl vasele, vorbi ea, nu m-aș fi deranjat să mă îmbrac. Vai, de ce sunase așa îngrozitor? Nu voise să spună... Ce am vrut să zic... of, nu mai contează. Uite! Courtney îi înmână cămașa pe care o aerisise. Și mulțumesc încă o dată.

Se întoarse, dar Cbandos o sperie apucând-o de încbeietură.

– Data viitoare, să-mi spui ce faci, femeie. Ai fi putut fi mușcată de un șarpe de apă sau lovită de un buștean plutitor și purtată de curent în aval, ai fi putut fi răpită de indieni sau mai rău.

– Ce ar putea fi mai rău decât indienii? întrebă ea sfidătoare, mustrându-se totuși că nu luase în calcul nimic din toate astea.

– Există mai rău de-atât.

– Dar tu nu erai departe, replică ea. M-ai fi auzit strigând după ajutor.

– Dacă ai fi putut să strigi. Un bărbat nu ți-ar da șansa asta.

– Dacă-mi sugerezi să nu mă spăl...

– Nu.

Courtney făcu ochii mari când înțelese alternativa evidentă.

– Dacă vrei să zici să... să...

– La dracu', nu, mârâi el la fel de scandalizat de concluzia ei. Nu trebuie să te supraveghez. Trebuie doar să mă aflu prin apropiere, suficient de aproape cât să te apăr. Își dădu seama că nu avea cum s-o scoată la capăt cu discuția asta stânjenitoare. Las-o baltă, încheie el scurt.

– Ce să las baltă? Să-ți dau de veste înainte să...?

– Uită de baie, uită pur și simplu.

– Chandos!

– O lady n-are oricum de ce să se spele așa.

– Asta-i absurd, și știi bine! îl provocă ea. Nu e ca și cum mi-aș fi scos toate hainele. Am făcut-o în seara asta, dar am...

Nu mai zise nimic. Imaginea pe care vorbele ei o conturară în mintea lui Chandos îl făcu să nu se mai poată controla. Cu un geamăt încet, o lipi de el și-și dezlănțui toată forța pasiunii. La prima atingere a gurii lui, Courtney simți un fior de plăcere adânc înlăuntrul său, care-o făcu să i se înmoaie picioarele. Temându-se că nu aveau s-o țină picioarele, se prinse cu putere de Chandos, petrecându-și brațele în jurul gâtului său.

Unul din brațele lui o strângea cu forță și o lipea de el, încât sânii i se striveau de pieptul lui. Cu cealaltă mână o prinse de ceafă, împiedicând-o să scape de gura lui fermecătoare. Era ceva extrem de sălbatic în mișcarea aprigă, sălbatică a buzelor lui peste buzele ei, strivindu-le, obligând-o să le întredeschidă. Și, atunci, limba lui cotropitoare puse stăpânire pe a ei.

Înțelegând greșit violența năvalei lui, Courtney nu putu să se gândească decât că voia din nou să-i facă rău, așa că se sperie. Încercă să se îndepărteze de el, dar Chandos n-o eliberă. Ea împinse în umerii lui, dar el o strânse și mai tare. Se zvârcoli și se agită, dar nu putu să-l clintească.

Chandos era prea puțin conștient că ea i se împotrivea. Pierduse lupta lăuntrică și știa asta, însă nu-i trecuse încă prin minte că era posibil s-o sperie cu forța dorinței sale. Zbaterea ei continuă îl făcu să se oprească puțin, îndeajuns cât să-și poată veni în fire.

Atacul gurii lui încetă, iar ea gâfâi încercând să-și recapete suflul. Chandos își mai domoli strânsoarea, iar ea reuși să se depărteze puțin de el.

– Asta e fost încă una dintre lecțiile tale? întrebă ea gâfâind.

– Nu.

– Dar iarăși mi-ai făcut rău!

Chandos o mângâie pe obraz.

– Ăsta a fost ultimul lucru pe care am vrut să-l fac, pisicuțo.

Acum era așa blând... glasul, privirea, mâna de pe fața ei. Dar Courtney nu avea să lase garda jos. Încă îi era frică de el.

– De ce m-ai atacat, Chandos?

Acuzația îl cutremură.

– Te-am atacat?

– Dar cum ai numi tu asta?

– Te-am forțat să lași garda jos? sugeră el, strâmbându-se.

– Să nu îndrăznești să râzi! strigă ea. Ești îngrozitor și... și...

– Șșșt, pisicuțo, ascultă-mă! Îmi pare rău dacă te-am speriat, dar, când un bărbat dorește o femeie așa cum te vreau eu pe tine, nu e ușor să faci lucrurile încet. Înțelegi?

Uluită, Courtney amuți preț de o clipă, dar apoi întrebă mirată:

– Tu... tu mă dorești pe mine?

– Cum poți să te îndoiești de asta? rosti el cu blândețe.

Courtney plecă privirea ca el să nu-i poată observa bucuria și confuzia.

– Înainte nu m-ai dorit, șopti ea. Nu-mi face asta, Chandos, doar pentru că tu... tu ai nevoie de o femeie, iar eu sunt tot ce ai la îndemână aici.

Chandos îi ridică bărbia, forțând-o să-l privească în ochi.

– Ce ți-am făcut cu strădania mea de a mă stăpâni în fața ta? oftă el cu reproș la adresa propriei persoane. Poți să crezi că nu e deloc înțelept să te doresc, dacă vrei, dar nu te îndoi că te-am dorit din clipa în care ai intrat în magazinul ăla din Rockley. Crezi că, dacă n-ar fi fost vorba despre tine, m-aș fi deranjat cu un neînsemnat ca Jim Ward?

– Nu... nu spune asta.

– Știi că am fost cât pe ce să-l omor pe prietenul tău Reed pentru că *l-ai lăsat* să te sărute?

– Chandos, te rog!

El o luă în brațe, foarte blând de data asta, ignorându-i rezistența de-acum șovăielnică.

– La fel ca tine, nici eu nu mai pot ține în frâu ceea ce simt, pisicuțo. Am încercat să plec și să mi te scot din minte, dar nu am reușit. Am încercat să nu te ating. Nu mă mai pot abține, mai ales acum, că știu că și tu mă dorești.

– Nu, eu...

Chandos n-avea de gând s-o lase să nege. Cu încă un sărut – pe cât de brutal fusese primul, pe atât de suav acesta –, o dezarmă, făcând-o să uite de voință și de rațiune. Dar, mai mult decât orice sărut din lume, ceea ce făcu minuni asupra ei fu mărturisirea lui. O dorea... și o dorise dintotdeauna! Vai, Doamne, cât de tare o încânta asta!

Courtney se topi în brațele lui și-i răspunse sărutării, abandonându-se cu totul. Era ca și cum fantezîile ei prindeau viață, iar ea voia ca asta să dureze la nesfârșit. Și așa se și întâmplă, pentru că el o sărută iar și iar.

Nu se întreba unde aveau să ducă toate aceste sărutări, nici măcar atunci când Chandos o conduse la sacul ei de dormit și o întinse cu blândețe pe el.

Sărutările lui deveniră și mai senzuale, iar el începu să o dezbrace. Courtney își ridică brațele să-l oprească, dar el i le dădu la o parte plimbându-și buzele de-a lungul gâtului ei. Vai, Doamne, ce bine era; simțea că vibrează. Trebuia să ia o decizie, își spuse ea. Oare avea să se înfurie că-l lăsase să facă asta, iar apoi îl oprea? Putea să-l oprească? Un fior slab de teamă începu să pună stăpânire pe ea, așa că icni:

– Chandos, eu... eu nu...

– Nu vorbi, pisicuțo, îi șopti el răgușit în ureche. Nu mai e o chestiune de dorință... *trebuie* să te ating. Așa... și așa.

Mâna lui alunecă de-a lungul rochiei ei descheiate, atingându-i un sân și apoi pe celălalt. Cămașa ei subțire nu o proteja cu nimic de o asemenea căldură. Și, apoi, când el începu să-i muște urechea, plăcerea deveni insuportabilă.

Chandos o copleșea cu pasiunea lui, iar ea nu reușea să mai gândească. Când el îi scoase în grabă rochia, Courtney nu protestă deloc. Urmă apoi un sărut amețitor și imediat cămașa zbură peste cap. Courtney se trezi din nou pe spate, goală de la brâu în sus.

Gura lui îi acoperi sânul, acest nou val de căldură făcându-i trupul să se cutremure. Mâinile ei se grăbiră să-i cuprindă capul

și să-l țină acolo. Degetele i se încâlcira în păr, și gemu când îi simți limba fierbinte atățându-i bobul tare al sânului, mușcându-l și frământându-l, pentru ca apoi să înceapă să-l sugă. Acela fu momentul în care Courtney își auzi torsul profund de felină prin care-și striga plăcerea. Sunetul îl făcu pe Chandos să geamă.

Courtney nu visase niciodată la ceva așa minunat, atât de satisfăcător, dar asta nu era tot, iar Chandos ardea de nerăbdare să-i arate tot.

Nici măcar nu-l simțise când îi descheiase juponul, dar, când mâna lui se strecură înăuntru, mușchii abdomenului începură să-i freamăte. Degetele acelea delicate alunecară în jos, iar ea își dădu brusc seama până unde ajunseseră. Putea să-l oprească? Îl trase de braț, indicându-i vag că se opunea. Degetul lui se avântă însă înlăuntrul ei, iar ea strigă:

– Nu!

Buzele lui veniră repede s-o reducă la tăcere, dar Chandos nu-și scoase degetul. Ceea ce o făcea să țipe era ideea că el se afla înlăuntrul ei, nu senzația pe care i-o trezea, în mod cert nu asta. Trupul îi fu cuprins de un freamăt violent care îi topi orice gând de a se mai opune.

Când rămase în cele din urmă nemișcată, când mâna ei încetă să-l mai tragă de braț, ci se ridică să-i cuprindă ceafa, Chandos se opri să o privească. Focul din ochii lui o hipnotiză, făcând-o să înțeleagă cât de greu îi fusese lui să-și stăvilească pasiunea atâta vreme. Fu o revelație greu de îndurat. Privirea lui rămase ațintită la chipul ei în vreme ce mâna lui îi mângâia mugurele tare al sexului. Courtney gemu, în același timp îmbujorându-se cu furie când îl văzu privind-o.

– Nu...

– Șșșt, pisicuțo, șopti el. Imaginează-ți că sunt în tine. Ești udă pentru mine. Știi ce îmi faci când văd cât de pregătită ești pentru mine? O sărută o dată, de două ori, iar ochii începură să-i arunce flăcări când se contopiră cu ai ei. Lasă-mă să te iubesc, pisicuțo! Lasă-mă să te aud cum torci când mă afund în tine. În loc să-i dea voie să-i răspundă, o sărută iarăși. El se îndepărtă apoi și, într-o clipă, restul hainelor ei îi alunecară de-a lungul picioarelor și zburară într-o parte. Nu te acoperi, o rugă el când văzu că asta voia să facă. Ești mai frumoasă decât orice femeie pe care am cunoscut-o vreodată, șopti apoi plin de respect. Nu-ți ascunde frumusețea de mine!

De dragul lui, Courtney suportă stânjeneala. Chandos îngenunche apoi lângă ea și-și scoase cămașa, iar ea îl privi, uitând de toată timiditatea. Atunci, el o ului din nou.

– Atinge-mă, pisicuțo! Ochii tăi mi-au spus de nenumărate ori că vrei asta.

– Nu-i adevărat! icni ea.

– Mincinoaso, spuse el cu blândețe.

Nu era momentul să se arate indignată. Îl privi descheindu-și pantalonii. Prima oară când îl văzu pe de-a-ntregul, Courtney trase repede aer în piept. Clar, n-avea cum să-ncapă tot, nu? Frica puse din nou stăpânire pe ea, însă de data asta era o frică încântătoare.

Chandos știa că se temea. După ce-și azvârli toate hainele, îi desfăcu imediat picioarele și-și întinse trupul lung peste al ei până ce Courtney reuși să-i simtă vârful bărbăției la intrarea în ea. El gemu atunci, iar buzele lui le striviră pe ale ei. Chandos se afundă în ea, absorbindu-i strigătul de durere cu gura și spasmele trupului ei cu corpul. O străpunse adânc, pe deplin, dar durerea nu dură. În tot răstimpul ăsta, el o sărută tulburător, limba lui provocând-o să-i răspundă. Mâinile lui îi cuprinseră fața cu blândețe și o mângâiară în vreme ce pieptul lui îi atingea sânii.

Multă vreme, nu se mișcară decât gura și mâinile lui Chandos, iar apoi, când, în cele din urmă, începură să miște și șoldurile, Courtney gemu dezamăgită. Îi plăcea la nebunie să-l simtă în ea și credea că se terminase. În curând însă, află că lucrurile stăteau cu totul altfel. El plonjă înainte și-napoi cu forță, dar totuși cu grijă.

– A, da, pisicuțo, spune-mi, gemu el cu buzele lipite de gura ei în vreme ce ea gemea de plăcere. Nu se putea abține. Brațele ei se încleștară cu putere în jurul lui, iar șoldurile i se ridicară să-l primească. Descoperi astfel că, dacă-și ridica picioarele, putea să-l cuprindă și mai mult înlăuntrul ei și, cu cât le ridica mai mult, cu atât mai tare putea el să plonjeze în adâncul ei. Courtney ridică picioarele tot mai sus, cascada bruscă de plăcere intermitentă incredibilă făcând-o să explodeze și să-i strige numele.

Nu fu deloc conștientă că el o privise tot timpul și că abia acum se lăsa și el pradă pasiunii care îl mistuise atât de mult timp.

Capitolul 23

Pe tot parcursul celei de a doua zile, Courtney simți că era îndrăgostită. Nimic n-o deranjă, nici căldura, nici insectele, nici ritmul monoton în care galopau. Nimic nu-i distrugea fericirea.

Două zile mai târziu, nu mai era așa sigură, iar după încă trei zile se răzgândise. Era imposibil să iubească un bărbat așa enervant precum Chandos. Putea în continuare să-l dorească – și să se disprețuiască pentru asta –, dar n-avea cum să-l iubească.

Ceea ce o înfuria pe Courtney era că el redevenise la fel de enigmatic. O făcuse a lui, o purtase pe culmile extazului, iar apoi o tratase cu aceeași indiferență de odinioară! Era năucită.

Nu avea cum să ocolească adevărul. Fusese folosită. Tot ce-i spusese Chandos în noaptea aia erau doar minciuni. Își satisfăcuse poftele carnale, iar acum nu mai avea nevoie de ea.

După cum prevăzuse Chandos, în seara celei de-a șaptea zile de călătorie, traversaseră încă un râu. De vreme ce Courtney era deja udă, decise ca după cină să se îmbăieze, *fără* să-i spună lui Chandos. Baia asta îi făcu o deosebită plăcere, pentru că astfel îi făcea în ciudă lui Chandos, neascultându-i ordinele.

Când începu să iasă din râu cu lenjeria intimă udă lipită de corp și cu apa prelingându-i-se din păr, simți, mai mult decât văzu, că nu era singură. După un minut în care crezu că i se oprește inima, îl văzu pe Chandos. Chiar și așa, nu se simți ușurată. Stătea ghemuit la umbra unui copac și o privea, cine știe de când. El se ridică și ieși din umbră, pășind spre ea.

– Vino aici, pisicuțo!

De trei zile nu-i mai spusese așa și nici nu-i mai vorbise cu glasul acela răgușit. Începuse din nou să-i spună „doamnă" – asta când totuși îi vorbea.

Courtney pufni, iar ochii-i aruncară săgeți de foc.

– La naiba cu tine! îi strigă ea. N-o să mă folosești din nou!

Chandos mai făcu un pas spre ea, dar Courtney reintră în apă. Poate că ea s-ar fi avântat mai departe, dar el se opri. Îl privi sfidându-l cu fiecare celulă a corpului. El înjură atunci în limba aceea pe care o folosea adesea, se răsuci și se întoarse în tabără.

Reușise. Își apărase teritoriul cu îndrăzneală și curaj și se mândrea cu asta.

Courtney hotărî să nu iasă încă din apă, chiar dacă începu să tremure. Nu era ca și cum se temea să dea ochii cu Chandos, ci voia doar să-i dea timp să-și domolească furia. Când auzi un zgomot de foc de armă venind dinspre locul de campare, nici măcar nu se clinti. Nu era proastă. Dacă se folosea de un asemenea tertip ca s-o facă să vină în fugă să vadă ce se întâmplase, atunci era clar că nu se calmase.

După ce se scurseră zece minute, Courtney începu să-și facă griji. Poate se înșelase. Era posibil să fi omorât vreun animal sălbatic sau poate cineva îl împușcase pe Chandos. Putea fi mort!

Courtney ieși degrabă din apă, dar nu urcă panta în fugă așa cum era. Își schimbă hainele ude cu unele uscate și-și puse fusta cu dungi albe și bej și cămașa albă de mătase pe care o cususe de curând. Luă în mână toate celelalte lucruri, inclusiv ghetele, încă ude de când traversaseră râul. În timp ce se ruga să nu calce pe vreo vietate târâtoare sau veninoasă, porni repede spre tabără.

Alergă până ce în zare se ivi lumina focului lor și atunci încetini cu grijă. Chiar și așa, fu cât pe ce să se împiedice de șarpele pe care-l întâlni în cale. Era un șarpe veninos, lung, de un roșu-gălbui. Era cât se poate de mort, dar ea țipă oricum.

– Ce e? strigă el pe neașteptate, ceea ce o făcu să simtă o liniște fără margini.

Courtney alergă până ce dădu cu ochii de el. Era în viață și era singur. Stătea lângă foc și... Courtney se opri brusc, albindu-se la față. Chandos avea o gheată scoasă, iar cracul pantalonului era tăiat până la genunchi. Din partea din spate a gambei îi curgea sânge, iar el storcea ceva dintr-o incizie. Fusese mușcat de șarpe!

– De ce nu m-ai strigat? rosti ea pe nerăsuflate, îngrozită că el încerca să se trateze singur.

– Ți-a luat atâta să vii după ce ai auzit împușcătura. Ai fi venit dacă te-aș fi strigat?

– Dacă mi-ai fi spus ce s-a întâmplat, aș fi venit!

– M-ai fi crezut?

Știa. Știa la ce se gândise! Cum putea sta acolo așa calm... Nu, era nevoit să-și păstreze calmul, altfel otrava s-ar împrăștia mai repede.

Courtney își aruncă lucrurile jos, înaintă în grabă, apucă sacul de dormit al lui Chandos și-l întinse lângă el. Inima îi sărea din piept.

– Întinde-te pe burtă!

– Femeie, nu-mi spune tu mie ce să fac.

Tonul morocănos o făcu să icnească, dar apoi își dădu seamă că probabil avea dureri. O parte considerabilă din gambă căpătase o nuanță de violet-roșcat. Cu câțiva centimetri deasupra mușcăturii, care se afla la mijlocul gambei, își legase strâns cureaua. Dacă ar fi fost cu vreo doi centimetri mai jos, șarpele ar fi mușcat din cizmă. Ce ghinion!

– Ai supt mare parte din venin?

Ochii lui Chandos, mai sticloși decât de obicei, o săgetară.

– Ia uită-te bine, femeie! Dacă tu crezi că ajung acolo, ești nebună.

Courtney se albi din nou la față.

– Vrei să spui că nici măcar n-ai... ar fi trebuit să mă chemi pe mine! Ceea ce încerci tu se face doar în ultimă instanță!

– Ești așa expertă în asta? se răsti el.

– Da, răspunse ea cu înflăcărare. L-am văzut pe tata tratând mușcătura de șarpe. El e medic și... Ai mai slăbit cureaua aia? Ar trebui s-o faci cam la fiecare zece minute. Of, te rog, Chandos, întinde-te, pentru numele Domnului! Lasă-mă să-ți extrag veninul înainte să fie prea târziu!

O privi atât de intens, încât crezu că avea să refuze, dar el ridică din umeri și se întinse pe sacul de dormit.

– Tăietura e bună, îi spuse el cu vocea mai pierdută. Asta am văzut să fac, doar că n-am putut să ajung cu gura acolo.

– În afară de durere, simți și altceva? Te simți deja slăbit? Sau ți-e greață? Vezi bine?

– Cine ziceai că a fost doctor?

Courtney se mai liniști să vadă că nu-și pierduse simțul ciudat al umorului.

– M-ar ajuta dacă mi-ai răspunde la întrebări, Chandos. Trebuie să știu dacă veninul ți-a intrat în circuitul sangvin sau nu.

– Nu mă plâng de nici unele de mai sus, doamnă, răspunse el oftând.

– Ei, tot e ceva, având în vedere cât timp a trecut.

Dar, cumva, Courtney nu era sigură că el îi spunea adevărul. Chiar și dacă s-ar fi simțit slăbit, nu i-ar fi stat în fire să recunoască.

Se așeză lângă gamba lui și se apucă de treabă, fără să-i fie greață de ceea ce avea de făcut – trebuia făcut. Se temea însă că trecuse prea mult timp. Cât ea se ocupă de el, Chandos rămase perfect nemișcat, mai puțin atunci când îi spusese să-și ia mâna de pe piciorul lui afurisit. Courtney nu se abătu de la ritmul constant cu care sugea și scuipa, ci doar se îmbujoră de furie și avu grijă să nu-și mai pună mâna așa sus pe piciorul lui. Avea să răbufnească mai târziu în legătură cu asta, își zise în sinea ei. Dumnezeule, omul ăsta nu-și putea controla pornirile carnale nici măcar când suferea!

Courtney îl îngriji o oră, până ce, pur și simplu, nu mai putu. Îi amorțiseră buzele și o dureau obrajii. Rana nu mai sângera acum, dar era extrem de roșie și foarte umflată. Ar fi vrut să aibă vreo alifie antiinflamatoare cu care să-l ungă. Pe de altă parte, și-ar fi dorit să știe câte ceva despre plantele medicinale în caz că ar fi găsit de-a lungul râului sau în pădure ceva care să ajute la extragerea veninului sau la dezumflarea rănii. Dar nu știa ce să caute.

Merse la râu să ia apă și aplică o compresă rece pe rană. La fiecare zece minute, continua să slăbească puțin cureaua care limita fluxul sangvin, dezlegând-o un minut și apoi strângând-o la loc.

Ea stătu încordată în tot timpul ăsta. Când, în cele din urmă, își mai veni în fire și vru să-l întrebe cum se simțea, era prea târziu. Chandos își pierduse cunoștința, iar panica începu să pună stăpânire pe Courtney.

Capitolul 24

– Taie-mi părul, bătrâne, și te omor! Courtney îl mai auzise zicând asta și înainte, ceea ce împreună cu alte lucruri alcătuiau o imagine tristă a vieții lui Chandos. Vorbea în somn și avea febră. La un moment dat în timpul nopții, adormise și ea, dar nu prea mult. Își sprijinise capul de partea din spate a picioarelor lui și, dintr-odată, Chandos țipa la ceva ce-și imagina, zicând că nu putea muri până ce nu aveau să moară *ei* toți. Ea încercă să-l trezească, dar el o împinse de lângă el.

– La naiba, Calida, lasă-mă în pace, bombăni el. Du-te în patul lui Mario, sunt obosit.

După asta, ea nu mai încercă să-l trezească. Îi schimbă compresa rece și-i ascultă aiurelile despre încăierări cu pistoale, o bătaie și despre întâlnirile cu cel căruia-i spunea „bătrâne". Și mai erau și femei cu care vorbea – respectuos cu Meara, și ușor dojenitor cu Aripă Albă. Tonul i se schimba radical când vorbea cu ele, încât era evident că ținea mult la ele.

Aripă Albă nu fu singurul nume indian pe care-l pomeni. Mai erau câteva, iar unuia dintre ele îi spune în mod repetat „prieten". Ba chiar îl apără pe indianul comanș în fața „bătrânului", cu asemenea patos, încât Courtney își aminti dintr-odată că el nu-i răspunsese atunci când ea îl întrebase dacă era sau nu pe jumătate indian. Nu prea se gândise la asta înainte, dar era posibil. Își dădu seama că limba ciudată pe care o folosea el adesea putea fi un dialect indian.

În mod surprinzător, asta n-o deranjă. Indian sau nu, el rămânea Chandos.

Când fâșii roz brăzdară cerul vestind zorii, Courtney începu să se îndoiască serios că el avea să-și mai revină. Ea însăși era epuizată și nu știa ce mai putea face pentru el. Rana arăta la fel de rău ca în noaptea precedentă, iar umflătura nu cedase. Avea în continuare

febră, părea să sufere tot mai rău, dar gemea și se zvârcolea din ce în ce mai slab, de parcă îl lăsau puterile.

– Vai, Doamne, izbucni el întinzând brațele fără ca ea să-l poată opri... nemernic blestemat... e doar un copil. Morți, sunt toți morți. Aiurelile îi erau acum doar niște șoapte, de parcă abia mai putea să vorbească. Rupe legătura... pisicuțo!

Courtney se ridică să se uite la el. Era prima oară când i se adresa.

– Chandos?

– Nu pot să uit... nu femeia mea.

Dificultatea cu care respira o îngrozi pe Courtney mai mult decât orice altceva, iar apoi, când îl zgâlțâi, iar el nu se trezi, ea izbucni în plâns.

– Chandos, te rog!

– Afurisită virgină... nu-i bine.

Courtney nu voia să audă ce părere avea despre ea. Nu putea suporta una ca asta. Dar vorbele rostite deja o dureau, așa că se refugie în furia ei.

– Trezește-te, naiba să te ia, ca să mă poți auzi. Te urăsc, și o să-ți spun asta de îndată ce te trezești! Ești crud și lipsit de suflet și nu știu de ce am irosit o noapte întreagă încercând să te salvez. *Trezește-te!* Courtney îl lovi în spate, apoi se așeză la loc, șocată și scandalizată. Lovise un om inconștient! Vai, Doamne, Chandos, îmi pare rău! plânse ea mângâindu-i spatele în locul în care îl lovise. Te rog să nu mori. N-o să mai fiu supărată pe tine oricât de ticălos ai fi. Și... și dacă te faci bine... promit că n-am să te mai doresc niciodată.

– Mincinoaso!

Courtney fu cât pe ce să se înece. Chandos avea în continuare ochii închiși.

– Ești odios! șuieră ea ridicându-se.

Chandos se răsuci ușor pe-o parte și se uită la ea.

– De ce? întrebă el încet.

– De ce? Știi de ce! Și nu sunt o virgină afurisită, adăugă ea ca din senin. Acum nu mai sunt, nu?

– Am zis eu că ești?

– Acum cinci minute.

– La naiba, vorbeam în somn?

– Mult, răspunse ea disprețuitoare, apoi se răsuci și plecă de lângă el.

– Pisicuțo, nu poți lua în serios ce zice un bărbat în somn, strigă el. Și, ca să ne lămurim, nu m-am mai gândit la tine de ceva vreme ca la o virgină.

– Naiba să te ia! îi aruncă ea peste umăr și continuă să înainteze.

Courtney nu merse însă mai departe de locul în care se afla șarpele mort. Lângă el era un săculeț din piele cu șnur, care, știa foarte bine, în seara precedentă nu fusese acolo. Simți un fior rece pe șira spinării și aruncă pe furiș o privire de jur împrejur. Erau însă atât de multe plante, tufișuri și copaci în spatele cărora se putea ascunde cineva. Se uită la săculeț, temându-se însă să-l atingă. Era bine realizat, din piele de căprioară, și era cam de două ori mai mare decât pumnul ei. Avea ceva înăuntru, pentru că era umflat.

Dacă, la un moment dat în timpul nopții, în vreme ce ea îl îngrijea pe Chandos, se apropiase cineva de tabăra lor, atunci ea de ce nu-l văzuse sau nu-i simțise prezența? Și de ce persoana aceea nu se făcuse văzută? Era posibil să-l fi scăpat cineva din greșeală? Chiar și așa, văzuseră focul de tabără și se apropiaseră... asta în caz că nu voiau să fie zăriți.

Courtney se îngrozi să știe că, în noaptea precedentă, cineva fusese acolo și probabil o privise fără ca ea să știe. Dar cine? Și de ce să lase săculețul?

Cu grijă, îl ridică de șnur, ținându-l departe de trup, și se întoarse în tabără. Chandos era tot acolo unde-l lăsase, așezat pe-o parte, iar ea își reaminti că asta nu însemna că se simțea mai bine, ci doar că era treaz. Doamne, ce chestii îi zisese cât era slăbit și suferea! Ce se întâmpla cu ea?

– Nu pare să muște, pisicuțo.

– Ce? întrebă ea apropiindu-se încet de el.

– Săculețul. Îl țiu așa departe de tine, continuă el, dar nu cred că e necesar.

– Uite! Courtney îl aruncă în fața lui. Aș prefera să nu-l deschid eu. L-am găsit lângă șarpele tău mort.

– Nu-mi mai pomeni despre șarpele ăla blestemat, se înfurie el. Aș vrea să-l mai pot omorî o dată.

– Îmi închipui că vrei, rosti ea înțelegătoare, apoi plecă privirea. Îmi... îmi pare rău că am izbucnit așa, Chandos. Nu am nici o scuză pentru unele chestii pe care ți le-am zis.

– Nu contează, replică el, atent la săculeț. Îl deschise. Fie binecuvântat! strigă el trăgând afară o plantă ofilită cu rădăcină.

– Ce este?

– Iarba-șarpelui[1]. Ce bună ar fi fost asta azi-noapte! Dar e bine și acum decât deloc.

– Iarba-șarpelui? repetă ea suspicioasă.

– O zdrobești, sucul rezultat îl amesteci cu puțină sare și îl pui pe rană. Este unul dintre cele mai bune leacuri împotriva mușcăturilor de șarpe. Vrei să faci tu asta?

Courtney luă planta din mâna lui.

– Știi cine ți-a lăsat-o, nu?

– Mda.

– Ei bine?

O privi în ochi atât de mult timp, încât ea se gândi că nu avea să-i răspundă.

– Un prieten de-al meu, rosti în cele din urmă.

Courtney făcu ochii mari.

– Dar de ce n-a putut „prietenul" ăsta să vină aici și să-mi dea planta? Mi-ar fi putut spune ce să fac cu ea.

Chandos oftă.

– Nu-ți putea spune ce să faci cu ea. Nu vorbește engleza. Și, dacă ar fi venit, probabil că tu ai fi luat-o la fugă.

– E indian? Nu era chiar o întrebare, pentru că, într-un fel, știa că vizitatorul lor fusese un indian. Lupul Săltăreț cumva?

Chandos se încruntă.

– Am vorbit ceva, nu?

– Ai discutat cu mai mulți oameni diferiți. Întotdeauna vorbești în somn?

– De unde dracu' să știu?

Replica tăioasă o făcu să se îndepărteze. Prepară iarba-șarpelui, apoi se întoarse la el. Vrei să te răsucești iarăși pe burtă, te rog?

– Nu, dă-mi mie chestia aia!

– Am s-o fac eu! Courtney se feri și-l ocoli zicând: Ai făcut destul rău aseară când ai încercat să te tratezi singur... fără rost, aș adăuga eu.

– Nu ți-am cerut ajutorul blestemat.

---

[1] *Gutierrezia sarothrae* – plantă medicinală care crește mai mult în partea de vest a Americii de Nord și se poate găsi pe terenuri aride. (n.tr.)

– Presupun că ai fi preferat să mori decât să te ajut eu? replică ea.

Chandos nu răspunse și nici nu mai adăugă nimic.

Courtney se simțea rănită. După câte făcuse, ar fi putut și el să aprecieze măcar un pic. Dar, evident, lui nu-i păsa câtuși de puțin și nu-i plăcea că era nevoit să-i accepte ajutorul.

– Chandos, prietenul tău e în continuare pe-acolo pe undeva?

– Vrei să-l cunoști?

– Nu.

– Acum, nu mai e prin preajmă, dacă de asta îți faci griji, zise el și oftă obosit. Dar probabil se va întoarce să vadă dacă mi-am revenit. Pisicuțo, tu însă n-o să-l vezi. Știe că te sperii ușor.

– Nu-i adevărat, obiectă ea cu răceală. De unde știe el?

– I-am spus eu.

– Când?

– Ce dracu' mai contează?

– Nu mai contează. Termină de îngrijit piciorul și îl privi din nou. Aș vrea doar să știu de ce ne urmărește. Pe el l-am văzut atunci, nu? În câte alte nopți s-a mai strecurat...

Courtney făcu ochii mari când își dădu seama câte posibilități existau.

– În noaptea aia, n-a fost prin preajmă, pisicuțo, zise Chandos cu blândețe citindu-i gândurile. Și nu ne urmărește. Se... se întâmplă să mergem în aceeași direcție.

– Dar, dacă n-aș fi eu aici, ai merge împreună cu el, nu? Da, sigur că ai face-o. Nici nu-i de mirare că n-ai vrut să mă iei cu tine.

Chandos se încruntă.

– Ți-am spus motivul pentru care am vrut să te las în urmă.

– Da, mi-ai spus, nu-i așa? replică ea glacial. Dar va trebui să mă ierți dacă nu mai cred nici măcar jumătate dintre lucrurile pe care mi le-ai spus în noaptea aia.

În loc s-o liniștească – ceea ce ea sperase că avea să facă –, Chandos nu mai scoase nici un sunet. Lui Courtney îi venea, pe de o parte, să țipe la el, pe de alta, să plângă. Își îndreptă umerii și se îndepărtă.

– Merg la râu să mă spăl. Dacă nu mă întorc în câteva minute, o să știi că am dat nas în nas cu prietenul tău și am picat lată.

Capitolul 25

Chandos o privi pe Courtney reîncălzind supa pe care-l forțase toată ziua s-o mănânce. Soarele după-amiezii se juca prin părul ei, împrăștiind luciri de aur printre șuvițele-i dese de culoarea castanei. Nu credea că avea vreodată să se sature s-o privească. Pe de altă parte, descoperea că era un masochist când venea vorba despre ea.

Se purtase urât cu ea, iar pisicuța lui avea acum să-l facă să plătească pentru asta. Dar nu avusese cum să procedeze altfel. Ea nu era pentru el. Dacă ar fi știut totul despre el, și-ar fi dat și ea seama de asta. Dacă avea să descopere totul, urma să-l privească mai departe cu frică în ochi.

Acum, vedea în ea înfocare și furia unei femei disprețuite și își dorea doar ca furia asta a ei să nu-i mai hrănească lui orgoliul masculin. Dar asta n-avea cum s-o evite... se bucura că ea reacționase așa. Dacă ea i-ar fi acceptat indiferența prefăcută, s-ar fi simțit extrem de rănit. Așa, descoperise că lipsa lui de interes o înfuria, iar asta îl mulțumea.

Nu voise să-i fure inocența. Încercase din răsputeri să n-o facă. Dar, când pierduse lupta aceea cu sine, în noaptea aceea incredibilă în care o făcuse a lui, crezuse că dorința-i arzătoare îi fusese satisfăcută. Ei bine, nu era deloc așa. Nu trebuise decât s-o vadă o dată făcând baie în râu, și toate hotărârile lui fuseseră date uitării.

Aproape că-i era recunoscător șarpelui că-l oprise din nebunia lui, pentru că, în mod cert, dacă ar fi putut, noaptea trecută ar fi făcut din nou dragoste cu Courtney, ceea ce n-ar fi fost deloc bine. Și așa avea să-i fie greu să se despartă de ea. Orice implicare suplimentară urma doar să înrăutățească situația.

Sigur că ea nu-și dădea încă seama de asta. Era copleșită de prima ei pasiune și se simțea extrem de rănită de el. Credea că o folosise. Chandos oftă. Era mai bine să creadă asta. Ar fi chiar mai bine dacă l-ar urî.

Adevărul era că, dacă ajungea măcar un minut să creadă că o putea face fericită, nu avea să-i mai dea niciodată drumul. Dar ce fel de viață îi putea oferi el? În urmă cu patru ani, luase decizia de a părăsi lumea albilor și de a se întoarce la stilul de viață al comanșilor. Cincisprezece bărbați fără suflet schimbaseră pentru totdeauna stilul acela de viață, așa că, atunci când toate astea aveau să se sfârșească, lui ce avea să-i mai rămână? Cutreierase atât de mult, încât nu credea că se mai putea stabili undeva, nici măcar alături de poporul comanș. Putea o femeie albă să accepte o asemenea viață? Putea pisicuța lui să facă asta? Știa că el nu-i putea cere așa ceva.

Se sperie când Courtney îngenunche lângă el și-i înmână cana din metal cu supă fierbinte.

– Cum te simți?

– La fel de mizerabil ca ultima dată când m-ai întrebat.

– Dumnezeule, Chandos, chiar trebuie să vorbești așa urât?

– Urât? Dacă vrei să vorbesc urât, îți arăt eu vorbit urât...

– Nu, mulțumesc, îl întrerupse ea. Azi-noapte am auzit de ce ești în stare.

– Și am ratat toate dățile în care ai roșit, pisicuțo? o tachină el. Ce păcat! Îmi plac mult, să știi. Dacă este nevoie doar de puțină vulgaritate...

– Chandos!

– A, uite, așa-i mai bine. Nu-i așa greu să te fac să te îmbujorezi, nu-i așa?

– Dacă ești în stare să te comporți așa insuportabil, atunci nu ești pe moarte, conchise ea afectată. Apoi îl luă prin surprindere. Ia, spune-mi, ești pe jumătate indian?

– Știi, vorbi el după o foarte scurtă pauză, îngrijirile tale medicale au fost bune până ce ți-a intrat în cap că supa asta slabă o să mă facă să-mi recapăt puterile.

Courtney oftă cu zgomot.

– Nu vreau decât să zici da sau nu. Oricum, dacă nu vrei să-mi spui, atunci nu răspunde. Pentru mine nu are nici o importanță nici măcar dacă *ești* pe jumătate indian.

– Ce tolerantă ești!

– Ce laș ești, Chandos!

Pe față îi apăru din nou expresia aceea impenetrabilă, și murmură:

– Crezi că nu știu că ți-e teribil de frică de indieni?

Courtney ridică bărbia.

– Nu mă pot abține, având în vedere că singura experiență pe care am avut-o cu indienii a fost una neplăcută. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, tu nu ești ca ei.

Chandos fu cât pe ce să izbucnească în râs, dar se abținu.

– Femeie, te-am avertizat să nu încerci să faci presupuneri despre mine. Dacă tot o să zici că sunt indian, atunci pot al naibii de bine să mă comport ca atare.

– Atunci, nu ești cu adevărat...

– Nu, dar nu trebuie să fiu indian ca să fiu un sălbatic, nu? Vrei să-ți dovedesc?

Courtney sări în picioare și merse degrabă de partea cealaltă a focului. Cu bariera aceea între ei, îl privi cu mâinile în șolduri.

– Îți face vreo plăcere perversă să mă sperii?

– Te-am speriat? întrebă el făcând pe inocentul.

– Sigur că nu, replică ea. Dar ai încercat, nu-i așa?

– Sigur că nu, o imită Chandos. Îi plăcea când o scotea din sărite. Nu se putea abține. Era al naibii de frumoasă când ochii ei de culoarea mierii aruncau flăcări, iar ea adopta atitudinea aceea demnă, scuturându-și părul și îndreptându-și umerii. O poreclise bine, pentru că pisicuța lui putea deveni o tigroaică. Călătoria asta îi prindea bine ei... chiar dacă lui nu. Se maturizase. Cine știe câte mai avea să descopere despre ea însăși până ce aveau să ajungă în Texas? În urmă cu o săptămână, era așa timidă, încât, în prezența lui, se bâlbâia întruna. Acum, știa al naibii de bine că, dacă l-ar fi văzut pe Lupul Săltăreț, nu *ar mai fi* leșinat.

– Aș vrea să știu, Chandos, ce crezi că mi-ai putea face când tu nici măcar nu poți să-ți ridici capul să-ți bei supa.

Atinsese un punct sensibil.

– Ai grijă, doamnă! Ai fi uimită să descoperi ce poate face un bărbat când e scos din sărite.

Courtney ridică din umeri.

– Eram doar curioasă, îl liniști ea.

– Atunci, vino aici și-ți astâmpăr eu curiozitatea, replică el calm în timp ce ochii însă-i scăpărau.

– Poate tu nu-ți faci griji pentru starea ta, dar eu, da! Ar trebui să-ți păstrezi energia, în loc să te sfădești. Acum, Chandos, te rog,

bea-ți supa! Apoi, cât timp eu îți pregătesc ceva consistent pentru cină, odihnește-te!

El încuviință din cap. Ce rost avea s-o mai amărască?

Capitolul 26

Avea să plouă. Era posibil chiar să fie o furtună, dacă judecai după aglomerarea de nori negri. Ăsta fu primul lucru pe care-l observă Courtney când se trezi. Al doilea fu că Chandos încă dormea, așa că profită de ocazie să umple bidoanele cu apă de la râu și să pună cafeaua la foc înainte să se trezească el. Cărarea până la râu era mai întunecată decât de obicei, pentru că lipsea soarele dimineții. Atmosfera mohorâtă începea s-o afecteze și, în mod clar, nu avea nici un chef să galopeze toată ziua prin ploaie, deși Chandos se simțea în stare. Pe de altă parte, nici să te ferești de ploaie doar cu un paravan nu era o perspectivă prea încântătoare. Însă nu îndrăznea să se plângă. Era și ăsta un aspect al călătoriei în aer liber.

În timp ce se apleca să umple bidoanele, Courtney aruncă o privire deznădăjduită spre cerul amenințător. Ploaie. Nu era sfârșitul lumii, își spuse ea. Chandos își revenea. Trebuia să fie recunoscătoare pentru asta. Erau atâtea lucruri pentru care trebuia să fie recunoscătoare, nu avea nici un motiv să fie mâhnită din cauza unei ploicele.

– Tu, Courtney Harte?

Încremeni, așa aplecată spre râu, cu bidonul încă în apă. Trupul îi împietri pe de-a-ntregul, și uită să respire.

– Ești surdă, iubito?

Courtney făcu ochii mari, înțelegând brusc.

– A zis că nu vorbești engleza! se plânse ea.

– Cine? Despre ce dracu' vorbești?

Ea se răsuci și se uită la fața bărbatului. Fu cât pe ce să leșine de cât de ușurată se simți.

– Dumnezeule, am crezut că ești un *comanș!* E unul pe aici, bolborosi ea.

– De unde știi? L-ai văzut?

– Păi... nu.

– Ei bine, nici eu. Atunci, cred că nu mai e prin preajmă. Acum, zi, ești femeia Harte?

Ce se petrecea? Nu părea înspăimântător. Avea genul de față obișnuită să râdă, brăzdată de riduri adânci în jurul gurii și al ochilor, o față plăcută, cu obraji bucălați și ochi de culoarea fumului cenușiu. Avea în jur de treizeci și cinci de ani, înălțime medie și era ușor plinuț.

– Cine ești? întrebă ea.

– Jim Evans, vânător de recompense.

– Dar nu arăți ca... vreau să zic...

– Da, știu, zise el și zâmbi cu gura până la urechi. Asta îmi dă un avantaj, înțelegi? Nu mă încadrez în profilul general. Îmi spui acum cine ești?

Dacă n-ar fi spus ce era, poate i-ar fi zis, dar acum nu se putea gândi decât că, fiind vânător de recompense, îl căuta pe Chandos.

– Nu sunt Courtney Harte.

Bărbatul zâmbi din nou.

– Nu m-ai minți, așa-i? Șansele să existe două femei aici care să se potrivească descrierii pe care o am eu sunt destul de mici. Aș paria pe viața mea că am găsit-o pe adevărata Courtney Harte.

– Atunci, de ce te-ai mai deranjat să întrebi? replică ea.

– Așa trebuia. Nu-mi permit să greșesc. Nu sunt plătit pentru greșeli. Și nu e deloc puțin cât valorezi tu.

– Eu? Atunci, nu ești după... Vreau să zic, cât *valorez eu*? Domnule Evans, trebuie să-ți spun că eu *nu* sunt căutată de lege.

– Nici n-am zis că ești.

– Dar dumneata ești vânător de recompense.

– Adun recompense, o lămuri el, nu doar de pe urma indivizilor căutați de justiție. Pornesc pe urmele oricui, și nu contează motivul dacă se plătește bine. În cazul tău, așa a fost. Bărbatul tău e foarte nerăbdător să te aibă înapoi, iubito.

– *Bărbatul meu?* Pe măsură ce înțelegea, neîncrederea i se transforma în furie. Cum îndrăznește?! Te-a angajat Reed Taylor, nu-i așa?

– El plătește.

– Dar el nu e bărbatul meu. Nu are nici o legătură cu mine.

Jim Evans ridică din umeri.

– Pentru mine, nu contează cine e. Te vrea înapoi în Kansas, și așa va fi, pentru că nu voi fi plătit decât dacă te duc acolo.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, domnule, dar eu nu mă întorc în Kansas pentru nici un motiv... cu atât mai puțin pentru că mă vrea Reed Taylor. Mă tem că ți-ai pierdut vremea. Dintre toate...

– Iar eu mă tem că *tu* nu *înțelegi*, iubito. Vorbi pe același ton plăcut, dar expresia facială îi deveni aspră. Eu nu-mi irosesc niciodată timpul. Te întorci în Kansas. Orice obiecții ai avea... i le poți spune domnului Taylor, nu mie.

– Dar refuz...

Jim Evans scoase pistolul și-l îndreptă spre ea. Courtney simți că-i sare inima din piept. Înainte să-și aducă aminte ea că propria armă era ascunsă în fustă, bărbatul o găsise și i-o luase.

– Nu te uita așa surprinsă, iubito. Sunt bun la ceea ce fac.

– Văd asta. Dar chiar m-ai împușca? Mă îndoiesc serios că Reed te-ar plăti dacă m-ai duce înapoi moartă.

– Așa e, vorbi el tărăgănat. Dar n-a specificat și în ce stare trebuie să fii.

Courtney înțelese bine ce voia să spună. Putea să riște și s-o ia la fugă? Dar el era deja cu un pas înaintea ei.

– Nici măcar să nu te gândești să fugi sau să țipi. Dacă bărbatul cu care ești vine încoace, va trebui să-l împușc. Hai să mergem, zise și îi făcu semn spre râu.

– Dar lucrurile mele? În mod cert, nu te aștepți să plec fără...

– Frumoasă încercare, dar las-o baltă! După ce ne-a povestit mexicanul despre corcitura cu care ești, aș prefera să nu dau ochii cu el. Și, dacă plecăm pur și simplu, nu va ști ce ți s-a întâmplat.

Ei începu să i se facă frică. Era adevărat ce spunea. Până ce urma Chandos să înceapă s-o caute, avea să se pornească ploaia, iar urmele ei aveau să se șteargă.

Trase de timp, sperând că Chandos se trezise și se întreba de ce dura atât.

– Mexicanul despre care ai pomenit nu se întâmplă să fie Romero, nu?

– Ba da. Ne-am întâlnit cu el și cu încă vreo doi acum ceva vreme. Ce mai poveste ne-au spus despre prietenul tău. L-au descris ca pe un om-armată. Sigur, nu poți să dai crezare la tot ce îndrugă un tip care-și găsește scuze pentru propriile înfrângeri sau care se acoperă pentru cine știe ce-o fi făcut el. Am crezut că poate te-au omorât și nu recunosc. Frumușelul voia să-i omorâm și să ne întoarcem în Kansas, dar mexicanul s-a oferit să ne arate unde v-au văzut ultima oară, iar de acolo a fost ușor să vă dăm de urmă.

– Cine e Frumușelul?

– Doar nu crezi că sunt așa prost să intru pe teritoriul ăsta singur, nu? Ceilalți așteaptă în amonte, cu caii. Ne-am gândit că prietenul tău ar fi mai puțin suspicios dacă voi veni doar eu și să am astfel șanse mai mari să-l împușc.

– Bănuiesc însă că m-ai văzut îndreptându-mă singură încoace?

– Da, ce norocos sunt, nu? Fiin'că îți zic, iubito, nu voiam deloc să întâlnesc corcitura.

Jim Evans o trase după el, iar Courtney își dădu seama că aia era ultima ei șansă de-a țipa. Însă n-o putea face. Dacă Chandos ar fi fost în formă, ea n-ar fi ezitat. Dar era slăbit de la mușcătura de șarpe și ar fi putut fi ucis. Și nu era ca și cum ea se afla în vreo primejdie. Era doar forțată să se întoarcă în Kansas.

Nu trecu mult timp însă și începu să regrete că plecase de bunăvoie și nu țipase s-o audă Chandos.

Capitolul 27

Frumușelul Reavis primise porecla potrivită. Era un tip bine făcut, cu părul blond-argintiu, bogat și ondulat, și ochii de nuanța cea mai aprinsă de violet. De fapt, era uimitor de chipeș, frumos chiar. Avea douăzeci și doi de ani, era suplu și înalt de peste un metru optzeci, ceea ce-l făcea o încântare pentru imaginația unei femei. Courtney fu așa uluită să-l vadă, că nici nu-i observă pe cei doi bărbați care mai erau cu el. La rândul lui, Frumușelul o găsi pe Courtney la fel de interesantă.

– Taylor a zis că ești frumoasă, drăguțo, dar te-a nedreptățit.

Probabil nu mai fusese de mult în preajma unei femei, își zise Courtney, pentru că ea era îmbrăcată cu fusta ei șifonată de călărie și cu bluza albă de mătase plină acum de cute, căci nu fusese călcată după ce fusese spălată. Părul i se revărsa ciufulit până la talie, și nu se mai spălase din seara în care fusese Chandos mușcat de șarpe.

– O să călărești cu mine, o anunță Frumușelul întinzându-se s-o ia de la vânătorul de recompense.

– Frumușelule...

– Călărește cu mine, Evans, zise el cu asprime.

Frumușelul nu era doar un chip frumos.

Jim Evans ținu seama de avertismentul lui și-i dădu drumul la braț.

Courtney începu să se întrebe cine era șeful, dar, chiar atunci, Evans le ordonă tuturor să încalece, și toți îl ascultară. Evans era la conducere. Chiar și așa, Frumușelul obținuse ceea ce voise fără nici cea mai mică împotrivire.

Frumușelul era de temut. Din felul în care Evans bătuse în retragere, Courtney avea senzația că toți evitau să-l provoace pe Frumușel. Poate că nu era doar un simplu pistolar, ci genul acela de individ care omora de plăcere.

Courtney fu urcată pe calul Frumușelului. Acesta încălecă la rândul lui, așezându-se în spatele ei. Abia atunci îl observă ea pe mexican.

Acesta îi întâmpină privirea speriată cu uitătura lui extrem de serioasă, pe care ea și-o amintea și care avu darul de a o înfuria pe loc.

– Dumneata nu înveți din greșeli, nu, Romero? întrebă ea pe un ton acid.

Bărbatul avu obrăznicia să zâmbească.

– Ești la fel de focoasă, *bella*. Dar, *si*, învăț. Se uită spre Jim, care încăleca. N-am auzit nici o împușcătură, *señor*. Ce ai făcut cu Chandos?

– Nimic, răspunse Jim. N-a fost nevoie să mă apropii de el. Ea era la râu.

– Vrei să zici că el nici măcar nu știe că ea e cu noi? vorbi un tip cu fața alungită, cu o mustață roșie și mai lungă în formă de ghidon. Îmi place asta! Va sta ceva așteptând să se întoarcă, iar ea n-o va face! Râse. Corciturile nu-s deștepte. Mă întreb cât îi va lua până să-și dea seama că a dispărut.

– Te înșeli, șopti Romero. Eu și acei *amigos* ai mei am făcut aceeași greșeală subestimându-l pe tipul ăsta. Eu n-am să mai pot dormi până ce n-o să-l știu mort. Dacă nu vă ocupați voi de asta, atunci am s-o fac eu.

Courtney fu cât pe ce să țipe, dar își dădu seama că nu așa avea să-l oprească pe mexican. Chandos îl înfrânsese pe Romero, iar acesta trebuia să-și ia revanșa. Oricât avea să-l implore, nu avea să-l facă să se răzgândească. Ba chiar era posibil să-l întărâte.

– Vai, mulțumesc, Romero, rosti ea după ce se gândi repede. Mă temeam că Chandos o să creadă să am căzut în râu și nici măcar n-o să se mai deranjeze să mă caute.

– Vorbește serios? întrebă tipul cu fața alungită. Vrei să moară corcitura? rosti el apoi către Courtney.

– Nu fi ridicol, replică ea cu o doză de aroganță. Chandos n-o să moară. E prea deștept să fie luat prin surprindere. Dar cum altfel să știe ce mi s-a întâmplat dacă nu-l vede pe vreunul dintre voi?

– Nu prea-l placi pe Romero, nu, drăguțo? chicoti Frumușelul. Lăsați-l, le spuse el celorlalți. O să mă ocup eu de corcitură dacă vine după noi.

Din câte se părea, nimeni nu se îndoia de priceperea lui, nici măcar Romero, pentru că porniră la drum. Courtney oftă ușurată. Chandos era în siguranță.

Dar ea, nu. La scurt timp după ce traversară râul, Frumușelul începu să-și miște mâinile, și una din palme veni alarmant de aproape

de sânii ei. Courtney icni scandalizată când mâna chiar îi prinse un sân. Dădu la o parte palma necuviincioasă, dar se trezi cu ambele brațe prinse și răsucite la spate, durerea făcându-i ochii să se umple de lacrimi.

– Nu te juca cu mine, drăguțo, șopti furios Frumușelul. Amândoi știm că te-ai dat corciturii comanșe. Asta te face disponibilă pentru noi toți.

Mâna care ținea frâiele urcă spre abdomenul ei și-i acoperi sânii. Calul făcu un pas într-o parte, scuturându-și capul. Durerea resimțită în umeri și în brațele încă răsucite la spate o făcu pe Courtney să închidă strâns ochii.

– Drăguțo, consideră-te norocoasă că te-am plăcut eu, continuă el. O să-i țin pe ceilalți departe de tine... dar asta atât timp cât îți arăți aprecierea față de mine. Taylor te vrea înapoi, dar înainte să ajungem acolo, vreau să-mi ofer un premiu pentru deranjul meu. Depinde de tine *cum* se va întâmpla asta.

Îi eliberă brațul, iar Courtney nu mai zise nimic. Ce putea să spună? Și nu avea cum să se apere.

Cu toate astea, nu se resemnă. Deși bărbatul era incredibil de chipeș, atingerea lui brutală o jigni. De îndată ce i se mai domoli durerea de umăr, Courtney ignoră consecințele și îl făcu să înțeleagă ce părere avea ea despre maltratarea ei. Îi dădu un cot în burtă și încercă din răsputeri, luptându-se cu el, să sară de pe cal. Bărbatul o lovi într-o tâmplă, dar ea continuă să se zbată până ce, în cele din urmă, Frumușelul își încleștă brațele în jurul ei precum niște chingi de metal, împiedicând-o să se mai miște.

– În regulă, gemu el furios. Te-ai făcut înțeleasă. Îmi țin departe mâinile de tine deocamdată. Dar ai face bine să te rogi ca până diseară, când campăm, să mă calmez.

Ca și cum ar fi vrut să-i accentueze avertismentul, cerul fu brăzdat de un fulger urmat de bubuitul unui tunet. Ploaia torențială se revărsă asupra lor, sfârșind amenințările Frumușelului. Acesta scoase o pelerină și-o azvârli peste ei amândoi, îmboldindu-și calul cu genunchii, ca să-i ajungă din urmă pe ceilalți.

Capitolul 28

– Ce s-a întâmplat cu Dare Trask?

Courtney se gândi să nu-i răspundă lui Romero. Oricum nu știa ce să-i zică.

Stătea în apropierea focului, neputând să ia decât câteva înghițituri din fasolea din farfurie. Stomacul continua să-i forfote de frică.

După-amiaza târziu, încetase să mai plouă, așa că-și așezaseră tabăra în partea mai deasă a pădurii, sus pe dealurile Sandstone. Aproape că se așteptase să fie luată la bătaie de Frumușel și, într-adevăr, acesta o cam aruncase de pe cal. Dar, mai întâi, se ocupase de cal, iar acum juca zaruri cu Față-Alungită despre care aflase că se numea Frank. Din când în când, amândoi se uitau spre ea, suficient de des cât să-i mențină starea de încordare.

– Ce e, *bella*?

– Criminalul ăla cu față de înger o să mă violeze, iar tu mă întrebi ce e? îi răspunse ea lui Romero.

Ochii îi luceau de furie, iar focul îi presăra lumini aurii în păr. Nu avea nici cea mai vagă idee cât de minunat arăta sau cât de mult o dorea Romero în clipa aceea.

– Mă tem că nu pot să mă arăt înduioșat. Te-aș vrea și eu pentru mine. Acei *amigos* ai mei te-ar fi împărțit, dar Frumușelul n-o va face.

– Poți să-l oprești?

– Glumești, *bella*. El se trase în spate, părând uluit. Nimeni nu-l provoacă și nici nu i se pune în cale. E nebun. Nu-i pasă pe cine omoară sau de ce.

– Chandos nu ar ezita să-l provoace.

– Dar el nu e aici.

– Va fi, Romero, îl avertiză ea. Nu te îndoi de asta.

– Data trecută când ne-am întâlnit, ai jurat că nu-i pasă de tine, zise el mijind ochii.

– Multe s-au schimbat de-atunci. Privi spre foc și adăugă: Acum, sunt femeia lui.

– *Dios*[1]! înjură Romero. Cred că aș avea mai multe șanse dacă n-aș călători cu *hombres*[2] ăștia. E periculos.

– Probabil ai dreptate, încercă ea să spună pe un ton neutru, dar, dacă nu pleci acum, nu prea va mai conta.

Courtney se întrebă în treacăt dacă avea să poată să-i facă pe toți s-o abandoneze. Se îndoia. Frumușelul nu avea să fie ușor de intimidat. Era prea încrezător în propriile abilități. Chiar și așa, cu cât rămâneau mai puțini, cu atât avea șanse mai mari să scape.

– Probabil că Chandos ne-a dat de urmă înainte să înceapă să plouă, adăugă ea către Romero. Va ști cum să mă găsească.

– Azi-dimineață, când m-ai fi trimis la moarte, nu erai așa încrezătoare.

– Am spus asta doar ca să nu te duci la moarte sigură. Courtney ridică din umeri. Doar nu crezi că vreau să moară cineva, nu? Dar acum nu știu ce mai pot face eu...

După o pauză lungă de liniște apăsătoare, Romero își repetă prima întrebare.

– Ce s-a întâmplat cu Dare?

– Chandos nu mi-a spus niciodată.

– Erai acolo.

– Nu, nu eram. M-a pus să plec înaintea lui. A zis că are câteva lucruri să-i spună lui Trask, lucruri pe care nu trebuia să le aud eu.

– Te-a trimis înainte, singură, când știa că pe acolo mișunau indienii? repetă Romero suspicios.

– N-am fost nici o clipă în pericol. M-a asigurat de asta. Hotărî atunci să răstălmăcească un pic adevărul, de vreme ce el nu avea cum să știe că nu fusese decât un indian prin preajmă. Abia ieri am aflat că îi sunt prieteni și că, de obicei, călătorește împreună cu ei. S-au ținut aproape încă de când am plecat din Kansas, dar nu s-au arătat pentru că, ei bine, Chandos știe că m-aș speria de moarte dacă i-aș vedea.

– *Si*. Dacă nu i-am fi văzut pe trei dintre ei, în noaptea aia ne-am fi întors să-l salvăm pe Trask.

---

[1] În limba spaniolă, în original, „Dumnezeule!" (n.tr.)

[2] În limba spaniolă, în original „bărbați" (n.tr.)

– Ați văzut *trei*? se bâlbâi Courtney. Până la urmă, se părea că spunea adevărul. Eu niciodată... Vreau să zic, am presupus... Acum, că mă gândesc la asta, nu înțeleg cum ar fi putut Trask să scape viu de acolo. Chandos i-a luat calul. A zis că nu l-a omorât, dar... dar a mai zis și că Trask era vinovat de niște lucruri îngrozitoare și că merita tot ce a primit. Am crezut că îl forța să se întoarcă în Kansas pe jos, dar e posibil să-l fi lăsat pur și simplu acolo pentru...

Înghiți cu greutate. Da, *era* posibil, iar asta arăta cât de nesimțitor putea să fie Chandos. Ce ar fi putut Trask să facă încât să fie lăsat pradă comanșilor? Să-i fi omorât oare pe oamenii cu care vorbise Chandos în somn?

– Indienii ăia comanși încă sunt prin preajmă? întrebă Romero neliniștit privind spre copacii din jurul lor.

– Da. De fapt, de dimineață, când Jim Evans s-a apropiat pe furiș de mine, am crezut că e unul dintre ei.

– Atunci, e posibil să vină împreună cu Chandos să te recupereze?

Courtney întrezări o urmă de speranță. Nu se gândise la asta.

– Nu, nu ar veni împreună cu Chandos, îi spuse ea. De ce ar face-o? El nu are nevoie de ajutor să înfrunte patru bărbați. N-a dovedit asta deja?

Romero încuviință scurt din cap.

– Cred că-ți voi spune *adios, bella*. Nu e sănătos să stau prin preajma ta.

– Doar nu pleci, nu? strigă ea în timp ce el se îndepărta.

Ceilalți auziră. Frumușelul se ridică și-l înfruntă pe Romero.

– Ce se petrece?

– V-am ajutat s-o găsiți pe femeie. A fost o greșeală. Ar fi trebuit s-o lăsați cu bărbatul ei.

– Taylor? întrebă Jim intrigat.

– Nu, *señor*, ea e femeia lui Chandos, și tocmai de aia el va veni după ea. Nu vreau să fiu aici când se va întâmpla asta.

– Preferi să pleci acum, noaptea... singur? Lui Jim nu-i venea să creadă. Ești nebun.

Frumușelul interveni:

– Ce ți-a spus de te-a speriat? întrebă el.

– Recunoaște că e femeia lui Chandos.

– Te aștepți ca noi să credem că unei corciturі îi va păsa de ce se întâmplă cu o albă? strigă Frank spre ei.

Courtney fu luată prin surprindere de disprețul pe care-l citi în ochii negri ai lui Romero când se uită la ei și le spuse încet:

– Am văzut ce le-a făcut corcitura asta acelor *amigos* ai mei, iar asta era înainte ca ea să devină femeia lui, pe când îi era doar călăuză. Dar acum a făcut-o a lui. Știți ce îi face un comanș celui care îi fură femeia?

– E doar pe jumătate comanș, sublinie Jim.

– Nu, *señor*, asta îl face de două ori mai periculos, pentru că poate ucide atât ca un alb, cât și ca un comanș. Ne aflăm în inima teritoriului comanșilor, și mă tem că, atunci când va veni după femeia lui, nu va fi singur.

Jim o privi pe Courtney cu o expresie nemiloasă.

– Atunci, vei rămâne, Romero, rosti Jim pe un ton hotărât. Vom avea nevoie de fiecare pistol...

– Lasă-l să plece, îl întrerupse Frumușelul rânjind. Nu am nevoie ca un laș să-mi asigure spatele. Nu am nevoie de nimeni pentru asta. Evans, eu sunt cel mai bun. De asta ai vrut să vin cu tine, mai știi?

Romero auzi cum fu numit laș, și fiecare părticică din trupul lui se încordă. Courtney știa că se lupta cu orgoliul său, așa că strigă „Nu!" și-și acoperi urechile pentru a se feri de sunetul unui foc de armă.

Romero duse mâna la armă, dar Frumușelul îl dovedi. Courtney privi îngrozită sângele ce se întindea de-a lungul pieptului lui Romero, care se prăvăli încet și rămase nemișcat.

Frumușelul zâmbea. Afișa genul acela de zâmbet care-o îngrețoșa.

– Ce mai vâlvă ai iscat, drăguțo!

Courtney se aplecă, fiindcă îi veni să vomite. Când termină, Frumușelul se duse să stea lângă ea. Râdea fără milă.

– N-am crezut că ești așa delicată, drăguțo, altfel te-aș fi prevenit să nu te uiți.

– Tu... l-ai provocat intenționat, îngăimă ea.

– Poate.

– Nu încape îndoială, strigă ea. Ai vrut să-l omori! De ce?

– N-aș fi chiar așa cu nasul pe sus, ripostă el cu răceală. Tu ești cea care l-a aținat să-și arate adevărata față. Mie pur și simplu nu-mi plac lașii, atâta tot.

Courtney gemu. *Era* vina ei. Nu! Nu era! Se prea poate să fi spus câteva minciuni, dar nu-l forțase pe Romero să-l provoace la duel. Frumușelul făcuse asta.

– Am crezut că indienii comanși sunt sălbatici, dar tu ești o brută, șuieră Courtney.

Era sigură că el avea s-o lovească, însă doar o trase și-o ridică.

– Drăguțo, cred că problema e că te-am ignorat prea mult. Courtney se zvârcoli, pentru că o durea locul în care o strângea de braț, dar el o ținu cu putere în timp ce-și îndreptă atenția spre ceilalți. Frank, descotorosește-te de mexican... și nu te grăbi. Și, Jim, dacă tot îți faci griji în legătură cu indienii, de ce nu mergi să cercetezi un pic împrejurimile?

Courtney se albi la față.

– Nu! strigă ea. Evans, să nu îndrăznești să mă lași aici cu monstrul ăsta! Evans!

Jim Evans nici măcar nu se uită la ea în timp ce-și luă pușca și părăsi tabăra. Frank la rândul lui o ignoră, trase cadavrul lui Romero după el și se făcu nevăzut. Atunci, Courtney avu întreaga atenție a Frumușelului, care o strânse și mai tare, iar furia din ochii lui violet o îngrozi.

– N-am... n-am vrut să-ți zic... cum ți-am spus, începu ea speriată.

– Da' sigur că n-ai vrut, drăguțo.

Sigur că n-o credea, iar Courtney înțelese instinctiv că bărbatul ăsta era nemilos. Mai demult, Courtney se mai rugase o dată să aibă curajul să nu implore. Asta se întâmplase în timpul atacului indienilor, când viața îi fusese în primejdie. De data asta, cu Frumușelul, situația i se părea la fel de îngrozitoare, dar își porunci să nu se umilească sau să implore. Găsi curaj în furie.

– Bine, *chiar* am vrut să zic! Ești un depravat...

Obrazul îi luă foc. După ce o plesni, Frumușelul o puse la pământ, ținând-o cu greutatea trupului său ca să nu se poată mișca deloc. Uluită, Courtney se trezi că gura lui se freca de a ei, tăindu-i răsuflarea.

I se arăta acum diferența dintre pasiune și nevoia carnală brutală. Frumușelul o rănea dinadins, iar ea știa că ăsta era doar începutul durerii. Avea să urmeze mult mai multă.

Dinții lui îi crestară pielea obrazului, apoi se cufundară într-o parte a gâtului. Courtney țipă apucându-l de păr și trăgându-i capul pe spate. Asta nu-l deranjă, ci doar îl făcu să rânjească spre ea.

– Dacă mai continui, gâfâi ea, Chandos te va omorî!

– Încă n-ai înțeles, drăguțo? Corcitura ta nu mă sperie.

– Dacă nu ți-e frică de el, atunci ești un prost!

Frumușelul îi puse mâna pe gât și o strânse cu cruzime în timp ce ea se lupta să respire. O lăsă să se zbată așa vreme de aproape un minut înainte să-i dea drumul. În clipa imediat următoare, bluza și cămașa îi fură sfâșiate dintr-o singură mișcare, iar pe piept, în locul în care unghiile lui îi zgâriaseră pielea, îi apăru o dungă mare roșie.

– Ai face mai bine să-ți ții gura, îi vorbi el cu răceală. Am înghițit mai multe rahaturi de la tine decât de la oricine altcineva până acum.

– Atunci, nu ți-a mai spus nimeni adevărul înainte? Lui Courtney nu-i venea să creadă că spusese așa ceva. Pentru asta, mai primi o palmă, care o făcu să lăcrimeze, dar se simțea ațâțată și nu se putea stăpâni. E ceva ce ai trecut cu vederea, Frumușelule, gâfâi ea. Tocmai l-ai ucis pe ultimul om pe care-l vei mai întâlni vreodată într-o înfruntare față în față. Indienii comanși nu se luptă așa. Dacă te vor, vei fi atacat de câte cinci sau șase deodată. La ce te va ajuta atunci că ești iute de mână?

– Asta i-ai zis mexicanului ca să-l faci să fugă de frică? o întrebă el rânjind.

– Nu, zise ea și clătină din cap. Lui i-am spus că Chandos va veni probabil singur, fiindcă nu ar avea nevoie de ajutor să scape de un vierme ca...

Courtney țipă când degetele lui i se înfipseră în carnea sânilor. Cu cealaltă mână, el îi acoperi repede gura, dar ea îl mușcă, așa că fu nevoit să-și retragă mâna.

– Chandos! țipă Courtney știind că nu avea s-o ajute la nimic, având însă nevoie să se agațe de fărâma aceea de speranță.

– Cățea! mârâi Frumușelul. Ar trebui să...

Se întrerupse însă, căci auziră un țipăt îngrozitor, care îi reduse la tăcere și îi făcu pe amândoi să încremenească. Era un țipăt de moarte, strigătul de durere al unui bărbat. Urmă apoi încă unul, chiar mai

îngrozitor decât primul. Atunci, auziră pe cineva alergând printre tufișuri. Era Frank, care năvăli în tabără.

– La dracu'! icni Frank cu răsuflarea întretăiată. L-au prins pe Evans!

Frumușelul sări în picioare, cu pistolul în mână.

– Ar fi putut fi un urs sau o pisică sălbatică.

– Sigur, dar nu crezi asta, la fel cum nu cred nici eu, replică Frank. Este un truc vechi. Îl vor tortura toată noaptea ca să-l auzim țipând. O vor face ca să ne înnebunească, iar la ziuă să fim o pradă ușoară.

Frumușelul își întoarse pistolul spre Courtney.

– Ridică-te! Plecăm de aici.

Ea se ridică încet.

– Am crezut că vrei să-i înfrunți, rosti ea făcând pe nevinovata.

Asta o făcu să mai primească o palmă, care-o ameți și-o făcu să cadă la pământ. Courtney rămase acolo ținându-și fața cu o mână și bluza cu cealaltă. Privirea ei plină de o ură inconfundabilă o întâlni pe a Frumușelului. Fără să vrea, asta îl luă prin surprindere.

– Stai ușor, îl sfătui Frank. Ea e singurul lucru cu care putem negocia.

– Plecăm, răspunse încrezător Frumușelul. N-o să trebuiască să ne tocmim dacă n-o să fim aici.

– N-am risca una ca asta. Nu crezi că e vreunul pe acolo și ne privește chiar acum? Ne vor omorî dacă încercăm să plecăm. Va trebui să luptăm ca să scăpăm... iar ei sunt în avantaj.

Frumușelul știa că Frank avea dreptate. Se răsuci încercând să ochească vreo țintă. În ciuda propriei frici, Courtney găsea o plăcere perversă în frica Frumușelului. Cu toții aveau un motiv întemeiat să se teamă, chiar dacă nu același.

Frank se înșelase în privința lui Evans. Trecură zece minute fără să se mai audă nici un țipăt, așa că presupuseră că Evans era mort. Cei doi bărbați mai presupuneau că indienii din pădure veniseră după Courtney, dar ea știa că era foarte posibil ca aceia să fie niște indieni peste care se întâmplase să dea, nu neapărat prietenii lui Chandos. Dacă însă nu erau prietenii lui, atunci în curând și ea avea să fie moartă, la fel ca Frumușelul și ca Frank.

– Voi avea nevoie de un pistol, bâigui Courtney în timp ce se ridica.

– Pe dracu'! mârâi Frumușelul.

– Dumnezeule, o să continui cu prostia până în pânzele albe? se răsti ea. Nu oi avea prea multă experiență cu armele, dar cel puțin pot trage în ceva ce se află chiar în fața mea.

– Da, în mine, de exemplu.

Frank chicoti, iar Courtney scrâșni exasperată din dinți.

– Hei, nici unuia din voi nu i-a trecut prin minte că ar putea fi *oricine* acolo? întrebă ea cu asprime. Ar putea fi chiar un animal sălbatic... Nu s-au mai auzit alte țipete. Sau poate că Evans a avut un accident.

– Un bărbat nu țipă așa de la un accident, interveni Frank.

– Bine, aprobă Courtney. Dar trebuie să vă spun ceva, reluă ea după un moment de ezitare. E prea puțin posibil să fie Chandos, cel puțin nu așa repede. El a fost mușcat de un șarpe, și încă nu-și revenise când m-a luat Evans. Ăsta e adevăratul motiv pentru care n-am vrut ca Romero să-l înfrunte pe Chandos. El încă nu era apt pentru asta. Și, chiar dacă erau niște indieni prin zonă, e greu de crezut că ar veni să mă salveze pe mine. Vă puteți închipui că un indian comanș pursânge ar veni să salveze o femeie albă?

– Îmi închipui că o femeie albă ar zice orice ca să pună mâna pe un pistol. Știu că ești în stare, drăguțo, răspunse Frumușelul. Poți să vorbești până nu mai poți, răspunsul e tot nu.

– Tu...

– Taci dracu' din gură ca să pot să aud ce se petrece acolo! se enervă el.

Courtney se conformă. Chiar atunci, Frank strigă:

– Nu cred așa ceva! Nemernicul e nebun. Vine *singur*.

Frumușelul și Courtney se întoarseră să se uite. Era Chandos, singur, călare pe Surefoot, șerpuind printre copaci până ce se făcu văzut, cam la trei metri de ei. Courtney simți că îi stă inima. Venise după ea! În starea în care era, venise s-o salveze!

Arăta îngrozitor. Barba crescută de două zile și hainele boțite îi accentuau aspectul de om bolnav. Nici măcar nu-și schimbase hainele.

Frumușelul rânjea, iar Frank își ațintă arma cu precizie.

Chandos ținea frâiele, în vreme ce pistolul continuă să rămână în toc. Când o zări pe Courtney și-i observă hainele sfâșiate, se crispă și strânse din dinți.

– Ești singur, domnule?

Chandos nu răspunse la întrebarea lui Frank. Descălecă și păși încet în fața calului. Courtney își ținu răsuflarea, pentru că el încă nu-și scosese arma. Lui Frank i-ar fi fost simplu să ridice pistolul un pic și să tragă, dar observă că acesta părea intimidat de curajul lui Chandos și ezita. Nici Frumușelul nu schiță vreun gest. Courtney se gândi că ambii își imaginau că aveau săgeți ațintite asupra lor. Nu credeau că Chandos ar veni singur în tabăra lor decât dacă avea spatele asigurat de prietenii lui comanși. Dar oare chiar așa era?

– Tu ești Chandos? îndrăzni Frank să întrebe.

Chandos aprobă din cap.

– După urme, am dedus că sunteți patru. Unde-i al patrulea?

Frumușelul surâse.

– Ce-ai mai vrea să știi?

– Mexicanul e mort, Chandos, îl informă Courtney.

– Ți-am zis să-ți ții gura! țipă Frumușelul vrând s-o lovească.

– Eu n-aș face asta.

Glasul lui Chandos îl opri, iar Frumușelul lăsă ușor mâna în jos și se întoarse să-l înfrunte pe Chandos. Courtney bănuia că era pe punctul de a-și scoate pistolul. Cu toate astea, Frank îl opri, pentru că Chandos lăsase să-i scape ceva.

– Nu întrebi de Evans, deci asta înseamnă că tu l-ai omorât.

– Nu e mort, îi spuse Chandos.

– Atunci, ce dracu' i-ai făcut de a ajuns să urle așa?

– Nu mi-au plăcut unele dintre lucrurile pe care le-a zis, așa că...

– Chandos, nu vreau să aud asta! țipă Courtney.

– Da, nu mai contează, aprobă Frank. Dar nu e mort?

– l-am lăsat pușca la îndemână.

Courtney nu înțelese ce însemna asta, dar bărbații, da. Era îndemnul de-a încheia negocierile, pentru că nu mai exista nici o urmă de îndoială legată de intențiile lui Chandos. Atmosfera deveni extrem de tensionată în vreme ce cei trei bărbați stăteau față în față așteptând prima mișcare. Aceasta veni din partea lui Frank, care săltă arma și trase.

Courtney țipă. Nervozitatea îl făcu pe Frank să țintească prost, iar glonțul lui zbură departe de țintă. Imediat, Chandos scoase pistolul și la fel făcu și Frumușelul. Chandos se aruncă la pământ și trase două focuri. Primul îl atinse pe Frank chiar în centrul pieptului, omorându-l pe loc. Cel de-al doilea îl făcu pe Frumușel să sară în față,

în timp ce, nevenindu-i să creadă, făcu ochii mari. Nu apucase să tragă nici măcar o dată. Apăsă pe trăgaci, dar Chandos trase și a treia oară, zburându-i pistolul din mână. Bubuitura îl făcu pe Frumușel să se învârtă pe loc, iar, când se prăbuși în genunchi, se trezi cu fața la Courtney.

– Cred că... ar fi trebuit... să te cred, drăguțo. Ticălosul... m-a omorât.

Însă nu era mort încă. Avea să mai trăiască o vreme, dar, în cele din urmă, avea să moară. Nu avea cum să scape în urma unei împușcături în vintre, iar el știa asta. Frumoșii lui ochi violeți se umplură de groază.

Chandos se ridică și înaintă, cu o expresie nemiloasă. Îi luă arma Frumușelului, apoi veni să stea în picioare în fața lui. Cu ochii ațintiți asupra acestuia, Chandos își puse încet pistolul în toc, iar pe cel al Frumușelului îl prinse la curea. Din privirea lui plină de durere, se citea că Frumușelul înțelegea.

– Lui Evans i-ai lăsat pușca, gemu el. Lasă-mi și mie pistolul.

– Nu.

– Chandos, nu poți să-l lași așa! strigă Courtney.

El nici măcar nu se uită la ea. Avea privirea ațintită asupra Frumușelului.

– Ți-a făcut rău. Acum, plătește.

– Ar trebui ca asta să depindă de mine!

– Nu depinde. Îi aruncă repede o privire, apoi se întoarse spre Frumușel. Urcă-te pe calul meu, doamnă. Plecăm.

Courtney alergă spre calul lui, dar el intui ce voia să facă. Nu avea de gând să-l aștepte. Voia să fugă de el și de dreptatea lui nemiloasă. Chandos alergă după ea și o prinse.

– Ți-a făcut rău, nu-i așa? întrebă el cu asprime.

– Da, dar nu a făcut ce crezi tu.

Țipetele lui Evans îl opriră.

– Dar, chiar și așa, ți-a făcut rău, deci nu mai pune la îndoială pedeapsa. Ar fi putut să aibă o moarte mai urâtă de-atât. Aș fi putut să-l las să se chinuiască și mai mult.

Chandos îi dădu drumul, iar ea strigă:

– De ce ești așa răzbunător? Nu ție ți-a făcut rău.

– Îți pare rău că am venit după tine, pisicuțo?

Courtney plecă privirea.

– Nu.

– Atunci, urcă-te pe calul meu și nici nu te mai gândi să pleci fără mine. Și așa sunt destul de supărat pe tine. Azi-dimineață, nu mi-ai dat de înțeles că ești în pericol. Nu mă mai face să alerg din nou după tine, pentru că nu ai cum să scapi de mine, doamnă.

Courtney îi făcu un semn scurt din cap, apoi se întoarse spre Surefoot. Era așa furioasă pe Chandos, încât aproape că uitase cât de recunoscătoare ar fi trebuit să-i fie. O salvase de Frumușel... dar tot ce văzuse ea cu ochii minții fuseseră fața lui dură și expresia glacială.

Capitolul 29

Era a doua oară când Courtney părăsea o scenă sângeroasă în timpul nopții. Stătea pe cal în fața lui Chandos, învăluită în căldura ocrotirii lui. Încă o dată, ucisese pentru ea. Pe cei care-l urmăreau pe el doar îi rănea, pe ceilalți, care erau pe urmele ei, îi omora.

Dar era furios pe ea. La doar câteva momente după ce se opriră din galopat, pasiunea lui erupse. O ridică și o dădu jos de pe cal, moment în care i se desfăcu bluza. Poate că asta îi stârni pasiunea. Sau poate era din cauza crimei. Nu numai că ucisese, dar fusese cât pe ce să fie și el ucis. Era ca și cum avea nevoie de o reconfirmare a vieții, pe care o găsi în trupul ei catifelat și suplu.

Courtney era copleșită. Nu putea să i se opună lui Chandos, dar nu era speriată. De fapt, simțea și ea, la rândul ei, un freamăt, iar intensitatea înflăcărării lui o subjuga. Dacă Chandos avea nevoie să-și exercite astfel forța masculină, atunci ea era bucuroasă să-l lase s-o facă. Până la urmă, avea și ea propriile angoase de eliberat, și nu-i venea în minte o altă modalitate mai bună de a o face.

Pe de altă parte, fără să-și dea seama, se gândea că, dacă îl lăsa să o iubească, atunci nu avea cum să mai fie *așa* supărat pe ea, iar gândul ăsta o alina.

El o lăsă pe pământ, iar ea se agăță de el, trăgându-l în jos odată cu ea. Simți pietrele înțepând-o prin haine, dar uită de toate când buzele lui îi apucară un sfârc și începură să-l sugă cu foame. Courtney începu să scoată sunete guturale de plăcere. Chandos gemu, se așeză între picioarele ei și-și înconjură brațele sub ea, s-o tragă și mai aproape. Abdomenul i se lipi de clitorisul ei, și începu să se miște deasupra lui, stimulând-o într-atât încât Courtney începu să simtă scântei de plăcere până în adâncul ființei sale.

O înnebunea, ăsta era termenul cel mai corect prin care putea descrie ceea ce simțea. Îl mușcă, îl zgârie și-l trase mai aproape de ea. Chandos îi ridică fusta și juponul până sub șolduri. Asta nu le făcu patul mai moale, dar lui Courtney nu-i păsa. Ochii ei, și mai

migdalați decât de obicei de la pasiune, erau hipnotizați de privirea lui pătimașă în timp ce îngenunche între picioarele ei și-și descheie cureaua și centura pentru tocul pistolului. Chiar și în beznă, privirea lui avea capacitatea de a-i tăia răsuflarea. Nu putu să îndure să se dezlipească de el, așa că, de îndată ce el termină să se dezbrace, Courtney îl trase înapoi. Penetrarea fu imediată. Un geamăt înfometat, acompaniat de suspinele ei de plăcere, însoțea fiecare plonjare energică înlăuntrul ei. Când se retrase pentru ca apoi s-o străpungă din nou, Courtney rămase cu răsuflarea întretăiată. O pătrundea adânc, iar ea îi răspundea cu aceeași pasiune, savurând fiecare clipă a împreunării lor, până ce atinse culmile plăcerii zguduitoare și explozive. Extazul ei final se prelungi când el se cufundă adânc, urgent, tare și-i simți șuvoiul eliberator umplând-o.

Courtney rămase întinsă sub el, chiar dacă începea s-o doară. Nu l-ar fi mișcat însă pentru nimic în lume. Inima îi sărea din piept și respirația nu-și recăpătase încă ritmul normal. Gândurile-i erau vraiște, însă, dintr-odată, își dădu seama de propriul comportament – reacționase aproape la fel de sălbatic precum Chandos!

El se mișcă. În clipa când se ridică, își trecu buzele de-a lungul gâtului ei și-i eliberă pieptul de greutatea lui. O privi.

– Ai țipat.

– Da?

Era uluită de cât de nonșalantă reușise să pară.

Chandos surâse și o sărută cu buzele-i catifelate ce-i alunecau jucăușe înainte și-napoi. Courtney oftă.

– *Acum*, ești gingaș.

– Pisicuțo, tu nu voiai gingășie, rosti el, adevărul făcând-o să roșească. Dar acum vrei, nu?

Ea se simțea prea stânjenită să răspundă. Chandos se rostogoli pe-o parte și-o lipi de el. Sânii i se atinseră mângâietor de pielea lui. O pală de vânt o făcu să tremure.

– Ți-e frig?

– Doar un pic... Nu, nu te ridica!

Își petrecu brațul peste el, un gest prea firav cu care să rețină un bărbat ca el, dar care funcționă. La rândul lui, Chandos o înconjură cu brațele, formând un cerc protector.

– Chandos?

– Da, pisicuțo.

– N-ai putea să-mi zici Courtney? rosti ea în cele din urmă, după câteva clipe de liniște în care se luptă să-și pună gândurile în ordine.

– Nu asta voiai să zici.

– Nu. Crezi că a murit deja? adăugă ea pe un ton ezitant, cu voce de copil.

– Da, minți el.

Courtney își lăsă degetele să-i alunece prin părul lui de pe piept. Urmă încă un moment prelung de tăcere în care cântări dacă să întrebe de ce era necesar ca Frumușelul să moară într-un mod așa de crud, dar atunci simți trăirea aceea primitivă dată de faptul că bărbatul ei o răzbunase.

– Chandos?

– Da?

– Tu chiar ai venit singur după mine, nu?

– Te așteptai să adun o garnizoană? o întrebă el sec.

– Nu... nu, sigur că nu. Dar îl aveai pe prietenul tău, Lupul Săltăreț. Știu că era prin preajmă. N-am crezut că mă poți găsi de unul singur.

Îi simți mușchii pieptului încordându-se și-și dădu seama că îi pusese la îndoială bărbăția – după ce tocmai se comportase atât de eroic!

– Deci tu ai crezut că nu te pot apăra? De asta nu te-ai deranjat să strigi după ajutor în dimineața asta, când te-au luat?

Courtney suspină.

– Îmi pare rău, dar nu era ca și cum plesneai de sănătate, nu? se apără ea. M-am temut că te vor ucide.

– Ai fi uimită să vezi ce poate face un bărbat care are un motiv întemeiat. Nu ți-am spus aseară?

– Care a fost motivul tău, Chandos? îl provocă ea.

Era o întrebare îndrăzneață, era conștientă de asta.

– Mă plătești să te apăr, sau ai uitat și asta?

Dezamăgirea o făcu să simtă un nod mare în gât. Într-adevăr, îl plătea, dar ăsta să fie singurul motiv? Începu să se ridice, dar el o țintui locului.

– Să nu mă mai subestimezi niciodată, pisicuțo.

Chandos își trecu palma de-a lungul obrazului ei și-o lăsă să-i alunece spre părul mătăsos dinspre tâmplă, lipindu-i fața înapoi de pieptul lui. Vorbise blând, iar asta făcu să i se înmoaie un pic nodul din gât.

Oricum, însemna ceva și faptul că nu voia s-o lase să se ridice. Dar ea voia mai mult – mult mai mult. Voia ca lui să-i pese.

– Nu te supăra pe mine, Chandos. M-ai găsit. Nu m-am îndoit niciodată c-ai s-o faci. Atunci, chiar ți-ai revenit după mușcătura de șarpe? adăugă ea după o vreme.

– Cum poți să mă întrebi asta... acum?

Courtney își lipi și mai tare fața de pieptul lui, întrebându-se dacă-i putea simți fierbințeala.

– Vreau să zic... te mai doare?

– Încă mă doare ca dracu'.

Dar, chiar și așa, plecase călare după ea. Fără să-și dea seama că el putea să-i simtă mișcarea pe piele, Courtney surâse, desenând absentă cercuri în jurul sfârcului său.

– Chandos?

– Acum, ce mai e?

– Ce se întâmplă dacă rămân însărcinată?

El oftă prelung.

– Ești?

– Nu știu. E prea devreme să-mi dau seama. Dar ce se întâmplă dacă sunt? insistă ea după un moment de ezitare.

– Dacă nu ești, nu ești. Dacă ești, ești, sfârși el după o pauză lungă.

Un răspuns complet nesatisfăcător.

– Dacă aș fi, te-ai însura cu mine?

– Ai putea tu să trăiești așa ca mine? Mereu pe drum, fără să stai într-un loc mai mult de câteva zile?

– Nu așa se întemeiază o familie, sublinie ea iritată.

– Nu, nu așa, conchise el, apoi o dădu la o parte și se ridică.

În vreme ce-l privi îmbrăcându-se și luându-l apoi pe Surefoot de acolo ca să-i scoată șaua, Courtney simți o furie și o dezamăgire sfâșietoare. În timp ce se îndepărta, el aruncă sacul de dormit, iar ea rămase așa multă vreme, privindu-l. Cât de rece și de insensibil putea să fie!

Capitolul 30

În ciuda unei distanțe medii de galop de patruzeci, cincizeci de kilometri pe zi, Courtney reușise să evite băşicile pe care i le prezisese Mattie. Astăzi însă, era sigură că, în sfârșit, avea să facă una. Chandos galopa hotărât să recupereze timpul pierdut, iar Courtney începu să se întrebe dacă nu cumva înăsprea ritmul dinadins.

Părea a se strădui din răsputeri s-o facă să nu se simtă confortabil, iar asta încă de când se treziseră în dimineața aceea. O zorise să se ridice din pat și să urce direct în șa, iar, de data asta, să călărească în spatele lui, ceea ce era extrem de incomod.

După-amiaza târziu, ajunseră la locul lor de campare, unde descoperiră caii bine îngrijiți și focul aprins, un foc care ar fi fost imposibil să țină din ziua trecută. Chandos fluieră cu putere, și, zece minute mai târziu, apăru un indian.

Lupul Săltăreț nu era prea înalt, dar comanșii nu erau cunoscuți pentru înălțimea lor, ci pentru iscusința cu care călăreau. Purta o cămașă militară veche și o centură pentru armă prinsă în partea de jos a taliei. În afară de mocasinii înalți până la gambă și o fustă până la genunchi, picioarele îi erau goale. Bărbatul avea un păr negru lucios lung, pe care-l purta despletit. Ochii-i negri cărbune îi străluceau pe fața lată, iar tenul îi era de culoarea pielii tăbăcite. Era tânăr și slab, dar avea umeri puternici. Pe brațe purta, ca pe un bebeluș, o pușcă.

Courtney, căreia la intrarea lui în tabără i se tăiase răsuflarea, îi privi pe cei doi salutându-se și așezându-se lângă foc pe vine, pentru a sta de vorbă. Desigur, vorbiră în limba comanșilor.

Amândoi o ignorau intenționat, dar, chiar și așa, cât ei stăteau lângă foc, ea nu se putea apuca de mâncare. În schimb, își verifică hainele să vadă dacă lipsea ceva. Toate erau însă la locul lor.

În curând, Lupul Săltăreț plecă aruncându-i o privire la fel de plină de apreciere, prelungă și intensă ca atunci când venise. Dar, dacă mai devreme afișase o expresie precaută, acum lăsase garda jos

și părea mai relaxat, iar Courtney ar fi putut jura că era aproape zâmbitor.

Lupul Săltăreț îi zise ceva, dar nu așteptă să-i traducă Chandos. După plecarea lui, Chandos se ghemui iarăși lângă foc mestecând un fir de iarbă, cu privirea ațintită spre locul dintre copaci pe unde plecase prietenul său.

Courtney își dădu seama că el nu avea să-i spună de bunăvoie ce zisese Lupul Săltăreț, așa că merse să vadă ce mai aveau de mâncare pentru cină. Când veni spre foc aducând, ca de obicei, fasole, carne uscată de vită și pesmet, Chandos își concentră atenția asupra ei.

– Vreau să arzi bluza aia, rosti el, speriind-o.

Courtney nu-l luă în serios.

– Vrei biscuiți sau găluște?

– Arde-o, pisicuțo, insistă el privind spre decolteul adânc care se sfârșea cu nodul cu care legase ea bluza. Își întorsese cămașa sfâșiată cu fața în spate, astfel ca ruptura să vină în spate, iar spatele cămășii să-i acopere sânii, chiar dacă prea puțin.

– A zis ceva prietenul tău de bluza mea?

– Nu schimba subiectul.

– Nu l-am schimbat. Dar voi schimba bluza dacă asta te face fericit.

– Haide! Apoi, adu-o...

– Asta n-am să fac. Ce se întâmpla cu el? O pot repara. Pe cealaltă am cusut-o... A, înțeleg, reluă ea după un moment de pauză, mijind ochii. Nu-i nici o problemă dacă-mi sfâșii tu bluza, dar acum, că mi-a rupt-o altcineva, vrei s-o ard. Asta e, nu?

Chandos se încruntă la ea, topindu-i furia și transformându-i-o într-o strălucire caldă. Gelozie, posesivitate sau orice era, asta însemna că simțea *ceva* pentru ea. Courtney decise că era dispusă să facă așa cum îi ceruse el.

Luă o bluză corai și merse în spatele unui copac să se schimbe. După câteva minute, se întoarse și aruncă bluza sfâșiată pe foc. Țesătura fină și delicată fu mistuită în câteva secunde. Petale de cenușă se ridicară și fură purtate de vânt.

Chandos continuă să privească fix în foc, pierdut în gânduri.

– Ce mi-a zis prietenul tău? întrebă ea în cele din urmă.

– Nu vorbea cu tine.

– Dar se uita la mine.

– Vorbea despre tine.

– Şi?

Din nou, se aşternu tăcerea, întreruptă doar de trosnetul focului.

– A pomenit despre curajul tău, replică el în cele din urmă.

Courtney făcu ochii mari, dar imediat atenţia îi fu distrasă de Chandos, care se ridică şi părăsi locul de campare, pornind spre râu. Ea oftă întrebându-se dacă chiar îi spusese adevărul.

Ei, la dracu', Chandos ştia că ea avea şi mai mult curaj, dar asta nu mai conta. Ea încă voia şi merita lucruri pe care Chandos nu i le putea oferi niciodată, aşa că nu putea fi a lui. Cu toate astea, când Lupul Săltăreţ îi zisese „femeia lui", vorbele îi sunaseră atât de bine. Naiba s-o ia, cu ochii ei cu tot!

Îşi dorea să se fi terminat călătoria asta, îşi dorea să n-o fi început niciodată. Încă două săptămâni îndurate alături de femeia asta aveau să fie un adevărat iad. Singurul lucru bun era că, atunci când adusese vorba despre sarcină, îi dăduse un motiv bun să nu se mai atingă de ea. Sigur că asta nu însemna că nu avea s-o mai dorească...

Îi era frică. Când fusese răpită, îi fusese teamă cum nu-i mai fusese de ani buni. Asta era o emoţie la care, în ultimii ani, fusese imun. Era nevoie să ţii la ceva ca să ajungi să simţi teama că l-ai putea pierde.

Acum, că se gândea la asta, frustrarea îi creştea din ce în ce mai mult, aşa că îşi îndreptă gândurile spre ceea ce urma să-i facă lui Wade Smith când avea să-l găsească. Asta măcar era o frustrare cu care era obişnuit, pentru că individul îi scăpase de atâtea ori printre degete. Oare Paris, Texas, avea să însemne, în sfârşit, capătul acestui drum?

Chandos avu o noapte foarte agitată, trecând de la o frustrare la alta.

Capitolul 31

Cu două zile înainte de a ajunge în Paris, Texas, Courtney își scrânti glezna într-un accident stupid. Călcă pe o piatră mare doar cu o parte a labei piciorului, iar restul i se duse strâmb. Dacă n-ar fi purtat cizme, accidentarea ar fi fost mult mai gravă.

Piciorul se umflă așa repede, încât îi fu greu să-și scoată cizma. După ce o scoase, nu o mai putu pune înapoi. Atât timp cât nu mișca piciorul, n-o durea așa rău, însă nici nu încăpea vorbă să stea întinsă și să-și întârzie călătoria. Chiar dacă Chandos i-ar fi propus asta, ea nu ar fi acceptat.

Accidentarea ei schimbă și dispoziția lui Chandos. Acum, era indiferent doar în jumătate de timp și deveni destul de preocupat. Courtney avea impresia că el chiar se bucura că avea ocazia să-și răscumpere datoria pe care o avea față de ea pentru că îi îngrijise rana provocată de mușcătura de șarpe.

Bărbatul era îngrozitor de independent, așa că probabil că ajutorul ei îl deranjase. Ei bine, datoria aceea fu imediat răscumpărată după ce el se ocupă de toate nevoile ei, găti mâncarea pentru ei doi și se îngriji de toți cei patru cai. Dintr-o creangă zdravănă, îi făcu o cârjă, o ajută să încalece și să descalece și păstră un ritm lent, reducând și distanța parcursă zilnic cu o treime. Când Courtney își scrântise piciorul, călătoreau de-a lungul unui pârâu, îndreptându-se spre sud-est, dar, după accidentare, Chandos cotise brusc spre sud-vest. Courtney nu știa, dar schimbarea de direcție era cauzată de rănirea ei. Traversară râul Red, apoi, spre marea ei dezamăgire, ocoliră un oraș. Trecuseră câteva săptămâni de când Courtney nu mai avusese contact cu civilizația!

Câteva ore mai târziu, ajunseră la un alt oraș, iar Chandos o luă direct prin el și se opri în fața unui restaurant pe nume Maina's Place. Courtney tânjea după o masă care să nu conțină fasole și fu în al nouălea cer când Chandos o conduse înăuntru, așa prăfuită și neprezentabilă cum era. În sala mare și luminoasă erau așezate

douăsprezece mese acoperite cu fețe de masă cadrilate. De vreme ce era deja mijlocul după-amiezii, nu era ocupată decât o singură masă. Cuplul de la masă îi analiză pe Courtney și pe Chandos din cap până-n picioare, iar femeia deveni neliniștită când dădu cu ochii de Chandos. Plin de praf și istovit de drum, îmbrăcat cu pantaloni negri, cămașă de un cenușiu-închis descheiată până la jumătatea pieptului și o eșarfă neagră prinsă larg la gât, se vedea cu ochiul liber că era pistolar.

Chandos aruncă repede o privire spre cuplul de vârstă mijlocie, apoi trecu mai departe. O așeză pe Courtney, îi spuse că avea să se întoarcă într-un minut, apoi dispăru în bucătărie. Courtney rămase să îndure privirile cercetătoare ale cuplului. Era perfect conștientă de cât de nearanjată și de murdară era.

Un minut sau două mai târziu, ușa din față a restaurantului se deschise și înăuntru pătrunseră doi bărbați care îi observaseră pe străini galopând pe stradă și voiseră să-i vadă mai bine. Courtney se neliniști și mai tare. Dintotdeauna ura să fie în centrul atenției, dar, în prezența lui Chandos, era imposibil să fie invizibilă. El, fără să vrea, stârnea curiozitatea.

Chiar atunci, în timp ce-și închipuia ce gândeau oamenii aceștia despre ea, își dădu brusc seama ce ar fi crezut tatăl ei. Nu se însurase el cu guvernanta lor doar de dragul bunei-cuviințe? Courtney călătorea singură cu Chandos! Dumnezeule, tatăl ei ar avea cea mai proastă părere... și pe bună dreptate!

Când se întoarse, Chandos îi observă imediat roșeața din obraji și postura rigidă. Nu-și ridica privirea de la masă. Ce se întâmpla? O deranjaseră cei doi care intraseră după el? Chandos le aruncă o privire aspră, și aceștia părăsiră imediat restaurantul. Câteva clipe mai târziu, plecă și cuplul de la masă.

– Mâncarea va fi adusă într-un minut, pisicuțo, o informă Chandos.

Ușa bucătăriei se deschise și o femeie durdulie înaintă spre ei.

– Ea e Mama. Ea se va îngriji de tine câteva zile, o anunță Chandos într-o doară.

Courtney o țintui cu privirea pe mexicanca robustă, care începu să vorbească repede în spaniolă cu Chandos. Femeia scundă, cu o expresie blândă, își purta părul grizonant prins în coc și era îmbrăcată cu o fustă din bumbac viu colorat, o bluză albă, peste care avea un șorț, iar în picioare purta sandale din piele.

– Cum adică va avea grijă de mine? îl întrebă ea pe Chandos. Tu unde vei fi?

– Ți-am zis, am treabă în Paris.

– Dar suntem în Paris! îi zise ea exasperată.

Chandos se așeză la masă vizavi de ea și făcu către Mama semn din cap să plece. Courtney o privi pe femeie plecând unduindu-se, apoi se întoarse spre Chandos în așteptarea răspunsului.

– Ce pui la cale? începu ea, fixându-l cu privirea. Dacă îți închipui că poți...

– Liniștește-te, femeie! Chandos se aplecă peste masă și-i luă mâna. Ăsta nu-i Paris, e Alameda. Din cauza gleznei tale, mi-am închipuit că ți-ar prinde bine câteva zile de odihnă în vreme ce eu îmi rezolv treaba. N-am vrut să te las singură, așa că te-am adus aici.

– De ce ar trebui să mă lași singură? Ce ai de făcut în Paris?

– Asta, doamnă, nu e treaba ta.

Ah, cât de tare ura când îi vorbea pe tonul ăla!

– Nu te mai întorci, așa-i? Pur și simplu, o să mă lași aici, nu?

– Mă cunoști mai bine de-atât, vorbi el. Te-am adus până aici, nu? N-o să te părăsesc la doar câțiva kilometri de destinația noastră.

Vorbele lui nu-i alinară însă frustrarea. Nu voia să rămână cu străini și nu voia ca el s-o părăsească.

– Am crezut c-o să mă iei cu tine în Paris, ca de acolo să putem *pleca* mai departe.

– M-am răzgândit.

– Din cauza gleznei mele?

Chandos credea că răspunsese deja la întrebarea asta.

– Uite ce e, o să fiu plecat doar patru zile. Îți va face bine ca în timpul ăsta să-ți odihnești piciorul.

– Dar de ce aici? De ce nu în Paris?

– Nu cunosc pe nimeni în Paris, oftă Chandos. Prin Alameda trec des când vin și plec de pe Teritoriul Indian. O știu pe Mama și sunt sigur că pot avea încredere în ea să aibă grijă de tine în lipsa mea. Pisicuțo, vei fi pe mâini bune. Nu te-aș lăsa decât dacă...

– Dar, Chandos...

– La naiba! izbucni el. Nu mă face să mă simt...

Se opri când intră Mama, aducând o tavă mare cu mâncare. Când ea ajunse la masă, Chandos se ridică.

– Eu plec acum, Mama. Ai grijă să facă o baie după ce mănâncă, apoi bag-o în pat.

Porni spre ușă, dar, la jumătatea drumului, se opri, se răsuci și veni înapoi. În picioare lângă Courtney, o ridică de pe scaun și-o luă în brațe. Sărutul lui impetuos îi tăie răsuflarea.

– O să mă întorc, pisicuțo, murmură el răgușit, cu buzele lipite de ale ei. Nu zgâria pe nimeni în lipsa mea.

Apoi plecă. Mama se uita la Courtney, dar ea privea ușa care tocmai se închisese, abținându-se să nu plângă.

Dacă acum, că avea să fie plecat doar patru zile, se simțea așa mâhnită, oare cum urma să se simtă când avea s-o părăsească de tot în Waco?

Capitolul 32

Vreme de două zile, Courtney nu făcu altceva decât să stea așezată în fața ferestrei dormitorului ei de deasupra restaurantului, uitându-se la strada din față. Când Mama Alvarez o certă spunându-i că ar trebui să stea în pat, Courtney îi surâse vag și nu se împotrivi. Mama era bine intenționată, iar Courtney știa că era o prostie să stea la fereastră, având în vedere că probabil Chandos nici măcar nu ajunsese încă în Paris, dar nu avea de gând să se clintească din loc. Cu piciorul sprijinit pe un taburet, stătea așezată și privea activitățile ce se desfășurau în orășelul un pic mai mare decât Rockley. În dormitorul acela, stătu mult pe gânduri și, în ciuda luptelor interioare, nu putea nega adevărul. Îl iubea pe Chandos. Îl iubea mai mult decât credea că era posibil să iubească pe cineva. Iar asta nu doar dintr-un singur motiv. Nu îl iubea doar pentru că o făcea să se simtă în siguranță. Conta și asta, dar mai era și dorința. Doamne, cât de mult îl dorea! Pe de altă parte, Chandos putea fi și blând atunci când ea avea nevoie de blândețe și iubitor când avea nevoie de iubire. Mai erau și independența lui singuratică și atitudinea lui distantă, care îl făceau să pară așa vulnerabil.

Dar, oricât de mult i-ar fi plăcut, Courtney nu se păcălea. Știa că nu-l putea avea pe Chandos, oricât de tare și-l dorea. El nu voia o relație permanentă și-i spusese asta foarte clar. Trebuia să fie realistă. Nu avea să se mărite cu Chandos.

De când se știa, se îndoise că avea să găsească vreodată dragostea adevărată sau că dragostea avea să-i fie împărtășită. Faptul că avea dreptate n-o încălzea cu nimic acum.

A doua zi de când rămăsese aici, Courtney o cunoscu pe fiica femeii. Fata năvăli în camera lui Courtney fără să bată la ușă și fără să se prezinte. Fu ură la prima vedere – pentru amândouă –, căci Courtney recunoscu numele fetei din coșmarurile lui Chandos, iar Calida Alvarez știa că Chandos o adusese pe Courtney acolo.

Calida era frumoasă și plină de viață. Avea părul negru strălucitor, iar ochii căprui îi străluceau răutăcioși. Era mai mare decât Courtney cu doar patru ani, dar acești câțiva ani făceau diferența. Fata mai mare, pasională din fire, deborda de încrederea și siguranța de sine care îi lipsiseră dintotdeauna lui Courtney.

Asta fu ceea ce observă Courtney. Calida, pe de altă parte, își văzu prima rivală reală, o tânără extrem de protocolară, controlată, ale cărei trăsături bronzate o făceau neobișnuit de uimitoare cu pielea ei aurie, părul castaniu brăzdat de șuvițe aurii strălucitoare și ochii migdalați, ca de felină, de culoarea caldă a whisky-ului. Courtney avea o strălucire aurie din cap până-n picioare, iar Calindei îi venea să-i scoată ochii. De fapt, o și atacă cu vorbele:

– Sper că ai un motiv bun să călătorești cu Chandos al meu.

– Chandos *al tău*?

– *Si*, al meu, răspunse Calida pe un ton neutru.

– Atunci, el locuiește aici?

Fata mai mare nu se așteptase la un contraatac. Ezită, dar își reveni repede.

– Locuiește aici mai mult decât în orice altă parte.

– Asta nu-l face deloc al tău, murmură Courtney. Dacă ai fi spus însă că e soțul tău..., adăugă ea surâzând către Calida, lăsând insinuarea să plutească în aer.

– *Eu* sunt cea care a refuzat căsătoria! Dacă vreau să mă mărit cu el, trebuie doar să pocnesc din degete, zise ea pocnind tare din degete.

Courtney simți că își pierde cumpătul. Oare Chandos știa cât de sigură de el era Calida Alvarez? Dar avea motive serioase să fie așa sigură?

– Foarte bine, domnișoară Alvarez, dar, până nu ai inelul ăla pe deget, motivele pentru care călătoresc împreună cu Chandos nu te privesc pe dumneata.

– Ba mă privesc, strigă Calida suficient de tare încât să fie auzită din stradă.

Courtney se săturase.

– Nu, nu te privesc, rosti ea încet, vădit nervoasă. Și, dacă mai ai alte întrebări, îți sugerez să le păstrezi pentru Chandos. Acum, ieși!

– *Puta*[1]*!* se răsti Calida. Sigur că o să vorbesc cu el. O să am grijă să te lase aici, dar nu în casa mamei mele!

Courtney trânti ușa în urma fetei, apoi își dădu seama că-i tremurau mâinile. Era oare ceva real în amenințarea Calidei? Avea ea cum să-l convingă pe Chandos s-o părăsească aici? Courtney avea prea multe îndoieli care s-o facă să se teamă. Calida îl știa pe Chandos de mult. Îl cunoștea intim. Și Courtney îl cunoștea așa, dar Chandos revenea des în brațele Calidei, în vreme ce lui Courtney i se împotrivea cu toată ființa.

Calida se năpusti în birtul lui Mario, unde lucra seara. Fata locuia împreună cu mama ei, dar avea viața ei și făcea ce voia, lucra unde dorea, fără să-i pese de protestele mamei ei.

În cârciumă lucra pentru că acolo se întâmplau toate evenimentele incitante. Acolo se petreceau duelurile cu pistoale și încăierările, multe dintre ele pentru ea. Agitația o făcea pe Calida să înflorească, dar cel mai bine se simțea când ea însăși isca acțiunea, fie asmuțind un bărbat împotriva altuia, fie furând bărbatul altei femei, să poată vedea cum se dezlănțuie nefericirea. Calidei nu i se pusese nimeni niciodată de-a curmezișul, așa că obținuse mereu ceea ce-și dorise, într-un fel sau altul.

În clipa aceea, spumega de furie. *Gringa*[2] nu-i spusese ce voia să știe și nici nu păruse să se supere când aflase că Chandos avea o altă femeie.

Poate că nu era nimic între Chandos și *gringa*. Era posibil așa ceva? Poate că sărutul la care fusese de față Mama nu însemna nimic. Dar Calida își spuse că era imposibil să nu fie nimic între Chandos și Courtney. Știa că el nu mai călătorise niciodată împreună cu o femeie. Chandos era un singuratic, iar ăsta era unul dintre lucrurile care îi plăceau Calidei la el. Ăsta și aura lui periculoasă.

Știa că era pistolar, dar credea că era și un proscris. Nu-l întrebase niciodată, dar era sigură de asta. Proscrișii, cu ticăloșia lor, cu imprevizibilitatea și cu viața lor periculoasă, o incitau pe Calida mai mult decât oricine altcineva. Prin Almeda, treceau mulți proscriși în grabă, de obicei ca să se ascundă pe Teritoriul Indian. Ea cunoștea mulți nelegiuiți, se culcase cu mulți, dar Chandos era special.

---

[1] În limba spaniolă, în original, „cățea, târfă" (n.tr.)

[2] În limba spaniolă, în original, „americancă" (n.tr.)

El nu-i spusese niciodată că o iubea și nici nu încercase s-o mintă. Nici ea, la rândul ei, nu putea niciodată să-l păcălească. Dacă spunea că o dorea, atunci, așa era. Dacă ea încerca să facă pe inabordabila ca să-i stârnească gelozia, el pleca. Pe ea tocmai indiferența lui o intriga și o făcea ca, de fiecare dată când el venea în oraș, să fie disponibilă, fără a conta cu cine se culca sau cine îi făcea curte la momentul ăla. Iar Chandos venea mereu la ea. În plus, se caza în casa mamei ei, ceea ce era convenabil.

Lui Chandos nu-i plăceau hotelurile, iar, prima oară când venise în Alameda, o convinsese pe Mama să-i închirieze o cameră. Mama îl plăcea. Pe ceilalți bărbați ai Calidei nu-i plăcea, dar pe el, da. De vreme ce frații Calidei crescuseră și plecaseră de acasă, avea și dormitoare libere. Mama știa ce făceau Chandos și Calida noaptea târziu. Calida aducea și alți bărbați în camera ei, inclusiv pe Mario, dar femeia în vârstă încetase de mult să încerce s-o mai îndrepte. Fiica ei făcea ce îi plăcea și așa avea să facă mereu.

Dar, acum, bărbatul pe care-l considerase exclusiv al ei venise în oraș cu o altă femeie și o rugase pe mama *ei* să aibă grijă de ea! Cât tupeu!

– *Chica*, de ce ai focul ăla în privire?

– Asta... asta... Se opri privindu-l gânditoare pe Mario, apoi îi surâse. Nu e nimic important. Dă-mi un whisky înainte să încep să servesc... Fără apă.

Îl privi cu atenție în timp ce el îi turnă băutura în pahar. Mario, un văr îndepărtat, venise în Alameda împreună cu familia în urmă cu nouă ani. Familia fusese nevoită să se plimbe dintr-un oraș în altul pentru că acolo nu erau acceptate afacerile mexicanilor. Alameda, care se afla mai la nord, era un oraș tolerant, pentru că aici mai fuseseră mexicani și înainte. Tuturor le plăcea cum gătea Mama, așa că nimeni nu se împotrivi când Mario deschise un birt vizavi de restaurantul femeii. Crâșma avea succes pentru că băutura lui Mario era bună și mai ieftină decât a rivalilor săi.

Mario era amantul Calidei doar atunci când se simțea ea generoasă. Bărbatul s-ar fi însurat cu ea imediat, la fel ca alți câțiva bărbați, dar Calida nu voia un soț și, în mod cert, nu-l voia pe Mario. Acesta era destul de chipeș cu ochii lui căprui blânzi și cu mustața subțire care-l făcea să semene cu un nobil spaniol. Mai mult, avea și o forță impresionantă. Dar, în sufletul lui, Mario era un laș și niciodată nu ar fi luptat pentru ea.

Calida îi surâse încă o dată când acesta îi înmână paharul de whisky. În minte începea să i se contureze o idee ce putea avea numeroase posibilități.

– Mama are o musafiră, o *gringa* frumoasă, rosti Calida într-o doară. Dar Mama nu știe că e o *puta*.

– Dar tu de unde știi?

– Mi-a mărturisit că intenționează să stea la noi doar până ce i se vindecă rana de la picior. Apoi se va muta la Bertha.

Mario deveni curios. Mergea adesea în bordelul Berthei, chiar dacă nu multe fete de acolo îl acceptau. O târfă nouă avea să fie la mare căutare în bordelul Berthei, mai ales dacă era una frumoasă. Dar, își zise Mario, probabil că el avea să fie ultimul care să se culce cu ea.

– O să-i povestești mamei tale? vru el să știe.

Calida strâmbă ușor din buze și ridică din umeri.

– Nu văd de ce. Fata aia a fost foarte prietenoasă, foarte vorbăreață și... și chiar mi-a fost milă de ea. Nu-mi închipui cum o fi să vrei un bărbat și să nu ai nici unul disponibil. Dar asta e problema ei.

– Ți-a spus ea *asta*?

Calida încuviință și se sprijini de bar să-i șoptească:

– Ba chiar m-a întrebat dacă știu pe cineva... care ar putea fi interesat. Tu ești? Bărbatul se încruntă la ea, iar Calida râse. Haide, Mario, știu că, în cele din urmă, te vei culca cu ea. Nu mă supăr, *querido*[1], pentru că știu că asta nu va însemna nimic pentru tine. Dar vrei să aștepți până ce va fi sleită sau preferi să o ai acum când e disperată după un bărbat?

Îl convinsese. Știa ce însemna privirea aia. Mario era excitat doar la gândul că va fi primul bărbat din oraș care o va poseda pe femeia cea nouă.

– Și cu mama ta cum rămâne? o întrebă el.

– Așteaptă până mâine-noapte. Mama e invitată la petrecerea ținută pentru ziua de naștere a Annei Harwell, unde are de gând să meargă imediat ce-i pleacă ultimul client din restaurant. Sigur că nu va sta până foarte târziu, având în vedere că a doua zi trebuie să meargă la biserică. Dar, dacă nu faci gălăgie, sunt sigură că *gringa* va vrea să rămâi cu ea toată noaptea și o să poți să pleci de dimineață când e Mama la biserică.

[1] În limba spaniolă, în original, „iubitule" (n.tr.)

– O să-i spui să mă aștepte?

– Vai, nu, Mario, zise Calida. Trebuie s-o iei prin surprindere. Nu vreau ca femeia să simtă că-mi e datoare cu ceva. Doar asigură-te că nu țipă înainte să apuci să-i spui de ce ești acolo.

Și, își zise Calida, dacă lucrurile mergeau bine, Chandos avea să se întoarcă la timp să ia parte la surpriză. Probabil că avea să se iște o scenă pe care ea și-ar fi dorit să o vadă. Numai gândul ăsta o făcu să se simtă mai bine.

Capitolul 33

Un cerc galben de lumină brăzda strada murdară bătătorită din spatele căsuței. În noaptea aia, strada dosnică era cufundată în tăcere, pentru că era departe de zarva ce se isca sâmbătă seara pe artera principală. Lui Chandos i se spusese că pe aleea asta locuiau mai degrabă dansatoarele din sălile de dans. Una dintre ele, pe nume Loretta, era femeia lui Wade Smith.

Chandos pierduse o grămadă de vreme încercând să dea de ea, pentru că Smith folosea un alt nume aici, în Paris. Mai mult, Smith trăise foarte retras aici, pentru că era căutat de lege. Absolut nimeni nu-l cunoștea după numele de Wade Smith, iar foarte puțini îl știau după numele lui fals, Will Green.

Era posibil ca acest Will Green să nu fie cel pe care-l căuta el, iar Chandos știa asta. Dar, pe de altă parte, era posibil să fie. Chandos nu risca deloc. Ascuns în întunericul de peste drum de aleea respectivă, privi mult timp căsuța înainte de a se apropia de ea. Arma îi era ascunsă, dar lipită bine de el. Inima îi bătea cu putere și se simțea exaltat. Iată demascarea după care tânjise atâta vreme. Era gata să dea ochii cu ucigașul surorii lui.

Chandos înaintă tiptil spre ușă și, cu grijă, încercă mânerul. Ușa nu era încuiată. Cu urechea lipită de ușă, așteptă, dar nu auzi nimic înăuntru. Nu-și auzea decât sângele pulsându-i în cap și nimic mai mult.

Încă o dată, răsuci încet mânerul, apoi deschise ușa cu o lovitură rapidă. Ușa zbură spre interior, iar peretele din față se zgâlțâi cu totul. Câteva farfurii aflate pe un raft se răsturnară și o ceașcă se rostogoli în centrul podelei de pământ. Un cap blond de pe pat se întoarse și se uită înspre țeava pistolului lui Chandos.

Sămii ce se conturau prin așternut erau mici, abia formați. Doamne, fata nu avea cum să aibă mai mult de treisprezece sau paisprezece ani, își dădu seama Chandos. Să fi greșit oare casa?

– Loretta?

– Da?

Fata se trase înapoi.

Chandos răsuflă cu putere. Nu greșise casa. Ar fi trebuit să-și aducă aminte că lui Smith îi plăceau tinerele. Fata fusese bătută foarte tare. O parte a feței îi era neagră și umflată. Pe partea cealaltă, avea un ochi vânăt. De la claviculă până la umărul drept i se întindea o vânătaie urâtă, iar partea de sus a brațelor îi era brăzdată de vânătăi mai mici, ca și cum ar fi fost strânsă cu brutalitate. Nu voia să-și închipuie că și restul trupului ei, ascuns sub așternut, arăta la fel.

– Unde e?

– Ci... cine?

Vocea-i suna emoționant de tânără și de înspăimântată. Atunci, își dădu seama cum arăta el în ochii ei. De când o părăsise pe Courtney, nu se mai deranjase să se bărbierească și încă stătea cu arma ațintită asupra fetei. O puse înapoi în toc.

– N-o să-ți fac nimic rău. Îl vreau pe Smith.

Fata încremeni. Ochiul deschis aruncă flăcări, iar furia luă locul fricii.

– Ai venit prea târziu, domnule. L-am denunțat pe nemernic. Asta a fost ultima oară când m-a bătut.

– E la închisoare?

– Sigur că e, încuviință ea din cap. Am știut că era un grănicer în oraș, că altfel nu l-aș fi denunțat. N-am avut încredere că închisoarea de aici îl va ține, așa că am rugat-o pe prietena mea, Pepper, să-l roage pe grănicer să vină să mă vadă și i-am povestit cine e Wade cu adevărat. Vezi tu, Wade mi-a zis mie despre fata aia pe care a omorât-o în San Antonio. Mai demult, m-a amenințat c-o să mă omoare și pe mine ca pe ea, iar eu l-am crezut.

– L-a luat grănicerul? întrebă Chandos, încercând să nu pară nerăbdător.

– Mda. A revenit mai târziu cu șerifu' și l-a prins pe Wade cu pantalonii-n vine. Nenorocitul tot mă voia, chiar dacă arătam așa. Cred că-i place mai tare când arăt așa.

– Cât de mult a trecut de atunci?

– Trei zile, domnule.

Chandos gemu. Trei afurisite de zile. Dacă n-ar fi fost mușcătura de șarpe și vânătorii ăia de recompense care veniseră după Courtney, l-ar fi prins pe Smith la timp.

– Domnule, dacă vrei să-l vezi, continuă Loretta, va trebui să o iei la sănătoasa. Grănicerul ăla știa de Wade. Mi-a zis că, în San Antonio, au destule dovezi împotriva lui să-l spânzure după un proces rapid.

Chandos nu se îndoia de asta. Fusese în San Antonio la scurt timp după crimă și aflase totul despre asta. Acolo, fusese prima oară când îi pierduse urma lui Smith.

Chandos încuviință din cap.

– Îți rămân dator, puștoaico.

– Nu sunt puștoaică, îi spuse ea. Când mă machiez, nu mai par mică. Lucrez în sala de dans de un an deja.

– Ar trebui să existe o lege care să împiedice asta.

– Nu mai spune, replică ea. Un pistolar care ține predici, asta întrece orice. Cum el nu-i răspunse la provocare, ci doar se întoarse să plece, fata strigă: Hei, domnule, n-ai zis de ce îl cauți pe Wade.

Chandos se întoarse din nou spre ea. Copila ar fi putut sfârși mult mai rău de mâna lui Smith și nici nu știa cât de norocoasă era.

– Îl căutam pentru o crimă, puștoaico. Fata aia din San Antonio nu e singura pe care a omorât-o.

Chiar și din colțul celălalt al încăperii, Chandos văzu că fetei i se făcu pielea de găină.

– Nu... nu crezi că ar putea să scape din mâinile grănicerului, nu-i așa?

– Nu.

– Cred că totuși o să mă mut după ce mi se vindecă coastele, rosti ea mai mult pentru sine decât pentru el.

Chandos închise ușa. Cu ochii închiși, rămase lângă căsuță și se gândi să încerce să-l prindă din urmă pe grănicer. Probabil ar reuși, dar omul legii nu i l-ar preda lui pe Smith. Avea să urmeze o luptă, și nu se vedea omorând un grănicer care doar își făcea datoria. Nu făcuse asta niciodată și nu era pregătit să înceapă acum.

Pe de altă parte, mai era și pisicuța lui. Dacă nu se întorcea în Alameda înainte de sfârșitul celor patru zile, ea avea să creadă că o mințise. Putea chiar să încerce să meargă singură în Waco.

Gata, era hotărât – dar nu-i plăcea deloc. De când dracu' devenise ea prioritatea lui?

Chandos se îndreptă spre grajduri măcinat de frustrare. Nu renunța la Smith doar pentru că, din nou, nu reușise să-l prindă. În mod evident, nu era prima oară. Mai întâi, avea s-o ducă pe Courtney în Waco și apoi avea să meargă în San Antonio. Nu era dispus să-l lase pe Smith pe mâinile călăului de la spânzurătoare. Nemernicul era *al lui*.

Capitolul 34

Courtney își petrecu după-amiaza de sâmbătă scriindu-i o scrisoare lui Mattie. Plecase din Rockley în urmă cu trei săptămâni – Dumnezeule, doar atât trecuse? Avea senzația că trecuseră câteva luni.

Voia să-i dea de știre prietenei ei că nu regreta decizia de a merge în Waco. Mama Alvarez o asigurase pe Courtney că prin Alameda treceau mulți oameni în drumul lor spre Kansas și că, în mod cert, avea să se găsească unul care să ducă și scrisoarea ei.

Îi scrisese, așadar, lui Mattie o scrisoare lungă în care îi descrise cu entuziasm aventurile ei, dar se abținu să-i spună că se îndrăgostise de însoțitorul ei. Își încheiase scrisoarea exprimându-și încă o dată speranța că avea să-și găsească tatăl.

Din ce spusese Mama Alvarez, Waco se afla la mai puțin de o săptămână. În curând, Courtney avea să știe dacă intuiția ei fusese bună sau doar alergase după cai verzi pe pereți. Nu îndrăzni să ia prea mult în calcul cea de-a doua variantă, pentru că, dacă nu-și găsea tatăl, avea să se trezească blocată în Waco, singură și fără bani, pentru că tot ce mai avea îi datora lui Chandos. Dacă lucrurile aveau să se întâmple așa, nu avea nici cea mai vagă idee ce urma să facă. Ziua trecu în liniște. Courtney refuză să se mai uite după Chandos. Avusese de gând să coboare în restaurant să ia cina, dar Mama o refuzase categoric, amintindu-i că Chandos îi spusese să stea în pat să-și odihnească glezna, care era mai bine acum. Putea chiar să pășească fără să se mai sprijine în cârjă, dar renunță la idee. Mama Alvarez era bine intenționată. Era blândețea întruchipată – exact opusul fiicei sale.

Courtney îi pusese câteva întrebări și aflase că fata ei, Calida, lucra noaptea într-un birt unde servea băuturi... doar atât, nimic mai mult, o asigurase Mama. Courtney simțise că mama Calidei nu era deloc de acord cu asta. Mama sublinie că fata ei nu era nevoită să muncească deloc, dar că o făcea doar pentru că așa voia ea.

– Încăpățânată. *Hija*[1] mea e încăpățânată, dar e adultă. Ce pot eu să fac?

Courtney înțelegea să lucreze ca să se simtă utilă, pentru niște bani în plus, dar într-un birt? Când nu era nevoită s-o facă?

Courtney se consideră norocoasă că mai trecuse o zi fără să fie deranjată din nou de nesuferita de Calida, iar apoi nu se mai gândi deloc la ea.

În seara aceea, se culcă devreme. Mama plecase la o petrecere, iar Calida lucra, deci casa era liniștită. Cu toate astea, pentru că era sâmbătă seară, afară pe stradă era foarte mare gălăgie, iar Alameda nu era un oraș cu nimic diferit de celelalte orașe de la graniță. Bărbații chefuiau toată noaptea știind că duminică dimineață puteau dormi mai mult. Majoritatea nu aveau soții care să-i târască la biserică.

Surâse de una singură amintindu-și cum, în Rockley, văzuse bărbați picotind în biserică, le observase ochii încețoșați și roșii, ba chiar îi văzuse pe unii ținându-se de cap de durere când predica devenise prea zgomotoasă. Probabil că și aici, în Alameda, era la fel.

În cele din urmă, adormi și, în scurt timp, visa deja. Visul deveni neplăcut. Cineva îi făcea rău. Pe piept simțea o greutate care o strivea. Plângea și nu putea să respire, dar atunci își făcu apariția Chandos, spunându-i să nu plângă, alungându-i temerile, așa cum doar Chandos putea s-o facă.

În curând, o săruta, iar Courtney se trezi încet descoperind că el *chiar* o săruta. Greutatea despre care visase că o apăsa era a lui. Nu stătu să se întrebe de ce nu o trezise, ci vru doar să se bucure că o dorea. Erau atât de rare momentele în care Chandos se lăsa pradă dorințelor sale.

Courtney își petrecu brațele în jurul gâtului său și-l trase mai aproape de ea. Mustața lui îi gâdilă fața, iar ea încremeni.

– Tu nu ești Chandos! strigă ea zbătându-se sub el.

De frică, glasul îi deveni strident, moment în care se trezi cu o mână acoperindu-i gura. Osul șoldului lui se lovi de al ei, iar Courtney îi simți bărbăția tare lipită de abdomenul ei. Era gol. Când își dădu seama de asta, țipă, dar mâna lui înăbuși sunetul.

– Șșșt... *Dios*! Courtney îl mușcă de mână. Bărbatul își trase mâna, apoi o puse repede înapoi. Femeie, ce ai? șuieră el exasperat.

[1] În limba spaniolă, în original, „fiică" (n.tr.)

Courtney încercă să vorbească, dar mâna lui era strâns lipită de gura ei.

– Nu, nu sunt Chandos, rosti el iritat. Oricum, ce vrei de la ăla? E *muy valiente*[1]. În plus, el nu e aici. Va trebui să te mulțumești cu mine, *si?*

Courtney clătină din cap cu o asemenea forță, încât fu cât pe ce să-i disloce mâna.

– Nu-ți plac mexicanii? întrebă el pe un ton tăios, cu o furie care o făcu să rămână perfect nemișcată. Calida mi-a povestit că vrei un bărbat, continuă el, și zicea că nu ai preferințe. Așa că am venit să-ți fac o favoare, nu să te forțez. Vrei mai întâi să mă vezi? Asta e?

Uluită, Courtney încuviință încet.

– N-o să țipi când o să iau mâna? întrebă el.

Ea clătină din cap, iar el își luă mâna. Courtney nu țipă. Bărbatul se dădu jos de pe ea și o privi cu atenție în timp ce coborî din pat. Courtney continuă să rămână tăcută, iar el începu să se relaxeze. Courtney știa că nu prea avea rost să strige. În casă nu era nimeni, iar pe stradă era mult prea mare gălăgie ca s-o bage cineva în seamă. În schimb, se întinse cu grijă sub pernă, căutându-și pistolul. Acela era un obicei pe care-l căpătase pe drum și pentru care era foarte recunoscătoare. Nu că intenționa să folosească arma. Nu credea că avea să fie nevoită să-l împuște pe acest străin.

În vreme ce el aprinse un chibrit și se uită după o lampă, Courtney reuși să tragă în liniște așternutul peste ea și să îndrepte asupra lui pistolul. Bărbatul văzu arma și încremeni. Nici măcar nu mai respiră.

– Domnule, nu scăpa chibritul ăla, îl avertiză Courtney. Dacă lumina aia se stinge, trag.

Courtney își simți sângele înfierbântându-se. Puterea pe care i-o dădea arma era îmbătătoare. Ea nu mai trăsese niciodată, dar el nu știa asta. Mâna-i era sigură. Acum, ei nu-i era frică, dar lui, da.

– Aprinde lampa, dar fără mișcări bruște... încet, încet, așa, îi ordonă ea. Acum, poți să sufli în chibrit. Bun, adăugă ea după ce el îi urmă instrucțiunile. Acum, ia zi, cine dracu' ești tu?

– Mario.

– Mario? Courtney se încruntă gânditoare. Unde am auzit...?

[1] În limba spaniolă, în original – foarte curajos

Își aminti. Chandos pomenise numele ăsta în coșmarul din noaptea aceea. Ce zisese? Ceva despre Calida mergând în patul lui Mario.

– Deci ești un prieten de-al Calidei? întrebă ea disprețuitoare.

– Suntem veri.

– Și veri? Ce frumos din partea ta!

Tonul ei îl sperie și mai tare.

– Hainele mele, *señorita?* Pot să mă îmbrac? Cred că am făcut o greșeală.

– Nu, tu nu ai făcut nici o greșeală, Mario, verișoara ta a făcut. Da, da, îmbracă-te, zise ea simțind că se pierde cu firea. Grăbește-te!

Așa și făcu. De îndată ce simți că era sigur să se uite la el pe de-a-ntregul și nu doar la fața lui, Courtney începu să-l analizeze. Era un bărbat masiv, nu atât înalt, cât vânjos, mai ales pieptul. Nici nu era de mirare că se simțise strivită. Dumnezeule, probabil că ar fi putut s-o rupă în două cu mâinile. În mod cert, dacă ar fi fost dispus să folosească forța, ar fi putut termina lucrul pentru care venise. Slavă Domnului, nu era un om rău!

– O să plec, spuse el plin de speranță. Cu permisiunea ta, desigur.

Vorbele lui îi sugerau să lase arma jos, dar ea n-o făcu.

– Imediat, Mario. Ce ți-a spus Calida, mai precis?

– Minciuni, cred.

– De asta sunt sigură, dar ce minciuni anume?

Bărbatul decise să fie direct și să termine odată:

– A zis că ești o târfă, *señorita*, că ai venit în Alameda să lucrezi în bordelul Berthei.

Courtney simți că-i iau obrajii foc.

– Localul Berthei e un bordel?

– *Si*. Unul foarte bun.

– Atunci, ce caut aici, dacă vreau să locuiesc acolo?

– Calida mi-a zis că ești rănită la picior.

– Asta așa e.

– Mi-a spus că stai aici cu mama ei doar până te faci bine.

– Nu ți-a zis doar atât, Mario. Spune tot!

– Mi-a zis mai multe, dar mă tem că nu-ți vor plăcea.

– Spune-mi oricum, răspunse Courtney cu răceală.

– Mi-a povestit că vrei un bărbat, *señorita*, că... nu mai poți aștepta... până ce te muți la Bertha. Mi-a zis că ai rugat-o pe ea să-ți găsească un bărbat, că erai... disperată.

– Vai, mincinoasa aia..., explodă Courtney. Chiar *a zis* „disperată"?

Bărbatul încuviință cu putere din cap, privind-o fix.

Furia i se citea pe fiecare trăsătură a feței, iar pistolul îi era în continuare îndreptat spre inima lui.

– Poți pleca, îl luă ea prin surprindere. Nu, nu te opri să te încalți. Ia-i în mână. Și, Mario, dacă te mai prind din nou în camera mea, o să-ți zbor creierii.

Mario nu se îndoia de asta.

Capitolul 35

Calida aşteptă toată noaptea ca Mario să se întoarcă la birt. La ora închiderii, se mută să-l aştepte în camera lui. În jur de patru dimineaţa, în cele din urmă, adormi.

Courtney o aşteptă şi ea, la rândul ei, pe Calida să se întoarcă acasă. Se învârti prin cameră, din ce în ce mai furioasă. La zece, o auzi pe Mama întorcându-se de la petrecerea ei, dar, după aceea, casa se cufundă în tăcere. În cele din urmă, renunţă. Pentru că singura ei soluţie era să meargă la cârciumă să o înfrunte pe Calida, ceea ce nu avea să facă, nu putea decât să aştepte până la ziuă. Dar Courtney adormi.

În ciuda faptului că nu dormiră mult, şi Calida, şi Courtney se treziră devreme duminică dimineaţă. Pentru Calida, ăsta era aproape un miracol, pentru că ea întotdeauna dormea până târziu, dar era nerăbdătoare să afle rezultatele schemei pe care o pusese la cale. Mario nu se întorsese deloc, aşa că presupuse că, până la urmă, o sedusese pe *gringa* şi-şi petrecuse toată noaptea cu ea. În cazul ăsta, începu să se gândească la cum era mai potrivit să-i dea vestea lui Chandos. Surâzătoare, părăsi birtul.

Mario o privi mergând unduindu-se de-a lungul străzii. O iubea pe *puta* aia, dar o şi ura în acelaşi timp. Asta era ultima festă pe care i-o juca. Ştia la ce se gândea ea acum. Voind s-o lase să *creadă* asta, se abţinuse să meargă acasă. Ştiind că avea să fie acolo ca să afle ce se întâmplase, mersese în schimb la Bertha şi se îmbătase. Nu dormise deloc. Acum, abia îşi putea ţine ochii deschişi. De când se crăpase de ziuă, stătuse la fereastra bordelului Berthei şi aşteptase să-şi facă apariţia Calida. Bordelul era la marginea oraşului, aşa că de acolo vedea bine întreaga stradă.

În urmă cu cincisprezece minute, văzuse deschizându-se fereastra de la dormitorul acelei *gringa* din casa verişoarei sale, aşa că ştia că aceasta se trezise, iar, în urmă cu cinci minute, Mama pornise spre biserică.

Mario ar fi vrut să fie acolo să vadă ce avea să se întâmple, dar era nevoit să se bucure doar știind că, măcar o dată, uneltirile Calidei nu ieșiseră așa cum voise ea. N-avea decât să vadă și ea cum e să înfrunte pistolul unei femei furioase! În cele din urmă, își permise să încheie veghea de la fereastră și să adoarmă lângă târfa care sforăia în spatele lui în pat.

Courtney stătea lângă soba din bucătărie și-și turna o ceașcă din cafeaua pe care o pregătise Mama înainte de a pleca la biserică. De nervi, simțea că-i fierbe sângele-n vene la fel de tare precum cafeaua. De fiecare dată când se gândea la ce s-ar fi putut întâmpla în seara precedentă, furia îi dădea în clocot.

Când Calida intră în bucătărie, Courtney o aștepta acolo. Calida fu uimită s-o găsească trează, lucru care i se văzu în ochi. Courtney era singură.

Calida înaintă încet unduindu-și șoldurile. Observă cât de trasă la față era Courtney și rânji.

– Cum a fost azi-noapte, *puta?* întrebă ea chicotind. Mario este încă aici?

– Mario n-a rămas, zise Courtney încet și răspicat. I-a fost teamă c-o să-l împușc.

Calidei îi dispăru rânjetul de pe față.

– Mincinoaso! Atunci, unde e dacă nu-i aici? Acasă n-a venit, știu eu asta.

– Probabil că e în patul vreunei alte femei, de vreme ce n-a primit ceea ce a căutat în casa asta.

– Asta zici tu, dar mă întreb dacă Chandos te va crede, spuse Calida cu răutate.

Courtney înțelegea acum. Deci făcuse asta pentru Chandos. Ar fi trebuit să-și dea seama.

O luă prin surprindere pe Calida, pălmuind-o cât de tare putu, scăpând ceașca de cafea. Calida mârâi, și cele două femei se întinseră una spre cealaltă cu unghiile în față. În câteva clipe, se tăvăleau pe jos. Calida era expertă în încăierări și nu juca deloc cinstit. De cealaltă parte, Courtney nici nu-și închipuise vreodată cum e să te iei la bătaie cu cineva, dar în felul ăsta își elibera furia asta copleșitoare. Sfârșită și lovită, se luptă cu sălbăticie și cu multă ură.

Courtney reuși să o lovească de încă două ori cu putere, cea de-a doua lovitură făcând-o pe Calida să-i dea sângele pe nas. Courtney își pierdu însă controlul când Calida îi dădu un genunchi în stomac

cu toată forța. Fata mai mare sări în picioare și alergă spre bufet. În timp ce Courtney se ridica, fata cealaltă se răsuci din nou spre ea cu o expresie sălbatică de triumf pe față și cu un cuțit în mână.

Courtney înmărmuri, simțind furnicături în creștetul capului.

– De ce eziți? o batjocori Calida. Mi-ai vrut sângele, vino și ia-l!

Courtney privi cuțitul mișcându-se hipnotic în față și în spate. Se gândi să se retragă, dar asta însemna să o lase pe Calida să câștige și să scape cu răutatea ei, fără să fie nevoită să plătească decât cu un nas însângerat. Asta nu era de ajuns. Onoarea lui Courtney îi cerea să câștige lupta asta.

Calida crezu că ezitarea lui Courtney însemna că se dădea bătută și că o înfrânsese. Ultimul lucru la care se aștepta era ca *gringa* să se năpustească asupra cuțitului și să-i prindă încheietura mâinii.

Calida se zăpăci. Nu îndrăznea să ucidă o *gringa*, deși Courtney era cea care o atacase prima. Aveau s-o spânzure, pentru că era mexicancă. Pe de altă parte, *gringa* o putea ucide pe Calida. În privirea lui Courtney se citea clar că, dacă punea mâna pe cuțit, avea, cu siguranță, să-l folosească.

Calida chiar se sperie. Fata asta era nebună.

Courtney o strânse și mai tare de încheietură și făcu încă un pas mai aproape de Calida.

– Dă-i drumul!

Femeile se despărțiră șocate. În prag, se afla Chandos, care părea furios.

– Ți-am zis să dai drumul cuțitului ăluia blestemat!

Cuțitul căzu cu zgomot pe podea, iar fetele se depărtară și mai mult una de cealaltă. Calida începu să-și aranjeze hainele și să-și șteargă sângele de pe față. Neștiind ce altceva să facă, Courtney se aplecă să ridice ceașca pe care o scăpase din mână. Nu-l putea privi pe Chandos. Era mâhnită că fusese surprinsă într-o încăierare.

– Aștept, vorbi Chandos.

Courtney se uită la Calida, dar aceasta își scutură părul și o privi la rândul ei. Întotdeauna putuse să mintă pentru a scăpa din orice problemă.

– *Gringa* asta pe care ai adus-o aici m-a atacat, spuse Calida cu înflăcărare.

– E adevărat, Courtney?

Courtney se întoarse valvârtej spre el, privindu-l uluită.

– Courtney? repetă ea, nevenindu-i să creadă. *Acum*, îmi spui Courtney? De ce? De ce acum?

Chandos oftă și-și lăsă coburii pe podea, pășind încet spre ea.

– Ce dracu' te-a înfuriat așa?

– E geloasă, *querido*, șopti Calida.

– Asta-i o minciună! răspunse Courtney pe nerăsuflate. Cățea, dacă o să începi să minți, cred că voi fi nevoită să-i spun adevărul!

– Spune-i cum m-ai dat afară din camera ta când abia ne cunoscuserăm, începu repede Calida, continuând apoi să înflorească lucrurile. Chandos, s-a purtat îngrozitor cu mine. Am întrebat-o doar de ce e aici, iar ea a țipat la mine că nu-i treaba mea.

– Din câte țin minte, tu ai țipat în ziua aia, rosti Courtney cu asprime.

– Eu? Calida făcu ochii mari de uimire. Am venit să-ți urez bun venit și...

– Taci, Calida, mârâi Chandos, care începu să-și piardă și așa puțina răbdare. O prinse pe Courtney de brațe și o trase mai aproape de el. Doamnă, ai face bine să începi să vorbești repede. Am galopat toată noaptea ca să mă întorc aici. Sunt frânt de oboseală și n-am chef să cern minciunile ca să aflu adevărul. Spune-mi imediat ce s-a întâmplat.

Simțindu-se ca un animal încolțit, Courtney atacă la rândul ei:

– Vrei să știi ce s-a întâmplat? Bine. Azi-noapte m-am trezit cu un bărbat în pat... la fel de gol ca mine... și... și *amanta* ta l-a trimis la mine!

Chandos o strânse și mai tare, dar vocea îi răsună cu blândețe:

– Ți-a făcut rău?

Vorbele lui îi mai domoliră furia. Courtney știa că el era periculos de nervos, dar faptul că putu să întrebe asta înainte să reacționeze îi încălzi sufletul.

– Nu.

– Cât de departe a mers?

– Chandos!

Nu putea să vorbească despre asta în fața Calidei, dar Chandos își pierdea controlul.

– Probabil că dormeai dusă dacă a reușit să te dezbrace fără să te trezească, continuă el. Cât de departe a mers?

– Dumnezeule, se răsti ea. Mi-am scos singură hainele înainte să mă culc. Închisesem fereastra din cauza zgomotului și era cald

în cameră. Dormeam când s-a strecurat în camera mea. Presupun că el era îmbrăcat, dar că și-a scos hainele înainte să se târască peste mine.

– Cât de departe a mers?

– Doar m-a sărutat, Chandos, îl întrerupse ea din nou. De îndată ce i-am simțit mustața, am știu că nu ești... Se opri, apoi termină cu glas șoptit: Tu.

– Și apoi? întrebă el după un moment de tăcere.

– Evident, m-am opus categoric. Nu se aștepta la asta. S-a ridicat să aprindă lampa și, de îndată ce s-a îndepărtat de mine, m-am întins după pistol. El s-a speriat destul de tare încât să-mi spună adevărul.

Amândoi se întoarseră să se uite la Calida.

– Ce poveste frumoasă, *gringo*, interveni Calida, dar Mario n-a venit acasă aseară. Dacă nu și-a petrecut noaptea cu tine, atunci unde s-a dus?

Chandos o împinse pe Courtney de lângă el și se întoarse spre Calida, străpungând-o cu privirea. Calida nu-l văzuse niciodată așa pe Chandos. Acela fu primul moment în care-și dădu seama că era posibil ca el să n-o creadă, așa că începu să-și încleștеze pumnii.

– Mario? o întrebă el scos din minți. L-ai trimis pe Mario la ea?

Calida se trase în spate.

– Să-l trimit? Nu, negă ea în grabă. I-am spus doar că e aici. I-am sugerat să vină s-o cunoască și, poate, s-o binedispună, pentru că era singură. Dacă *gringa* l-a invitat în patul ei, eu n-am nimic de-a face cu asta.

– Cățea mincinoasă! se repezi Courtney scandalizată.

Nici Chandos n-o credea însă. Bărbatul întinse mâinile și le încleștă în jurul gâtului Calidei.

– Ar trebui să-ți rup gâtul, cățea uneltitoare! mârâi el spre fața ei îngrozită. Femeia către care ți-ai îndreptat tu veninul se află sub protecția mea. Am crezut că ăsta e singurul loc în care o pot lăsa în siguranță, dar tu trebuia să-ți pui în aplicare jocul depravat, iar acum trebuie să omor un bărbat cu care nu am nimic doar pentru că a căzut pradă uneltirilor tale nenorocite.

Calida se albi la față.

– Să-l omori? strigă ea. Pentru ce? N-a făcut nimic! Ea zice că nu i-a făcut nimic!

Chandos o împinse de lângă el.

– A intrat în camera ei și a speriat-o. A atins-o. Asta e de ajuns.

Chandos se îndreptă spre ușă, dar Courtney alergă după el, îl prinse de braț și-l opri. Era, în același timp, îngrozită, furioasă și fericită.

– Chandos, uneori, îți iei treaba prea în serios... nu că nu aș aprecia. Dar, Dumnezeule, dacă-l voiam mort, l-aș fi putut împușca eu însămi.

– Pisicuțo, nu poți să faci tu asta, murmură el ușor amuzat.

– Eu n-aș fi chiar așa sigură, replică ea. Dar, Chandos, nu-l poți ucide pe Mario. N-a fost vina lui. Ea l-a îmbrobodit cu minciuna că am venit să lucrez în bordelul Berthei. Courtney presupunea că el știa cine era Bertha. I-a zis că sunt... o târfă și că am nevoie de un bărbat și că eram... eram... Courtney se înfurie iarăși. *Disperată!* Chandos fu cât pe ce să se înece. Să nu cumva să îndrăznești să râzi! strigă ea.

– Nici prin cap nu-mi trece.

Courtney îl privi bănuitoare. Ei bine, măcar nu i se mai citea în privire dorința de a ucide.

– Păi, așa i-a povestit ea. Așa că, de fapt, el a venit aici să-mi facă o favoare.

– Vai, Doamne! Sper că tu crezi asta.

– Nu fi ironic, Chandos. Ar fi putut fi mult mai rău. M-ar fi putut silui chiar și după ce a aflat că nu-l vreau. Dar nu a făcut asta.

– Bine, oftă Chandos. N-o să-l omor, dar tot am ceva de rezolvat. Așteaptă-mă în cameră, îi spuse el. Courtney ezită și deveni încordată, dar el îi atinse obrazul cu blândețe. Nu e nimic la care să fie ceva de obiectat, pisicuțo. Acum, du-te! Aranjează-te sau dormi puțin. Arăți ca și cum ai avea nevoie de somn. Nu stau mult.

Glasul lui o liniști, iar atingerea îi dădu de înțeles că nu avea de ce să-și mai facă griji. Făcu așa cum îi spuse, lăsându-l în bucătărie împreună cu Calida.

Capitolul 36

În clipa în care Courtney pătrunse în camera ei, începu să simtă acut durerea rezultată în urma încăierării cu Calida. Rana de la gleznă o durea mai tare ca oricând. Merse șchiopătând până la oglinjoara de deasupra biroului și eliberă un geamăt când se văzu. Doamne, Chandos o văzuse arătând în halul ăsta. În halul ăsta! Vai, Doamne!

Părul îi era încâlcit, pe fustă avea pete de cafea, iar rochia îi era sfâșiată din loc în loc. O despicătură în zona umărului scotea la iveală trei găuri în formă de semilună înconjurate de sânge uscat. Și pe gât avea câteva picături de sânge uscat, iar în colțul ochiului și în spatele urechii avea câte o zgârietură și încă vreo zece pe dosul palmelor.

Știa că mai târziu aveau să-i apară și vânătăi. Naiba s-o ia pe Calida. Bine măcar că Chandos o credea și că o văzuse pe Calida așa cum era ea în realitate. Courtney se îndoia că avea să se mai culce cu ea, lucru care o mulțumea și o făcea să se și umfle puțin în pene.

Mai întâi, trebuia să facă baie, așa că decise să coboare la parter, unde descoperi că Chandos și Calida dispăruseră. În timp ce-și fierbea apa pentru baie, șterse cafeaua vărsată. Mama se întoarse la timp de la biserică și o ajută să care apa sus. Courtney nu-i povesti nimic despre cele întâmplate, ci îi spuse doar că se întorsese Chandos.

Când Chandos intră fără să se deranjeze să bată, ea era aranjată și nu mai era nevoie decât ca apa de la baie să fie scoasă din încăpere. Pentru că se obișnuise deja cu lipsa de intimitate în preajma lui, Courtney nu se supără.

Starea în care se afla o sperie. Părea la fel de răvășit cum fusese și ea mai devreme și se ținea deoparte.

– Exact ce am nevoie, spuse el văzând apa din albie.

– Să nu crezi că n-o să-mi spui, vorbi ea sigură pe ea.

– Nu e nimic de zis, se eschivă el oftând apoi. Nu l-am omorât, dar nici nu puteam să las lucrurile așa. Calida și-a luat tălpășița de îndată ce tu ai plecat din bucătărie, că altfel aș fi strâns-o de gât.

– Dar, Chandos, Mario nu a *făcut* nimic!

– A pus mâna pe tine.

Courtney era uimită. Răspunsul ăsta era unul cât se poate de posesiv. Vru să spună asta, dar apoi se gândi mai bine.

– Cine a câștigat?

– Poți spune că a fost egalitate, zise el așezându-se pe pat cu un geamăt. Dar cred că puiul de lele mi-a rupt coastele.

Courtney înaintă în grabă spre el și se întinse spre nasturii cămășii lui.

– Lasă-mă să văd!

Înainte să apuce să-l atingă, Chandos o prinse de mâini, iar ea îl privi în ochi întrebătoare. Privirea lui albastră strălucitoare spunea atât de multe, doar că ea nu putea înțelege încă. Ea nu știa ce îi făcea atunci când îl atingea. Făcu un pas înapoi.

– Voiai să faci o baie, zise ea stânjenită. Te las puțin singur.

– Poți rămâne. Mă încred c-o să te-ntorci cu spatele.

– Nu se cuvine...

– Rămâi, la naiba!

– *Bine.*

Courtney se răsuci degrabă și păși țanțoș spre fereastră, unde-și trase un scaun și se așeză cu spatele țeapăn și dinții încleștați, așteptând în tăcere.

– Cum îți mai e glezna? întrebă el.

– Mai bine.

Chandos se încruntă.

– Nu mai sta îmbufnată, pisicuțo. Pur și simplu, nu vreau să mai dai peste Calida fără mine.

Ascultă sunetul hainelor sale ce cădeau, una câte una, pe podea și se chinui din răsputeri să se concentreze la ce se petrecea dincolo de fereastră. Enoriașii bisericii erau adunați în grupulețe, iar doi băieți îmbrăcați în hainele lor bune de duminică își pasau o minge de la unul la altul. O fetiță alerga un câine care fugea cu pălăria ei. Courtney văzu tot, dar, de fapt, nu observă nimic. Cizmele lui Chandos se prăvăliră pe podea, iar ea tresări pe scaun.

Înțelegea că voia s-o țină sub observație ca s-o apere, dar, în momentul ăla, Courtney nu aprecia asta deloc. Nu știa oare că ea își închipuia orice mișcare a lui? De câte ori îl văzuse fără cămașă? Știa cum arăta trupul lui și chiar acum și-l închipuia în cele mai mici detalii, de parcă l-ar fi putut vedea. Pulsul i se acceleră.

Auzi pleoscăitul apei și imediat icnetul lui. Mai mult ca sigur, apa era rece, iar ea își imagină cum i se face pielea de găină pe brațe și pe piept, apoi se închipui frecându-i pielea ca să-l scape de senzația de frig. Courtney se ridică brusc. Cum îndrăznea s-o oblige să treacă prin așa ceva? Ea avea senzația că se topea pe interior, iar el se spăla voios fără ca măcar să se gândească la ce îi făcea ei! Bestia insensibilă!

– Stai jos, pisicuțo! Sau, și mai bine, du-te și întinde-te și odihnește-te!

Glasul lui gutural o învălui ca o mângâiere. Courtney se așeză.

„Gândește-te la altceva, Courtney... La orice altceva!"

– Ți-ai rezolvat problema în Paris? întrebă ea cu glas pierdut.

– Nu. Trebuie să merg în San Antonio.

– Înainte sau după ce mă lași în Waco?

– După, răspunse el. Și trebuie să mă grăbesc, așa că o să galopăm tare. Crezi că o să reziști?

– Am de ales?

Își auzi indignarea din voce și se simți rușinată, dar nu se putu abține. Era sigură că treaba asta născocită din San Antonio era doar un pretext să scape de ea cât mai repede posibil.

– Ce e, pisicuțo?

– Nimic, spuse ea cu răceală. Plecăm azi?

– Nu. Am nevoie să mă odihnesc puțin. Și cred că nici tu nu ai dormit prea mult azi-noapte.

– Nu.

– Crezi că poți să-mi faci rost de ceva cu care să leg coasta asta? reluă el după câteva momente de liniște.

– Ce anume?

– O jupă va fi numai bună.

– Nu una de-ale mele, replică ea. Eu n-am decât două. O să merg să întreb...

– Lasă, o întrerupse el. Oricum, probabil că nu e ruptă. Este doar o vânătaie.

Doamne, Dumnezeule, nu putea ieși nici măcar o clipă din cameră?

– Am fost amenințată, Chandos? E vreun motiv pentru care ar trebui să rămân aici, cu tine?

– Aș fi zis că te-ai obișnuit să stai singură cu mine, pisicuțo. De ce ești așa agitată dintr-odată?

– Pentru că nu se cade să stau aici cu tine în timp ce tu faci baie! izbucni ea.

– Dacă asta e tot ce te deranjează, am terminat.

Courtney se întoarse. Albia era goală, iar Chandos era așezat pe marginea patului, gol, doar cu un prosop înfășurat în jurul șoldurilor. Ea își întoarse repede privirea spre fereastră.

– Dumnezeule, pune-ți ceva pe tine, te rog!

– Mă tem că mi-am lăsat bagajul jos în bucătărie.

– Ți l-am adus eu sus, îl informă ea încordată. E acolo lângă birou.

– Atunci, fii drăguță, vrei? Nu cred că mă pot mișca.

Brusc, avu impresia că se juca cu ea, dar alungă imediat gândul ăsta. Se încruntă, îi luă coburii și-i puse pe pat, ferindu-și privirea.

– Dacă ești așa obosit, zise ea, atunci folosește patul meu. Eu pot să fac rost de o altă cameră pentru noaptea asta.

– Nu, ripostă el pe un ton care nu lăsa loc de contraziceri. Patul ăsta e destul de mare pentru amândoi.

– Nu-i deloc amuzant! zise ea trăgând repede aer în piept.

– Știu.

– De ce faci asta? îl întrebă ea privindu-l direct de data aceasta. Dacă crezi că pot să dorm cu tine lângă mine, atunci ești nebun.

– Nu a făcut nimeni încă dragoste cu tine într-un pat, nu, pisicuțo?

Chandos îi aruncă un surâs galeș, care o lăsă fără suflare. Courtney simți că i se înmoaie genunchii și se întinse spre stâlpul patului. El se ridică. Atunci, îi căzu prosopul, iar Courtney văzu, fără urmă de îndoială, cât de serios vorbise. Trupul lui era zvelt, catifelat și umed și, of, Doamne, cât de tare își dorea să se arunce în brațele lui. N-o făcu însă. Tânjea cu toată ființa ei să facă dragoste cu el, dar nu putea îndura indiferența ce avea să urmeze, nu din nou.

– Vino aici, pisicuțo, o rugă el ridicându-i fața spre a lui. Toată dimineața ai mieunat. Acum, toarce pentru mine.

– Nu face asta, șopti ea chiar înainte ca buzele lui să se lipească de ale ei.

Chandos se trase în spate, dar nu-i dădu drumul. Degetele mari i se plimbau de-a lungul șoldurilor ei, iar trupul ei se undui, fără voia ei, spre al lui.

– Îmi pare rău, pisicuțo, zise el surâzând atotștiutor. Nu am vrut să se întâmple. Știi asta.

– Atunci, nu face asta, îl imploră ea.

– Nu mă pot abține. Dacă ai învăța să nu mai arăți ceea ce simți, nu m-aș afla în situația asta. Dar, când știu că tu mă dorești, simt că o iau razna.

– Nu e corect!

– Crezi că mie îmi place să-mi pierd controlul în felul ăsta?

– Chandos, te rog...

– Am nevoie de tine... dar asta nu e tot. O trase mai aproape și-i atinse obrazul cu buzele fierbinți. Mario te-a atins. Am nevoie să-ți șterg asta din minte... Trebuie s-o fac.

Cum putea să-i mai reziste după asta? Poate că el nu avea niciodată s-o recunoască, dar vorbele acelea îi spuneau ei cât de mult ținea la ea.

Capitolul 37

Cerul nopții semăna cu o bucată de catifea neagră presărată cu diamante strălucitoare. Mai în depărtare, se auzeau vitele mugind și, undeva și mai departe, urletul unui linx. Noaptea era dintr-odată răcoroasă, dar nu rece, iar palele ușoare de vânt făceau să freamăte un copac de pe vârful dealului din față. Caii urcară cu greutate panta, ca apoi să se oprească sub copac. Zeci de lumini scânteiau de-a lungul câmpiei întinse de dedesubt. Courtney oftă.

– Ce oraș e ăla?

– Nu e un oraș. E ferma Bar M.

– Dar pare așa mare!

– Este mare, îi confirmă Chandos. Tot ce face Fletcher Straton e în stil mare.

Courtney cunoștea numele ăsta. Îl citise în articolul de ziar care însoțise poza în care-l văzuse pe tatăl ei. Fletcher Straton era fermierul ai cărui oameni îl prinseseră pe hoțul care fusese dat pe mâinile legii în Waco.

– De ce ne oprim? întrebă Courtney văzându-l pe Chandos că se dă jos de pe cal și vine spre al ei. Doar nu ai de gând să ridicăm tabăra aici, acum că Waco e atât de aproape, nu?

– Până în oraș mai sunt mai bine de șase kilometri.

Chandos își petrecu mâinile pe după mijlocul ei s-o ajute să coboare. Nu mai făcuse asta de când plecaseră din Alameda. Tot de atunci nu se mai apropiase atât de mult de ea. De îndată ce picioarele îi atinseră pământul, Courtney își luă mâinile de pe umerii lui, dar mâinile lui continuară să rămână pe mijlocul ei.

– Nu am putea merge în Waco? îndrăzni ea.

– Pisicuțo, nu așez tabăra, îi spuse el cu blândețe. Îți spun la revedere.

Uluită, Courtney încremeni locului.

– Nu... nu mă duci în Waco?

– Nu am avut niciodată de gând s-o fac. Sunt acolo oameni pe care nu vreau să-i văd. Și, oricum, n-aș putea să te las pur și simplu singură în Waco. Trebuie să știu că ești cu cineva în care mă pot încrede. La fermă e o doamnă care mi-e prietenă. E cea mai bună soluție.

– Mă lași cu încă una dintre amantele tale? strigă ea, nevenindu-i să creadă.

– Nu, la dracu'. Margaret Rowley e menajera lui Straton. E o englezoaică, blândă ca pâinea lui Dumnezeu.

– E o fată bătrână, presupun? se răsti ea.

– Orice ai face, să nu-i zici așa, spuse el degajat, ignorându-i tonul tăios. Când i-am spus *eu* așa o dată, m-a căpăcit.

Courtney simți în stomac un nod care i se urca spre gât. El chiar avea de gând s-o lase acolo și să iasă din viața ei, așa pur și simplu. Din cine știe ce motiv, crezuse că însemna mai mult de-atât pentru el.

– Nu te uita așa la mine, pisicuțo, zise el întorcându-se cu spatele.

Courtney îl privi confuză cum aprinde focul, cum rupe bețele cu furie și le face grămadă. Foarte curând, focul era aprins, iar lumina acestuia îi scoase la iveală liniile ascuțite ale chipului.

– Trebuie să ajung în San Antonio înainte să fie prea târziu! rosti el cu convingere. Nu pot să stau să am grijă să te cazezi în oraș.

– Nu trebuie să ai tu grijă să mă cazez. Tatăl meu e doctor. Dacă e aici, nu va fi greu de găsit.

– *Dacă e*, într-adevăr, acolo. Câteva scântei zburară în aer. Dacă nu e, atunci măcar aici vei avea pe cineva care să te ajute să decizi ce faci mai departe. Margaret Rowley e o femeie bună și cunoaște pe toată lumea din Waco. Ea va ști dacă tatăl tău se află acolo. Așa că, în seara asta, vei afla, îi spuse el ca s-o liniștească.

– *Doar eu* voi afla? Nici măcar nu o să stai să afli?

– Nu.

Bănuitoare, Courtney făcu ochii mari.

– Nici măcar n-o să mă duci acolo jos, nu-i așa?

– Nu pot. La Bar M sunt oameni pe care nu vreau să-i văd. Dar o să aștept aici până o să văd că ești în siguranță înăuntru.

În cele din urmă, Chandos se uită la ea, simțind cum i se strânge stomacul. Durere, neîncredere, confuzie, toate se citeau în privirea ei. Ochii lui Courtney păreau sticloși, pentru că încerca din răsputeri să nu plângă.

– La dracu'! izbucni el. Crezi că eu vreau să te las aici? Am jurat că n-o să mă mai apropii niciodată de locul ăsta!

Courtney se întoarse cu spatele să-și șteargă lacrimile care îi curseseră fără voia ei.

– Atunci, de ce, Chandos? întrebă ea cu vocea înecată de lacrimi. Dacă ție nu-ți place, atunci pe mine de ce mă lași aici?

Chandos veni prin spatele ei și-i puse mâinile pe umeri. Atingerea lui o copleși pe Courtney, căreia acum îi șiroiau și mai multe lacrimi pe obraz.

– Nu-mi plac oamenii, pisicuțo... Cu excepția bătrânei. Vocea îi era acum mai calmă. Dumnezeu știe din ce motiv, pe care eu nici măcar nu reușesc să mi-l închipui, lui Margaret Rowley îi place să lucreze la Bar M. Dacă mai cunoșteam pe careva în zonă, nu te-aș fi adus aici. Dar ea e singura cu care mă gândesc că te pot lăsa fără să-mi fac griji pentru tine.

– Să-ți faci griji pentru mine? Asta era prea mult. Treaba ta s-a încheiat. N-o să mă mai vezi niciodată. Pentru ce să-ți mai faci griji?

Chandos o răsuci cu fața spre el.

– Nu-mi face asta, femeie.

– Ție? strigă ea. Dar cu *mine* cum rămâne? Cu sentimentele *mele* cum rămâne?

Chandos o scuturã.

– Ce vrei de la mine?

– Eu... eu...

Nu. Nu avea s-o spună. Nu avea să-l implore. Nu avea să-i ceară să n-o părăsească, oricât de mult o durea despărțirea asta. Și nici nu avea să-i spună că îl iubea. Dacă putea s-o abandoneze, așa pur și simplu, atunci, pentru el, oricum nu avea să conteze prea mult.

– Nu vreau nimic de la tine, îl alungă ea. Încetează să mă mai tratezi ca pe un copil. Am avut nevoie să mă aduci până aici, nu să te îngrijești de cazarea mea. Pot să fac asta și singură. Dumnezeule, nu sunt o neputincioasă. Și nu-mi place să fiu pasată cuiva și...

– Ai terminat? o întrebă el.

– Nu. Mai trebuie să discutăm despre cât îți datorez, rosti ea înțepată. Merg să aduc banii.

Courtney încercă să treacă pe lângă el, dar Chandos o prinse de mână.

– Nu vreau banii tăi afurisiți!

– Nu fi ridicol! De asta ai fost de acord...

– Banii n-au avut nici o treabă. Pisicuțo, ți-am spus și înainte să nu mai faci presupuneri despre mine. Nu mă cunoști. Nu știi nimic despre mine, nu-i așa?

Atitudinea lui n-o sperie de data asta.

– Știu că nu ești atât de rău pe cât ai vrea să cred eu.

– Nu? Degetele lui îi strânseră brațul cu putere. Vrei să-ți spun de ce mă duc în San Antonio?

– Aș prefera să n-o faci, spuse ea neliniștită.

– Merg acolo să ucid un bărbat, continuă el cu răceală și cu amărăciune. Și nu va fi nimic legal în asta. Eu l-am judecat, l-am găsit vinovat și am de gând să-l execut. Mai am un singur impediment. Acum, l-au prins oamenii legii, care au de gând să-l spânzure.

– Și ce e rău în asta?

– Trebuie să moară de mâna *mea*.

– Dar, dacă l-au prins oamenii legii... doar nu vrei să te lupți cu ei? rosti ea pe nerăsuflate.

Chandos încuviință.

– Încă nu mi-am dat seama cum să fac să-l scap. Important e să ajung acolo înainte să-l spânzure ei.

– Chandos, sunt sigură că ai motivele tale, dar....

– Nu face asta, la dracu'! Nu avea nevoie ca ea să-l înțeleagă. Voia ca ea să-i întoarcă spatele... acum... să-l împiedice să se întoarcă mai târziu. Ce îți trebuie ca să deschizi ochii? Nu sunt cum crezi tu că sunt, îi mărturisi el.

– De ce faci asta, Chandos? strigă ea. Nu e de ajuns că pleci și că n-am să te mai văd niciodată? Vrei să te și urăsc? Asta e?

– Oricum, mă urăști, îngăimă el cu greu. Numai că n-o știi încă.

Courtney simți un fior premonitoriu urcându-i pe șira spinării și îl văzu cum își scoate cuțitul de la centură.

– O să mă omori? întrebă ea neîncrezătoare.

– N-am putut s-o fac acum patru ani, pisicuțo. Ce te face să crezi că pot s-o fac acum?

– Atunci ce... Cum adică? Acum patru ani? Courtney avea privirea ațintită asupra cuțitului. Chandos trase lama de-a lungul degetului arătător de la mâna dreaptă. Ce faci? șopti ea.

– Dacă o să cred că tu încă mă dorești, atunci legătura nu se va rupe niciodată. Trebuie să se rupă.

– Ce legătură?

Neliniștea îi făcea glasul să răsune strident.

– Legătura care s-a format între noi acum patru ani.

– Nu înțeleg... Lama îi crestă în acel moment degetul arătător de la mâna stângă. Chandos!

El azvârli cuțitul. Courtney rămase cu privirea ațintită și-l urmări cum își ridică mâinile la față. Cele două degete arătătoare se întâlniră în centrul frunții și se mișcară în părți, spre tâmple, trasând niște dâre de sânge de un roșu aprins chiar deasupra sprâncenelor. Degetele se reuniră din nou la șaua nasului și coborâră de-a lungul obrajilor până la bărbie, trasând și mai multe dâre de sânge.

Preț de o clipă, Courtney nu văzu decât liniile sângerii care brăzdau fața lui Chandos și o împărțeau în patru, dar imediat albastrul pal al ochilor lui începu să iasă în evidență, să se intensifice în contrast cu pielea lui bronzată.

– Tu! Tu ai fost! Vai, Dumnezeule!

Frica de demult ieși la suprafață și-o împiedică să mai gândească. În schimb, alergă orbește în josul dealului. La jumătatea drumului, Chandos o prinse din urmă. Impactul îi prăvăli pe amândoi la pământ, iar el încasă lovitura. Cu brațele în jurul ei, ca s-o ferească, se rostogoliră până la poalele dealului.

Când se opriră, Courtney încercă să se ridice, dar el o țintui la pământ. Frica o purtă înapoi în hambarul lui Elroy Brower.

– De ce mi-ai arătat? De ce? strigă ea îngrozită. O, Doamne, șterge sângele ăla! Ăsta nu ești tu!

– Ba eu sunt, rosti el nemilos. Ăsta sunt eu și așa am fost dintotdeauna.

– Nu. Refuzând să accepte așa ceva, Courtney clătină din cap înainte și-napoi, iar și iar. Nu, nu.

– Uită-te la mine!

– Nu! Tu mi-ai răpit tatăl. *Tu* mi-ai răpit tatăl!

– Ei, asta nu e adevărat. La naiba, stai potolită! Îi prinse mâinile care-l loveau și i le lipi de părul răsfirat pe pământ. Nu l-am luat decât pe fermier cu noi. Pe ceilalți i-am lăsat să moară.

– Fermierul, gemu ea aducându-și aminte. Știu ce i-au făcut indienii. Mattie i-a auzit pe oameni vorbind odată și mi-a povestit și mie. Cum ai putut să iei parte la așa ceva? Cum ai putut să-i lași să-l mutileze în halul ăla?

– Să-*i* las? Chandos clătină din cap. O, nu, nu te poți minți așa. Fermierul a fost al meu. A murit de mâna *mea*.

– Nu! țipă ea.

Ar fi putut să-i spună ce motiv avusese, dar n-o făcu. O lăsă să se zbată sub el până se eliberă și apoi o lăsă să fugă de el, făcându-se nevăzută în direcția fermei Bar M. O privi plecând, apoi se ridică încet.

Făcuse ce avusese de gând să facă. Ucisese orice simțise ea pentru el. Acum, nu mai avea niciodată cum să știe dacă viața pe care putea să i-o ofere el ar fi fost de ajuns. O eliberase. Numai de-ar fi fost așa ușor să se elibereze și el de ea...

Chandos își șterse sângele de pe față și urcă din nou dealul. Caii începură să se agite când se apropie. Probabil se agitaseră și mai devreme, când se apropiase argatul, dar Chandos fusese prea preocupat cu Courtney ca să-l audă pe bărbat. Chiar și acum, era atât de distras, că abia când ajunse la aproape un metru de el îl observă ghemuit acolo lângă foc. Nu crezuse că avea să-l mai vadă vreodată.

– Ușor, Kane, rosti bărbatul când Chandos adoptă o poziție periculoasă. Doar nu ai împușca un om doar pentru că a pornit în recunoaștere? Nu aveam cum să-ți ignor focul, nu-i așa?

– Ar fi trebuit s-o faci, Sawtooth[1], vorbi Chandos pe un ton amenințător. Măcar o dată, ar fi trebuit s-o faci.

– Dar n-am făcut-o. Iar tu uiți cine te-a învățat să folosești pistolul ăla.

– Nu, dar am exersat mult de atunci.

Bătrânul rânji, scoțând la iveală șirul drept de dinți de la care-și căpătase și porecla. El obișnuia să povestească despre dinții lui că odinioară fuseseră atât de înclinați, încât îl deranjau când mânca, așa că-i șlefuise, să vadă dacă nu cumva așa avea să poată mesteca mai bine.

Era un bărbat zvelt, dar cu o constituție atletică, la aproape cincizeci de ani, cu părul castaniu brăzdat cu șuvițe argintii. Sawtooth se pricepea la vite, cai și arme, în ordinea asta. În calitatea sa de principal argat al fermei Bar M, el era ceea ce putea fi considerat cel mai apropiat prieten al lui Fletcher Straton.

– La dracu', nu te-ai schimbat deloc, așa-i? mârâi Sawtooth când văzu că Chandos își păstra postura amenințătoare. Nu mi-a venit să cred când ți-am văzut tărcatul. Eu nu uit niciodată caii.

– Îți sugerez să uiți că ne-ai văzut și pe el, și pe mine, zise Chandos în timp ce se apleca să-și ridice cuțitul pe care-l aruncase mai devreme.

[1] Dinte de fierăstrău

– Și vocea ți-am recunoscut-o. Nu am putut să nu aud cum tu și femeia țipați unul la altul. Ciudat rău cum ai speriat-o. Nu vrei să satisfaci curiozitatea unui bătrân?

– Nu.

– Nici nu îmi imaginam c-o s-o faci.

– Aș putea să te omor, Sawtooth, și să fiu la kilometri depărtare de aici când îți vor găsi cadavrul. Doar așa mă pot asigura că nu-i vei spune bătrânului că m-ai văzut?

– Dacă ești doar în trecere, atunci ce mai contează dacă află?

– Nu vreau să creadă că o poate folosi pe femeie pentru a ajunge la mine.

– Poate?

– Nu.

– Ai răspuns prea repede, Kane. Sigur ăsta-i adevărul?

– Naiba să te ia, Sawtooth, mârâi Chandos. Nu *vreau* să te omor.

– Bine, bine. Sawtooth se ridică încet, cu mâinile întinse, evident goale. Dacă ții morțiș, atunci, cred că pot să uit că te-am văzut.

– Și să stai dracu' departe de femeie.

– Acum, asta va fi cam greu, având în vedere cum ai lăsat-o aici, nu-i așa?

– Cu Rowley. Și nu va sta mult.

– Fletcher va vrea să știe cine e, vorbi Sawtooth tărăgănat, privindu-l cu atenție.

– Nu va face legătura. Nu trebuie decât să-ți ții tu gura, atâta tot.

– De asta ai speriat-o... ca să nu spună nimic?

– Întinzi coarda, Sawtooth, se răsti Chandos. Dar tu mereu ți-ai băgat nasul unde nu-ți fierbe oala. Femeia nu înseamnă nimic pentru mine și nici nu-i poate spune nimic lui Fletcher, pentru că nu știe cine sunt. Dacă tu schimbi asta, nu o să faci decât să pui paie pe un foc pe care n-o să-l mai poți stinge, pentru că nu mă mai întorc pe aici.

– Unde te duci?

– Al naibii copoi, șuieră Chandos.

– N-am vrut decât să pun o întrebare prietenoasă, zise Sawtooth.

– Pe dracu'. Chandos păși pe lângă el și încălecă pe Surefoot. Apucă frâiele calului lui Trask și zise: Ceilalți doi cai sunt ai ei. Poți să-i iei înăuntru sau poți să-i lași să-i prindă altcineva. Probabil că ea va pretinde că a fost aruncată din șa, și unul dintre argați va veni să-i caute – asta dacă n-o poți prinde tu din urmă înainte

să ajungă la fermă. Dar, dac-o faci, să-ți ții afurisitele de întrebări *prietenoase* pentru tine, m-ai auzit? În seara asta, nu e în stare să răspundă la întrebări.

În vreme ce Chandos se îndepărta în galop, Sawtooth stinse focul.

– Nu înseamnă nimic pentru el, nu? Cine dracu' își imaginează el că ar crede asta?

Capitolul 38

Luminile străluceau în depărtare pe cerul nopții. Mugetele vacilor continuau să se audă vag. În spațiul exterior, nu se schimbase nimic, deși înlăuntrul lui Courtney nimic nu mai era la fel. Durerea, vai, durerea de a ști că iubise un sălbatic... un *indian* sălbatic!

În clipa aia, indian însemna tot ce era mai infam și mai îngrozitor. Un măcelar sălbatic! Vai, nu el, nu Chandos al ei! Dar ăsta era adevărul, chiar așa era.

La jumătatea drumului spre fermă, lacrimile o orbiră așa tare, că se lăsă în genunchi și începu să suspine, simțind cum i se sfâșie sufletul. Nu se auzea nici un sunet care să-i dea de înțeles că el venea după ea. De data asta, nu aveau să mai existe brațele acelea puternice care s-o liniștească, nici vocea aceea blândă care să-i spună că totul fusese o minciună sau măcar s-o facă să înțeleagă. Doamne, Dumnezeule, *de ce?*

Încercă să-și amintească ziua atacului asupra fermei Brower, dar nu-i era ușor. Se străduise atât de tare să uite totul, dar reuși să-și aducă aminte: frica ei, groaza pe care o simțise când se deschisese ieslea, convingerea că urma să moară și speranța că nu avea să implore. Iar apoi îl văzuse pe indian... nu, nu orice indian, ci pe Chandos. Îl văzuse pe Chandos. Dar, în ziua aceea, el fusese un adevărat indian, cu părul lung și împletit, pictat de luptă, și cu cuțitul lui. Și chiar avusese de gând s-o omoare. Mâna care i se răsucise în păr, groaza, dar apoi îi văzuse ochii, care nu erau ochi de indian. Atunci, nu știuse decât că ochii lui nu se potriveau pe figura aceea înspăimântătoare, pentru că nu păreau deloc îngrozitori, așa cum ar fi trebuit.

Acum, știa de ce, când îl văzuse pe pistolar, își putuse încredința viața în mâinile lui. Chandos spusese că între ei se formase o legătură. Ce voise să spună? O legătură? Și de ce fusese împreună cu indienii în ziua aceea?

Pe măsură ce evenimentele din ziua respectivă îi reveneau în minte, Courtney nu mai plângea așa tare. Ce-i povestise Berny Bixler lui

Sarah despre răzbunare? Indienii voiseră să se răzbune pentru un atac asupra taberei lor. Berny Bixler spunea că fiul lui Lars Handley, John, care părăsise în grabă Rockley, pretindea că el și un grup de alți câțiva bărbați omorâseră toți bărbații, femeile și copiii dintr-un trib kiowa. Dar probabil că indienii morți fuseseră comanși, nu kiowa. Probabil că fuseseră prietenii lui Chandos. Courtney își amintea că Bixler le zisese că indienii nu aveau să se oprească până nu-i prindeau pe toți cei implicați. Bănuia că acum erau toți morți, dacă nu cumva... Trask! Să fi fost unul dintre ei? Chandos îi povestise că era vinovat de viol și crimă. Iar bărbatul din San Antonio? Era și el unul dintre ei? Pe cine ar fi putut Chandos să piardă în masacrul ăla încât să ajungă să-l omoare pe Elroy Brower așa cum o făcuse? Să ajungă, după tot timpul ăsta, să tânjească încă după răzbunare?

– Ăștia sunt ai dumitale, domnișoară?

Courtney icni de spaimă și sări în picioare. Bărbatul veni mai aproape, iar ea îi văzu pe Nelly și pe tărcata pe care nu o botezase pentru că-și dăduse seama că nu avea s-o păstreze. Până la urmă, Chandos nu luase iapa cu el, așa cum se gândise ea că avea să facă.

– Unde... i-ai găsit? întrebă ea suspicioasă.

– A plecat, dacă asta te întrebi.

– L-ai văzut plecând?

– Da, doamnă, l-am văzut.

Dar de ce o speria asta? Oare doar pentru că Chandos îi spusese că nu voia să vadă pe nimeni de aici? Nu mai avea de ce să-și facă griji din cauza lui, nu acum.

– Bănuiesc că nu-l cunoști, nu? se trezi ea întrebând.

– Ba, de fapt, îl cunosc.

Courtney se întinse spre tărcată și încălecă, simțindu-se și mai mohorâtă. Minunat, exact ceea ce Chandos nu voia să se întâmple. Dacă era să se întâmple ceva, presupunea că avea să dea vina pe ea.

– Dumneata lucrezi la ferma Bar M?

– Da, doamnă. Mă cheamă Sawtooth, sau, cel puțin, așa mi se zice.

– Eu sunt pisi... începu ea, dar imediat se corectă. Courtney Harte. Nu sunt aici de bunăvoie. Aș prefera mai degrabă să merg în Waco să-mi închiriez o cameră... Au hoteluri acolo, nu?

– Da, doamnă, dar sunt mai bine de șase kilometri...

– Știu, știu, zise ea iritată. Dar nu vrei să mă ajuți dumneata? Ți-aș fi foarte recunoscătoare.

Sawtooth nu zise nimic. Nu era genul care să refuze doamnele aflate la ananghie. De fapt, de obicei, se dădea peste cap să ajute sexul slab. Dar, în legătură cu ea, ei bine, erau prea multe întrebări rămase fără răspuns. Era mai mult decât posibil, al naibii de posibil, ca Fletcher să-l jupoaie de viu dacă afla cine o adusese aici și că Sawtooth o lăsase să-i scape.

– Uite ce e, doamnă, vorbi Sawtooth cu calm. Sunt de veghe la fermă. Încă nu am avut ocazia să mănânc și probabil nici dumneata n-ai făcut-o. Având în vedere toate astea, în noaptea asta nu e momentul să ne îndreptăm spre oraș. Și probabil ai și dumneata un motiv pentru care ai venit la Bar M?

– Da, răspunse Courtney dezamăgită. Trebuie să ajung la Margaret Rowley, o doamnă pe care nici măcar n-o cunosc, doar pentru că așa a spus *el*. Dumnezeule, nu sunt un copil. Nu am nevoie de cineva care să mă păzească.

Un băț scăpără, și fiecare reuși să se uite destul de bine la celălalt preț de o secundă. Sawtooth fu cât pe ce să se ardă la degete.

– Haide, spuse el, te duc eu la Maggie.

– Maggie?

– Margaret. Are casa ei în spate, deși probabil că acum încă e în casa cea mare. Și nu-ți face griji, nu trebuie s-o cunoști pe Maggie ca s-o placi. Sunt sigur că și ea o să te placă.

– Frumos din partea dumitale să spui asta, dar... vai, bine. Courtney împunse tărcata cu genunchii ca să înainteze, știind că nu avea de ales. După o clipă, îndrăzni să adauge: Ar fi prea mult dacă te-aș ruga să nu spui nimănui cine m-a adus aici sau chiar că l-ai văzut?

– Te superi dacă-mi spui de ce?

– De ce? De unde să știu eu de ce? Chandos nu dă explicații. Mi-a zis că nu vrea să vadă pe nimeni de aici, iar asta e tot ce știu.

– Așa își spune acum? Chandos?

Courtney se uită la el.

– Am crezut c-ai zis că-l cunoști.

– Ultima oară când a fost aici, nu răspundea decât la un nume indian îngrozitor de lung pe care nu-l putea pronunța și nici nu-l putea ține minte nimeni.

– E genul lui.

– Îl cunoști de mult? întrebă el.

– Nu... ei bine, dacă iei în calcul... nu, asta nu... Of, Doamne! Nu sunt prea coerentă, nu? De fapt, îl cunosc cam de o lună. M-a adus aici din Kansas.

– Kansas! șuieră Sawtooth. Un drum al dracu' de lung, iartă-mă, doamnă.

– Da, a fost.

– Destul de lung încât să ajungeți să vă cunoașteți îndeajuns de bine? rosti el într-o doară.

– Așa ai crede, nu? șopti Courtney. Dar, în seara asta, am aflat că nu-l cunoșteam deloc.

– Știi încotro se îndreaptă, domnișoară Harte?

– Da, spre... Se opri însă și privi silueta întunecată a bărbatului care galopa alături de ea. N-avea de unde să știe; poate că Chandos era un om căutat de lege aici. Îmi pare rău, dar nu pot să-mi amintesc numele orașului despre care a adus vorba.

Chicotul profund al lui Sawtooth o luă prin surprindere.

– Așa mult înseamnă pentru dumneata, așa-i?

– Nu înseamnă nimic pentru mine, îl asigură ea cu aroganță, dar el râse din nou.

Capitolul 39

Chiar înainte să ajungă în curtea din față, Courtney auzi sunetele plăcute ale unei chitare răsunând în aerul nopții. Imediat zări și casa cea mare, puternic luminată în interior și pe veranda din față, unde un grup de bărbați stăteau tolăniți pe scaune, bănci sau chiar pe treptele late ce duceau spre ușa mare din față. Muzica chitarei era însoțită de râsete și de glume rostite încet. Scena caldă de camaraderie îi făcea cinste fermei Bar M. În mod vădit, ăsta era un loc frumos în care să locuiești.

Dar Courtney se neliniști când văzu că pe verandă nu erau decât bărbați, mulți bărbați. În momentul în care aceștia o zăriră, muzica se opri cu un sunet disonant.

În timp ce Sawtooth îndemnă caii spre verandă, nu se auzi nici un sunet, nici măcar o șoaptă. În liniștea aceea, râsetul lui Sawtooth îi zgârie urechea lui Courtney.

– Măi, trântorilor, voi n-ați mai văzut niciodată o femeie? La dracu'... iartă-mă, doamnă... nu-i vreo nălucă. Dru, ridică-te și du-te să-i spui lui Maggie că are un musafir... în spate, da?

Un tânăr cu părul cârlionțat țâșni în picioare și intră cu spatele pe ușa din față fără să-și ia măcar o clipă ochii de la Courtney.

– Voi, restul văcarilor, aceasta este domnișoara Harte, continuă Sawtooth. Nu știu cât va sta la noi, nu știu dacă o veți mai revedea, așa că scoateți-vă pălăriile cât mai aveți ocazia. Câțiva bărbați îl ascultară, în vreme ce restul continuară să se holbeze, ceea ce-l făcu pe Sawtooth să râdă iarăși. N-am mai văzut niciodată așa o grămadă de prostănaci. Haide, doamnă!

Courtney reuși să schițeze un surâs fugar, apoi se bucură să-și conducă iapa pe urmele lui Sawtooth, care porni să ocolească clădirea. Pe verandă, se auzi un bocănit asurzitor de cizme, și ea știu că, dacă se uita înapoi, avea să-i vadă pe toți cowboy-i ăia atârnând peste balustrada verandei, holbându-se la ea.

– Ți-a plăcut asta, nu? șuieră ea spre Sawtooth, care mergea în fața ei.

– Îmi place la nebunie să-i agit pe băieți, zise el și chicoti încântat. Dar n-am crezut că vor amuți și-și vor pierde și capetele. Ești o femeie foarte drăguță, doamnă. Vreme de-o lună de acum încolo, vor râde unul de altul că nici unul n-a fost în stare să salute atunci când a avut ocazia. Ocoliră clădirea și ajunseră în spatele casei. Am ajuns. Mă aștept ca Maggie să vină din clipă-n clipă.

Sawtooth descălecă în fața unei colibe ce părea mai degrabă specifică zonei rurale din New England decât câmpiilor din Texas. Courtney fu pe loc fermecată de mica alee mărginită de flori, de obloanele de la ferestre și chiar de ghivecele cu flori de pe pervazuri. De modă veche și încântătoare, casa părea nelalocul ei în spatele fermei texane uriașe. În curtea din față era iarbă scurtă și deasă, iar în partea stângă se afla un copac mare și bătrân. De-a lungul ușii din față era chiar un spalier din lemn pe care încerca să-l acopere vitejește o viță pitică.

– Domnișoară Harte?

– Ce este? Aaa.

Courtney își dezlipi cu greu ochii de la colibă și-l lăsă pe Sawtooth să o ajute să coboare de pe tărcată. Acesta nu era un bărbat prea înalt, văzu ea acum, dar avea un trup robust, iar ochii verzi care îi întâlniră acum pe ai ei erau blânzi.

În spatele fermei, se auzi o ușă închizându-se.

– Asta probabil e Maggie.

Și așa era. O femeie scundă veni în grabă prin curtea din spate care despărțea cele două case, trăgându-și un șal peste umeri în timp ce înainta. Lumina proiectată dinspre casa cea mare era de-ajuns încât s-o lase pe Courtney să vadă părul grizonant, trupul delicat și durduliu și, când Maggie ajunse lângă ei, ochii verzi strălucitori și plini de viață.

– Deci cine e musafira mea, Sawtooth?

– O las pe ea să-ți spună, replică el. A adus-o un prieten de-al tău, adăugă el apoi.

– Zău? Cine?

Courtney se uită la Sawtooth și se liniști când văzu că el nu avea de gând să spună.

– Chandos, răspunse Courtney. Cel puțin, așa își spune... acum.

Gânditoare, Maggie repetă numele ca pentru sine și clătină din cap.

– Nu, nu, nu recunosc numele. Dar, pe de altă parte, sunt atâția tineri care vin și pleacă de aici, așa că îmi place să cred că măcar unii dintre ei mă mai țin minte. E foarte frumos să te considere cineva prieten.

– Auzi la tine, râse Sawtooth de ea. De parcă e cineva în fermă care să nu te iubească, Maggie.

Courtney se bucură să vadă că mai roșea și altcineva. O plăcu pe Maggie chiar din clipa aceea. Dar mândria, își spuse ea, era mândrie.

– Dacă nu-ți aduci aminte de Chandos, atunci nu pot să îți cer dumitale să...

– Prostii, și chiar asta cred, copilă, că-i o prostie. O să-mi amintesc de îndată ce-mi spui câte ceva despre el, să-mi reîmprospătez memoria. Eu nu uit pe nimeni, nu-i așa, Sawtooth?

– Sigur că nu, chicoti el. Îți aduc imediat bagajul, doamnă, îi spuse el lui Courtney.

Courtney îl urmă până la cai și-i șopti:

– Ei pot să-i spun despre el? Nu mi-a zis... Dumnezeule, nu știu ce voia să evite aici. Dar dumneata știi, nu?

– Da, știu. Și, da, lui Maggie poți să îi spui. Ea a fost întotdeauna de partea lui.

Asta o făcu așa curioasă, încât vru să mai spună ceva, dar bărbatul rosti:

– O să am eu grijă de caii dumitale, doamnă. Și, sper, ei bine, cred că sper că vei rămâne aici o vreme.

Courtney înțelese bine ce voia să spună.

– Chandos nu se va întoarce după mine.

– Ești sigură, doamnă?

Bărbatul plecă împreună cu caii. Courtney rămase acolo cu bagajul în mână până ce Maggie veni s-o conducă de-a lungul aleii mărginite de flori care ducea spre colibă.

– Fetițo, nu pari deloc fericită, remarcă Maggie cu blândețe. Bărbatul ăsta care te-a adus la mine e important pentru tine?

Courtney nu putu să răspundă.

– Mi-a fost însoțitor. L-am plătit să mă aducă în Waco, dar n-a vrut să-mi ia banii și nici în Waco n-a vrut să mă ducă. În schimb, m-a adus aici, pentru că mi-a zis că dumneata îi ești prietenă

și că ești singura în care poate avea încredere pe aici, căci nu voia să-și facă griji știindu-mă singură. Dumnezeule, ce glumă! Să-și facă griji din cauza mea, acum că a scăpat de mine. Nodul acela îngrozitor începea din nou să i se pună în gât. El... el, pur și simplu, m-a lăsat aici. Am fost atât de...

Lacrimile începură să-i curgă șiroaie, iar, când Maggie îi oferi umărul ei, Courtney profită de el. Se simțea așa stânjenită, dar durerea era prea mare să poată fi înăbușită.

Courtney știa că nu avea nici un drept asupra lui Chandos și era conștientă că nu era cine credea ea că era. Avea latura asta răzbunătoare pe care ea nu o înțelegea deloc. Chiar și așa și știind că ar fi trebuit să se bucure că nu avea să-l mai vadă niciodată, simțea agonia aceea copleșitoare a abandonului – și a trădării – și o durea. Doamne, cât de tare o durea!

Maggie o așeză pe Courtney pe canapea, una scumpă în stilul Chippendale, pe care Courtney avea s-o admire mai târziu, și-i înmână o batistă cu margini de dantelă. Își lăsă tânăra musafiră singură doar cât să aprindă câteva lămpi din salon, apoi se întoarse s-o ia în brațe până ce fata începu să se liniștească.

– Gata! Maggie înlocui batista udă cu o alta. Întotdeauna am zis că un plâns sănătos face minuni pentru organism. Dar bărbaților nu le poți spune asta și, vai, Doamne, pe aici numai bărbați avem. E așa bine să pot să am grijă o dată și de o fată.

– Îmi pare rău că am făcut asta, zise Courtney vorbind pe nas.

– Nu, fetițo, să nu-ți pară rău. Când un trup are nevoie să plângă, atunci asta trebuie să facă. Te simți mai bine?

– Nu chiar.

Maggie o bătu ușor peste mână și-i surâse cu blândețe.

– Așa mult îl iubești?

– Nu, se grăbi Courtney să spună hotărât, pentru ca apoi să suspine: Vai, nu știu. L-am iubit, dar cum s-o mai pot face după ce am aflat în seara asta? Sălbăticia de care e în stare...

– Dumnezeule, dar ce ți-a făcut, dragă? șopti bătrâna.

– Nu mie. A... a mutilat un om ca să se răzbune și l-a ucis.

– Și ți-a povestit ție despre asta? întrebă Maggie uluită.

– Deja știam asta. Chandos doar mi-a confirmat că el a fost cel care a făcut asta. Iar acum a plecat să ucidă un alt bărbat, probabil în același mod îngrozitor. Poate că bărbații ăștia merită răzbunarea lui, nu știu. Dar să-i omori așa... cu atâta cruzime!

– Copilă, bărbații vor face mereu lucruri îngrozitoare. Dumnezeu știe de ce, dar așa vor face. Cel puțin, majoritatea au un motiv pentru ceea ce fac. Tânărul tău are?

– Nu știu sigur, șopti Courtney, explicându-i tot ce știa despre atacul de demult asupra indienilor. Știu că are prieteni printre comanși, încheie ea. Poate chiar a locuit împreună cu ei. Dar să fie ăsta un motiv care să justifice o asemenea violență înfiorătoare?

– Poate că a avut o soție printre oamenii ăia, îi sugeră Maggie. Mulți albi își iau neveste indience, să știi. Și, dacă ea a fost violată înainte de a fi ucisă, asta ar justifica mutilarea.

Courtney oftă. Nu voise să se gândească la o soție, dar probabil că Maggie avea dreptate. Asta ar explica de ce Chandos îi cunoștea așa bine pe indieni. Desigur, Maggie doar făcea presupuneri.

– Nu prea contează dacă pot să trec cu vederea sau să înțeleg ce a făcut, murmură Courtney. N-am să-l mai văd niciodată pe Chandos.

– Iar asta te face foarte nefericită... Nu, nu te deranja să negi, fetițo. Deci acum trebuie să recunosc că m-ai făcut foarte curioasă să aflu cine e tânărul ăsta. Poți să mi-l descrii? Sunt foarte nerăbdătoare să mi-l amintesc.

Courtney se uită în jos spre mâinile încleștate strâns în poală.

– Chandos e un pistolar, și încă unul foarte bun. Ăsta e unul dintre motivele pentru care m-am simțit în siguranță să călătoresc alături de el. E înalt și brunet și chiar foarte chipeș. Are părul negru, dar ochii-i sunt albaștri. Maggie nu zise nimic, iar Courtney continuă: E tăcut. Nu-i place să vorbească prea mult. Să încerci să afli ceva de la el e ca și cum ai vrea să-i scoți dinții.

Maggie oftă.

– Draga mea, ai descris o duzină de bărbați pe care i-am văzut venind și plecând de la ferma asta.

– Nu știu ce altceva ți-aș mai putea spune... A, Sawtooth mi-a zis că Chandos a folosit un nume indian cât a stat aici.

– Ei bine, asta mai limitează posibilitățile. Pe-aici au fost doi tineri cu nume indiene. Unul era metis... și, da, avea ochii albaștri.

– Ai putea crede că și Chandos e pe jumătate indian, dar el pretinde că nu-i așa.

– Ei bine, dacă nu e, atunci... Maggie se opri și se încruntă. De ce n-a venit cu tine?

– N-a vrut. Mi-a zis că sunt oameni aici pe care nu vrea să-i vadă. Mă tem că a făcut ceva aici. Poate e căutat de lege sau ceva de genul ăsta.

– A mai zis și altceva, fetițo? întrebă Maggie, glasul ei blând căpătând o undă de nerăbdare.

Courtney surâse timid.

– M-a avertizat să nu te fac fată bătrână. Mi-a zis că, atunci când ți-a zis el așa, l-ai căpăcit.

– Doamne, Dumnezeule! icni Maggie.

– Știi despre cine vorbesc? întrebă Courtney cu mai multă voioșie de data asta.

– Da, da. În ziua în care l-am căpăcit, ne-am și împrietenit. Nu era... ușor să-l cunoști.

– E căutat de lege? întrebă Courtney șoptit.

Trebuia să afle.

– Nu, asta dacă nu-l consideri pe Fletcher legea. Nu a plecat de aici în termeni prea buni, iar Fletcher, ei bine, la furie, a zis niște lucruri îngrozitoare. Amândoi au zis. Dar asta a fost acum patru ani, iar Fletcher regretă...

– Patru ani? o întrerupse Courtney. Dar asta a fost când a pornit la drum împreună cu cei din tribul comanș.

– Da, atunci s-a întors la tribul comanș... Maggie se opri și duse mâna la piept. Dumnezeule, atacul ăla a fost, trebuie să fi fost... Mama lui trăia împreună cu indienii comanși, fetițo. Și o surioară vitregă, pe care o adora. Atunci, probabil că ele sunt moarte, amândouă... Vai, sărmanul băiat!

Courtney se albi la față. *Mama* lui? O *soră?* De ce nu-i spusese? Adusese o dată vorba despre o soră mai mică, zisese că ea îi dăduse numele de Chandos și spusese că avea să folosească numele ăsta până ce termina ce avea de făcut... ca sora lui să se oprească din plâns și să se odihnească în pace.

Courtney se uită în gol pe fereastră. Nu înțelesese. Bărbații ăia îi uciseseră mama și sora. Îi venea greu să înțeleagă cât trebuia să fi suferit. Dumnezeule, ea nu crezuse niciodată că tatăl ei era mort, dar suferise doar pentru că trăise departe de el. Dar probabil că Chandos le văzuse cadavrele...

– Doamnă, eu... Putem vorbi despre altceva, te rog? o imploră Courtney simțind că e iarăși pe punctul de a izbucni în plâns.

– Desigur, acceptă Maggie cu glasul ei mângâietor. Poate dacă îmi spui de ce ai venit?

– Da. Courtney se agăță de asta. Sunt aici să-mi găsesc tatăl. Chandos mi-a zis că dumneata vei ști dacă locuiește în Waco. Mi-a spus că dumneata cunoști pe toată lumea. Vai, Doamne, nici măcar nu m-am prezentat. Eu sunt Courtney Harte.

– Harte? Într-adevăr, avem un doctor Harte în Waco, dar...

– El este! strigă Courtney sărind în picioare de bucurie. Am avut dreptate. Chiar *e* în viață! E aici! Am știut eu!

Maggie clătină din cap derutată.

– Nu înțeleg, fetițo. La ultimul picnic organizat de biserică, Ella Harte i-a povestit lui Sue Anne Gibbons că unica fiică a doctorului Harte a murit într-un atac indian.

Courtney făcu ochii mari spre bătrână.

– A crezut că am murit?

– Într-un incendiu care a ars ferma până la temelii, replică ea. El zicea că te-ai adăpostit în casă cu mama ta vitregă. Asta i-a spus el lui Sue Anne.

– Dar noi eram în hambar, în iesle!

Maggie clătină din cap, nedumerită. Înainte să apuce să se gândească la ce avea să spună, Courtney adăugă:

– Cine e Ella?

– Păi, soția doctorului Harte. S-au căsătorit cam acum două luni.

Courtney se așeză din nou, redevenind repede serioasă. O soție. Nu încă o soție! Nu era drept, pur și simplu nu era. Nu avea să fie niciodată doar pentru ea, nici măcar un pic? Și să întârzie doar cu câteva luni!

Cufundată în nefericirea ei, Courtney scăpă una dintre înjurăturile lui Chandos.

– La dracu'!

Capitolul 40

În bucătăria foarte bine luminată nu se afla nimeni în afară de Sawtooth, care stătea așezat la masă cu un pahar înalt de lapte și o bucată de plăcintă de cireșe în față. Când se deschise ușa din spate și intră Maggie, nici măcar nu se clinti. Știa după sunetul pașilor cine era. Părea neliniștită.

Sawtooth se sprijini de spătarul scaunului și o urmări cu privirea.

– O să-i spui?

Maggie rămase pe loc și privi în jos spre el.

– Tu știai. Nu te gândeai să-i spui?

– Nu. Așteptam să văd ce o să faci tu. În plus, băiatul m-a pus să jur că o să uit că l-am văzut. A fost chiar convingător. Știi cum poate să fie.

Maggie își încrucișă brațele și rămase cu privirea pironită spre ușa care despărțea bucătăria de restul casei.

– Mai e treaz?

– Cred că da, încuviință Sawtooth. E foarte devreme. Ce face domnișorica?

– Am băgat-o în pat. Știai că e fata doctorului Harte?

– Serios? Ei bine, asta mă mai liniștește într-o privință. Măcar acum știu că va mai rămâne o vreme, dacă nu aici, atunci măcar în oraș.

– Nu sunt așa sigură, oftă Maggie. Fata a fost îngrozitor de supărată când a aflat că tatăl ei s-a căsătorit. Este o tânără așa nefericită, Sawtooth.

– Asta se va schimba de îndată ce se va întoarce Kane.

– Crezi că se va întoarce?

Sawtooth aprobă cu o mișcare a capului.

– Maggie, nu l-am văzut niciodată să pună preț pe ceva așa cum l-am văzut în seara asta. Fata aia e foarte importantă pentru el. Probabil că și tu crezi asta, altfel nu te-ai gândi să-i spui lui Fletcher.

– Nu ăsta e motivul meu, zise Maggie încet, cu mare tristețe în glas. Dacă ar fi doar atât, nici măcar n-aș risca să-l neliniștesc știind că ar putea sfârși dezamăgit. Dar am aflat de la domnișoara Harte că, acum patru ani, un trib de comanși din Kansas a fost măcelărit de albi, iar, de atunci, băiatul îi caută pe ucigași ca să se răzbune.

– La dracu', șopti Sawtooth. Atunci, Meara e moartă.

– Așa se pare, răspunse Maggie. Ucisă. Iar Fletcher are dreptul să știe.

Vocile ridicate o treziră pe Courtney. Pe măsură ce se apropiau de colibă, deveneau din ce în ce mai puternice. Apoi ușa colibei se deschise brusc, iar Courtney se ridică speriată în capul oaselor și-și trase așternuturile peste cămășuță. În cadrul ușii se afla un bărbat al naibii de corpolent. În spatele lui, era Maggie, care-l împinse într-o parte și intră în cameră. Aceasta o privi cu atenție pe Courtney, apoi se întoarse spre bărbat.

– Vezi ce-ai făcut? se răsti Maggie cu o expresie exasperată. Ai speriat-o pe biata fată! Asta ar fi putut să mai aștepte până dimineață!

Bărbatul înaintă acum în încăpere și, cu o mână blândă, dar fermă o dădu pe Maggie din calea sa. Privirea-i hotărâtă era fixată asupra lui Courtney.

Era un bărbat înalt și robust, cu pieptul și umerii lați și cu brațele groase. Avea niște ochi căprui expresivi și părul castaniu-închis cu un smoc cenușiu chiar în centrul capului, deasupra sprâncenelor. Mustața-i groasă era brăzdată de fire albe. Ar fi un bărbat chipeș, își zise Courtney, dacă nu ar arăta așa amenințător.

Courtney se îndreptă mai bine pe canapea. Coliba avea un singur dormitor, iar ea refuzase s-o scoată pe Maggie din patul ei.

– Cine ești dumneata, domnule? vru ea să știe.

Întrebarea ei directă îl ului. Ba chiar se uită spre Maggie ca și cum ar fi vrut să întrebe: „Asta e biata ta fată speriată?" El părea genul de bărbat obișnuit dintotdeauna ca oamenii să se dea peste cap să-i execute ordinele. Era oare stăpânul fermei Bar M?

– Sunt Fletcher Straton, domnișoară Harte, îi confirmă el pe un ton aspru. Înțeleg că îl cunoști destul de bine pe fiul meu, Kane.

– Nu, nu-l cunosc, răspunse Courtney. Și dacă ăsta e motivul pentru care ai năvălit aici...

– Îl cunoști sub numele de Chandos.

Courtney miji ochii.

– Nu te cred. A pomenit despre dumneata zicându-ți pe nume. Dacă erai tatăl lui, ar fi spus asta, dar n-a făcut-o.

– Kane nu mi-a mai spus tată de când Meara l-a luat cu ea, replică Fletcher. Asta e mama lui... Meara, o irlandeză încăpățânată cu părul negru, care nu știe nici cât negru sub unghie să ierte. El i-a moștenit ochii. Așa l-am recunoscut când a apărut aici, la zece ani după ce i-am crezut pe amândoi morți.

Uluită, Courtney privi spre Maggie, așteptând să-i confirme.

– E adevărat, fetițo, zise Maggie cu blândețe. Și nu ți-aș fi trădat încrederea, dar are dreptul să știe. Lăsă privirea în jos spre mâini. Fletcher, nu mi-ai dat ocazia să termin ce aveam să-ți spun înainte să dai buzna aici s-o vezi pe domnișoara Harte. Nu e deloc ușor să-ți dau vestea asta. Mă tem că Meara a murit, împreună cu indienii comanși cu care locuia. Din ce mi-a povestit domnișoara Harte, se pare că, atunci când Kane a plecat de aici, s-a întors acolo și i-a găsit pe toți morți, iar de atunci îi vânează pe albii care i-au omorât.

Bărbatul își pierdu stăpânirea de sine. Trăsăturile lui fură învăluite în cea mai sumbră durere, ceea ce, dintr-odată, îl făcu să pară mult mai bătrân. Dar imediat își recăpătă controlul, și expresia îi deveni dură.

– Ți-a spus Kane că mama lui e moartă? o întrebă el pe Courtney.

Ar fi vrut să-i dea o speranță. Nu era sigură de ce, dar și-ar fi dorit să fi putut. Se întrebă de ce. La prima vedere, i se păruse că era un bărbat dur. Dumnezeule, nici măcar fiul lui nu părea să-l placă. Dar chiar și așa...

– Chandos nu a adus niciodată vorba despre mama lui în fața mea, îi mărturisi ea. Știu că a existat un masacru. După masacrul acela, l-am văzut pe Chandos călătorind călare împreună cu indienii care au supraviețuit, când au atacat ferma în care stăteam eu. În ziua aceea, Chandos mi-a cruțat viața, când aproape toți ceilalți au fost uciși. Ceea ce i-a făcut fermierului care participase la măcelul indienilor a fost groaznic. Însă, dacă mama lui a fost vio... ucisă, pot să înțeleg ce l-a determinat să facă asta. Dar, adăugă ea cu grijă după o pauză, dacă dumneata îmi ceri dovezi că mama lui e moartă, eu nu pot să-ți dau nici una. Va trebui să-l întrebi pe Chandos.

– Unde e el?

– Asta nu pot să-ți spun.

– Nu poți... sau nu vrei? întrebă el.

Atitudinea lui agresivă o făcea pe Courtney să-și piardă compasiunea pe care o simțea față de el.

– Nu vreau. Nu te cunosc, domnule Straton, dar știu că Chandos nu a vrut să te vadă. Având în vedere asta, de ce ar trebui să-ți spun unde poți să-l găsești?

– Ești loială, nu? mârâi el, neobișnuit să-i fie puse bețe-n roate. Domnișoară, lasă-mă să-ți reamintesc sub acoperișul cui dormi.

– În cazul ăsta, o să plec! se răsti Courtney și se ridică trăgând pătura cu ea, să se acopere.

– La dracu', stai jos!

– Ba n-am să stau!

În tăcerea aceea deplină, Maggie râse încet.

– Fletcher, cred că ai face bine să-ți schimbi tactica. În ultima lună, fătuca asta a stat în preajma fiului tău. Sfidarea lui s-a luat și la ea – cel puțin în ceea ce te privește.

Fletcher se uită încruntat spre Maggie, Courtney făcu și ea la fel, iar atunci Maggie se ridică eliberând un oftat dramatic.

– Fletcher Straton, m-aș aștepta ca un moșneag ca tine să învețe din propriile greșeli, zise Maggie cu asprime. N-ai mai fost în situația asta? Nu te-am auzit de o sută de ori zicând că, dacă ai avea șansa, ai face lucrurile altfel? Ei bine, ai putea avea șansa asta, dar, din ceea ce văd eu, vei face din nou aceleași greșeli. Deja ai făcut una mare. În loc s-o întrebi pe fată, să-i explici și să-i spui cât de mult ar însemna pentru tine să afli vești despre Kane, tu o intimidezi. De ce ar trebui să vorbească ea cu tine? Ea doar își petrece noaptea aici... sub acoperișul *meu*, aș putea adăuga. Nu depinde de tine, Fletcher, așa că de ce ar vorbi cu tine? Dacă eram în locul ei, eu nu vorbeam.

După ce zise ce avea de zis, Maggie părăsi coliba.

Tăcerea care se lăsă atunci în micul salon deveni cel puțin stânjenitoare. Courtney se așeză din nou pe canapea, începând să se simtă stânjenită fiindcă își pierduse cumpătul. Până la urmă, acesta *era* tatăl lui Chandos, și fiecare știa despre el lucruri pe care celălalt voia să le afle.

– Îmi pare rău, începu ea, apoi surâse când Fletcher rosti aceleași vorbe în același timp cu ea. Poate că putem s-o luăm de la capăt, domnule Straton. Îmi poți spune de ce nu vrea Chandos să se apropie de locul ăsta?

– Chandos, mormăi el dezgustat numele. La dracu', scuze, dar băiatul ăsta va folosi *orice* nume mai puțin cel pe care i l-am dat eu.

Cât timp a fost aici, n-a vrut să răspundă la numele de Kane. Puteai să-l strigi oricum, chiar și „mă" și măcar avea să se uite spre tine. Dar, dacă-l strigai Kane, nici nu te băga în seamă.

– Nu-mi cere să-i spun Kane, rosti Courtney hotărât. Pentru mine, e Chandos, doar Chandos.

– Bine, bine, mormăi Fletcher. Dar nici tu nu-mi cere mie să-i spun Chandos.

– N-am s-o fac, zise Courtney.

– În legătură cu ce ai întrebat, începu el trăgând un scaun pentru a se așeza, nu mă miră că n-a vrut ca eu să știu că a fost pe aici. Când a plecat, acum patru ani, mi-am trimis oamenii după el să-l aducă înapoi. Sigur că nu l-au prins din urmă. Aproape trei săptămâni le-a făcut zile fripte și cred că s-a jucat cu ei, apoi s-a săturat și a făcut în așa fel încât să i se piardă urma. Are toate motivele să creadă că aș încerca din nou să-l fac să stea aici. Probabil că de asta nu a vrut să știe nimeni că e pe-aproape.

– Ai încerca să-l ții aici?

– La dracu', pardon, sigur c-aș face-o, rosti Fletcher cu asprime. Dar... Ezită privindu-și mâinile mari. Nu în același mod. De data asta, l-aș ruga să rămână. Aș face tot ce mi-ar sta în putință să-i arăt că acum e altfel decât înainte.

– Cum a fost... înainte?

– Am făcut greșeală după greșeală, recunoscu Fletcher cu mâhnire. Acum, îmi dau seama de toate. Am început prin a-l trata ca pe un copil, când, la optsprezece ani, un comanș e deja bărbat. Avea optsprezece ani când s-a întors aici. Următoarea prostie pe care am făcut-o a fost să încerc să-l fac să uite tot ce învățase de la comanși, lucrurile care-i veneau cel mai la îndemână după tot timpul petrecut cu ei. L-am enervat încontinuu. N-am putut să accept că nu voia ceea ce aveam eu să-i ofer.

– Ai zis că, vreme de zece ani, ai crezut că e mort. Tot timpul ăsta a trăit împreună cu indienii comanși?

– Da, împreună cu mama lui. Înțelegi tu, ea a fugit de mine. Ei bine, n-o pot învinovăți că m-a părăsit. Nu eram chiar cel mai fidel dintre soți. Dar nu trebuia să-l ia pe băiat cu ea. Știa cât de mult însemna el pentru mine.

– Nu te poți aștepta ca o mamă să-și abandoneze copilul.

– Nu, dar sunt și alte căi prin care doi oameni care nu se mai înțeleg se pot despărți. I-aș fi dat tot ce voia. I-aș fi amenajat o casă

oriunde ar fi vrut ea și nu i-aș fi cerut decât să stau cu Kane jumătate din timp. În schimb, ea a dispărut. Până să reapară Kane, nu mi-am dat niciodată seama cum a reușit. Atunci am aflat unde se ascunseseră în toți anii ăștia. A, la început, nu s-au ascuns. Mai întâi, au fost prinși de indienii kiowa și apoi au fost vânduți comanșilor. Un tânăr comanș i-a cumpărat. El s-a însurat cu Meara, apoi l-a adoptat pe Kane. Fletcher clătină din cap. La cum a venit Kane aici, pe tărcatul ăla al lui, cu atâta curaj, semănând din cap până-n picioare cu un indian, cu pieile alea de căprioară și cu afurisitele alea, pardon, de cozi împletite pe care a refuzat să și le taie, mă mir că nici unul dintre oamenii mei nu l-a împușcat.

Courtney și-l și închipuia pe tânărul Chandos intrând în galop în fermă arătând așa și dând cu ochii de o grămadă de străini albi. Spre deosebire de ea, probabil că el nu se temuse deloc, ba chiar fusese, foarte posibil, sfidător. Oare ce simțise tatăl lui? Un fiu întors la el ca un sălbatic? Înțelegea unde putea fi problema.

Brusc, Courtney își aminti visul lui Chandos.

– Dumitale îți zicea... ă... bătrâne, domnule Straton?

– Doar așa îmi spunea, mârâi el. Ți-a zis el asta?

– Nu. Pe drum, a fost mușcat de un șarpe, îi explică ea. Acum, că-și amintea mai multe, iarăși se enerva. Nechibzuitul încăpățânat nici măcar nu m-a strigat să-mi ceară ajutorul. Avuseserăm o neînțelegere, vezi... Ei, mă rog, în noaptea aia în care s-a luptat cu otrava, a avut niște coșmaruri și a vorbit mult în somn. Unul dintre lucrurile pe care le-a zis... Se opri, nevrând să repete exact vorbele lui Chandos. Ei bine, nu era de acord să-i tai părul. Chiar ai încercat să faci asta?

Fletcher începu să se foiască.

– Asta a fost cea mai mare greșeală a mea, cea care l-a alungat. Ne certaserăm din nou, pentru a suta oară, și eram îndeajuns de furios să le ordon oamenilor mei să-l înconjoare și să-i taie afurisitele alea de cozi împletite. A fost o luptă a naibii de încrâncenată. Înainte ca Sawtooth să tragă și să-i azvârle cuțitul din mână, a rănit trei băieți cu cuțitul. Sawtooth e cel care l-a învățat să tragă cu pistolul. Chiar și așa, cât a stat aici, Kane n-a vrut să poarte pistol. Mă scotea din minți că refuza să se comporte, la dracu', iartă-mă, să se comporte ca un alb! Nu voia să poarte nimic altceva decât pieile alea de căprioară și, uneori, o vestă. Când se făcea frig, poate că-și mai lua și o geacă. Dar atâta tot. Nu voia să se îmbrace cu nici o cămașă, deși i-am cumpărat zeci. Cred că făcea așa doar ca să mă enerveze.

– Dar de ce? Nu voia să se afle aici?

– Tocmai asta e, zise el scoțând un oftat prelung, plin de regrete. Când Kane a venit aici, am crezut că vrea să rămână. Am crezut că el voise să vină. De aia nu am putut niciodată să înțeleg ostilitatea pe care a manifestat-o încă de la început. Stătea retras, ba chiar mânca singur, mai puțin când stătea de pază. Și nu trecea o zi să nu aducă niște carne pentru masă, chiar dacă asta însemna să se trezească înainte de răsărit și să meargă la vânătoare. Nici măcar nu voia să-mi accepte blestemata, iartă-mă, de mâncare fără să aducă alta în schimb.

– Te rog, domnule Straton, răbufni Courtney, nu trebuie să îți tot ceri iertare pentru un cuvânt pe care l-am folosit și eu... din cauza fiului dumitale.

– Serios? Pentru prima oară, Fletcher Straton surâse. Când a apărut prima oară, nu înjura absolut deloc, decât în limba comanșilor. Mă bucur să aflu că a învățat *ceva* și pe aici.

Courtney își dădu ochii peste cap. Doamne, ce motiv de mândrie!

– Ce ziceai?

– A, da, ei bine, după cum spuneam, stătea retras, nu voia să-i cunoască pe oameni, cu atât mai puțin pe mine. Nu puteai purta o conversație cu el decât dacă vorbeai singur. Nu-mi aduc aminte să se fi adresat el primul cuiva. Chiar dacă știu al naibii de bine că avea o groază de întrebări, pentru că puteam să-i citesc asta în privire. Dar avea o răbdare incredibilă. Aștepta până ce întrebarea lui primea răspuns fără ca el să fie nevoit s-o adreseze. Vezi dumneata, voia să învețe orice și tot ce puteam noi să-l învățăm. Și așa a făcut. După un an, nu mai era nimic ce nu putea să facă în ferma asta. Ăsta a fost încă unul dintre motivele pentru care am crezut că venise aici de bunăvoie.

– Dar nu?

– Nu. Cu toate astea, mie nu mi-a zis. La dracu', a trebuit să aud de la Maggie, la doi ani de la venirea lui aici. Ajunsese până atunci să fie deschis cu ea. De fapt, ea a fost singura care a aflat câte ceva despre el.

– De ce a venit aici?

– Din cauza mamei lui, replică Fletcher simplu. Ai putea spune că l-a obligat, dar adevărul e că ar fi făcut orice pentru ea. Vezi tu, ajunsese la vârsta la care urma să fie un membru cu drepturi depline

în tribul ăla de comanși, cu toate privilegiile pe care le avea un bărbat, inclusiv acela de a-și lua o soție. Cred că ea s-a gândit că, înainte să se stabilească în lumea aia, era bine să guste și din asta, ca, mai târziu, să nu aibă nici un regret. Pentru asta, Meara e de lăudat, vorbi el mai mult pentru sine decât pentru Courtney. Se gândea la băiat, nu la ea. Îl rugase să stea cinci ani aici. A plecat însă după trei. Ea voia ca el să se bucure de toate avantajele bogăției, și nu mă deranjează să-ți spun că eu sunt un om bogat. Dar el îmi disprețuia banii. Probabil ea spera că el avea să fie deschis și chiar urma să-mi dea o șansă înainte să ia o decizie. Dar băiatul luase o decizie cu mult timp înainte să ajungă aici. După zece ani petrecuți cu indienii ăia, Kane era *cu adevărat* un comanș, în toate sensurile cuvântului, mai puțin prin sânge. Niciodată nu a încercat să se integreze aici. Doar trăgea de timp și învăța tot ce putea de la noi, albii, așa cum sigur ne percepea el. Ei bine, cel puțin avea mintea deschisă către cunoaștere. Cine știe, poate chiar ar fi stat toți cei cinci ani dacă eu n-aș fi făcut atâta caz de blestematele alea de cozi împletite ale lui.

– Chandos nu le mai are acum, îi împărtăși Courtney încet.

– Nu? Ei, e și asta ceva. Dar, pe de altă parte, nu mai are nici tribul ăla de comanși.

– Asta nu-i tocmai adevărat, spuse Courtney explicându-i pe scurt. Nu a mers singur în căutarea bărbaților ălora care au atacat tabăra comanșilor. De fapt, pe tot parcursul călătoriei noastre de-a lungul Teritoriului Indian, prietenii lui indieni i-au stat aproape. Dacă n-ar fi acceptat să mă însoțească până în Waco, ar fi călătorit împreună cu ei.

– De ce a acceptat asta, domnișoară Harte? întrebă Fletcher curios. Nu aduce deloc a Kane pe care-l cunosc eu.

– N-a vrut. A încercat din răsputeri să mă convingă să nu pornesc deloc în călătoria asta. De fapt, chiar renunțasem să încerc să-l conving, când, brusc, s-a răzgândit. Am crezut că a făcut-o pentru că venea oricum în Texas. Îi oferisem toți banii pe care-i aveam în caz că voia să mă aducă. Am crezut că aveam o învoială, dar, în seara asta, când am încercat să-l plătesc, s-a înfuriat și mi-a zis că banii n-au nici o treabă cu asta. Courtney ridică din umeri neajutorată, apoi adăugă încet: Mi-a zis că n-ar trebui să fac presupuneri despre el sau să încerc să înțeleg ce anume îl motivează. Are și el dreptate. Nu pot sub nici o formă să înțeleg de ce face ceea ce face. E cel mai blând bărbat pe care l-am întâlnit vreodată, dar și cel mai sălbatic. Poate

fi drăgăstos și protector, pentru ca apoi să se întoarcă împotriva mea și să încerce să mă facă să-l urăsc.

– Drăgăstos? Protector? N-am crezut c-o să aud vreodată pe cineva descriindu-l astfel pe Kane.

– Patru ani înseamnă mult, domnule Straton. *Dumneata* ești același om care ai fost acum patru ani?

– Da, din păcate. Câinii bătrâni nu se schimbă niciodată.

– Atunci, încă vrei să-l transformi pe Chandos în ceva ce nu e?

– Nu. Cred că am învățat că e mai bine să nu încerc asta din nou. O fi el fiul meu, dar e un bărbat independent. Dar, la dracu', ai zis blând?

Courtney simți că-i ia fața foc și imediat adoptă o atitudine defensivă. Practic, recunoscuse că fuseseră intimi, altfel de ce ar fi fost blând un bărbat precum Chandos?

– Domnule Straton, am zis că Chandos e cel mai blând bărbat pe care l-am întâlnit, dar ocaziile în care s-a întâmplat asta au fost rare. Cel mai adesea, e rece, tăios, îngrozitor de enervant, încăpățânat și, să nu uit, periculos, fatal și nemilos. A, și lipsit de inimă. De asemenea, imprevizibil...

– Înțeleg ideea, o întrerupse Fletcher chicotind. Deci nu s-a schimbat chiar așa mult. Dar, dacă e așa, domniță, cum de te-ai îndrăgostit dumneata de el? șopti el.

Courtney se gândi să nege, dar ce rost avea? Probabil că Maggie îi spusese deja că recunoscuse că-l iubea pe Chandos.

– N-a fost alegerea mea, te asigur, replică ea țâfnoasă. Dar dumneata, Maggie, chiar și Sawtooth... mă tem că aveți o impresie cumva greșită. Se pare că voi credeți că eu îl voi atrage pe Chandos înapoi aici. Asta nu se va întâmpla. Am spus că e iubitor, nu că mă iubește pe mine. Dacă se va întoarce vreodată aici, asta nu se va întâmpla datorită mie.

– Chiar și așa, domnișoară Harte, aș vrea să mai rămâi, pe cheltuiala mea.

– Ei bine, am de gând să stau în Waco, domnule Straton.

– Vreau să zic aici, la fermă.

Courtney clătină din cap.

– Nu ți-a spus Maggie că tatăl meu locuiește în Waco? Pentru el am venit în Texas. Am venit să-l găsesc.

– Da, știu. Edward Harte. Dar asta nu înseamnă că vei vrea să locuiești cu el. Are o nouă soție. Ești sigură că vei fi fericită să stai cu ei?

Courtney și-ar fi dorit să nu o fi întrebat asta.

– Nu știu nimic până nu-l văd pe tata. Dar, în orice caz, n-aș putea să stau aici.

– Nu văd de ce nu. Acum, nu mai suntem tocmai străini. Și avem un lucru important în comun, domnișoară Harte. Amândoi îl iubim pe fiul meu.

Capitolul 41

– E un oraș drăguț, de dimensiuni decente acum, îi povestea Sawtooth în timp ce conducea trăsura de-a lungul drumului principal din Waco. Înainte de război, nu era așa mare, dar, după aia, un număr destul de mare de sudiști s-au mutat aici să înceapă o viață nouă. A ajutat și că transporturile cu vite se opresc aici în drum spre nord.

– Nu e tot un târg de vite, nu? întrebă Courtney, vădit îngrozită.

– Precum cele din Kansas? Nu, doamnă, chicoti el. Când trec pe aici, cowboy-i nu fac dezmăț ca după ce traversează Teritoriile Indiene.

Courtney surâse. Sigur că Texasul nu avea să semene deloc cu Kansasul. Își aminti cât de bucuroasă fusese ea, după ce traversase mai mult de trei sute de kilometri de teritoriu nepopulat, că, în sfârșit, putuse să facă o baie, să mănânce mâncare adevărată și să doarmă într-un pat. Înțelegea acum de ce drumeții aveau nevoie să sărbătorească și să fac un pic de tămbălău. Spera doar să nu se întâmple și aici la fel.

Zeci de bărbați purtau arme de foc, dar, în timp ce treceau de-a lungul drumului principal, observă doar câțiva care arătau ca niște pistolari adevărați.

Cel puțin, Waco avea un șerif local să apere legea, ceea ce în Rockley nu exista. Și, deși mulți bărbați aveau arme asupra lor, erau la fel de mulți și cei care nu aveau. De-a lungul pasarelelor din lemn, se plimbau și doamne elegant îmbrăcate, însoțite de domni. Courtney observă și mexicani, câțiva indieni și chiar și un chinez. Waco aproape că semăna cu un oraș mare.

– Iată casa tatălui dumitale, îi zise Sawtooth și făcu semn în față. Acolo are și cabinetul.

Nu semăna câtuși de puțin cu casa lor din Chicago, dar era o clădire drăguță cu două etaje, bine îngrijită, cu rondiuri de flori proaspăt plantate de jur împrejurul casei și al gardului care împrejmuia curtea mică. Casa se afla în colțul unui drum secundar. Pe veranda

acoperită erau așezate scaune și o bancă vopsită prinsă cu lanțuri de acoperișul de deasupra și devenită leagăn. Își închipuia că, în serile călduroase, ar fi fost drăguț să stea acolo, de unde puteai privi tot drumul principal, rămânând însă suficient de retras încât să treci neobservat.

– Sawtooth, cum e soția lui? întrebă Courtney agitată.

Exact când se opriră în fața casei, bărbatul răspunse:

– Domnișoara Ella? Păi, e o doamnă chiar drăguță, cel puțin așa o laudă toată lumea. Predă la școală. A venit aici după război împreună cu fratele ei. El e avocat. Și-a pierdut un braț în război, iar, înainte ca profesorul pe care-l aveam să se mute înapoi în est, domnișoara Ella îl ajuta în biroul lui de avocatură. Ea s-a oferit să ia locul profesorului și, de atunci, e la școală.

Courtney simțea că-și pierde cumpătul. Doamne, încă o mamă vitregă cu care să rivalizeze! Nu se putea gândi decât la cât de nesuferită fusese cea de dinainte. Dar, probabil că, de data asta, tatăl lui chiar voise să se însoare, ceea ce era cu totul altceva. Nu se însurase pentru că așa se cuvenea, ci poate că o iubea pe Ella.

– Ei bine, doamnă?

Din nou îl lăsase pe Sawtooth s-o aștepte s-o ajute să coboare.

– Îmi pare rău, rosti ea în timp ce-i luă mâna și coborî din trăsură. Cred că sunt un pic emoționată. A trecut atât de mult de când nu l-am mai văzut pe tata. Iar, în acești patru ani, eu m-am schimbat mult. Arăt bine? întrebă ea cu vocea tremurândă.

– Arăți suficient de drăguță și ești numai bună de măritat. Ți-o spune chiar și un burlac convins ca mine.

– Asta înseamnă că da? întrebă ea privind în sus spre el.

Sawtooth doar chicoti. Se întinse să ia geanta ei de voiaj din spatele trăsurii, apoi îi făcu semn din cap spre caii ei legați.

– O să-ți duc caii la grajdul de unde se închiriază, îi zise el. Știu că tatăl dumitale ține acolo o trăsurică.

– Mulțumesc. Courtney se aplecă în față să-l sărute pe obraz. Și-ți mulțumesc mult că m-ai adus în oraș. Crezi că o să te revăd?

– Foarte posibil, răspunse el. Probabil că Fletcher mă va trimite pe mine sau pe unul dintre ceilalți zilnic în oraș să-ți facem o vizită.

– Să vedeți dacă nu cumva și-a făcut apariția Chandos?

– Da. Fie așa, fie va pune pe cineva să supravegheze casa tatălui dumitale. Îl cred în stare de asta.

Courtney clătină din cap cu mâhnire.

– Va fi în zadar. Aș vrea să înțeleagă și el asta.

– El vede o șansă de a-și recupera fiul. Și asta e *tot* ce vede. Speră că, datorită dumitale, Kane ar putea chiar să se gândească să se așeze la casa lui. Ar da orice să-l știe aproape de casă, nu neapărat la fermă, dar suficient de aproape încât să-l poată vedea din când în când. Dacă te iei după felul în care se ciocneau ca doi berbeci, n-ai crede, dar Fletcher îl iubește pe băiatul ăla.

– Chandos m-a întrebat o dată dacă aș putea să trăiesc la fel ca el, fără să stau într-un loc mai mult de câteva zile. Sawtooth, eu nu cred că se va așeza niciodată la casa lui.

– Cum s-a ajuns la subiectul ăsta, *dacă* nu te deranjează să te întreb?

Courtney se îmbujoră.

– L-am întrebat dacă s-ar însura cu mine. N-ar face-o.

Sawtooth nu se arătă așa mirat că întrebarea o pusese ea, ci de faptul că el o refuzase.

– Vrei să zici că te-a refuzat categoric?

– Nu. Doar m-a întrebat dac-aș putea să trăiesc le fel ca el.

– Atunci, dumneata l-ai refuzat?

– Nu, i-am spus că nu așa se întemeiază o familie. El a fost de acord, și așa s-a încheiat discuția aia.

– Ai putea să trăiești ca el? îndrăzni Sawtooth.

Courtney se încruntă.

– Nu știu. Obișnuiam să cred că siguranța unei case e mai importantă decât orice altceva, dar, în ultimii ani, am învățat că, într-o casă, sunt importanți oamenii care locuiesc acolo, nu altceva. Știa că îi spunea mult prea multe unui străin, dar hotărî să continue: Întotdeauna m-am simțit în siguranță cu Chandos, chiar și în mijlocul Teritoriului Indian. Dar, într-o bună zi, vreau să am copii, iar aceștia nu se pot plimba mereu din loc în loc. Așa că, pur și simplu, nu știu, încheie ea cu un oftat.

– Se știe că bărbații se și răzgândesc atunci când vine vorba despre ceva important, rosti Sawtooth.

„Unii poate da", își zise Courtney, „dar nu și Chandos."

Știind cât de emoționată era în legătură cu revederea tatălui ei, Sawtooth o lăsă să-și vadă de treabă.

Hotărâtă, pentru că așa ar fi procedat Chandos, Courtney înaintă direct spre casă și bătu la ușă. Aceasta se deschise aproape imediat,

iar în cadrul ei își făcu apariția, rămânând în așteptare, o femeie înaltă și slabă.

– Ella?

– Dumnezeule, nu, chicoti femeia. Eu sunt doamna Manning, menajera. La ora asta, dacă vrei să o vezi pe doamna Harte, o găsești la școală.

– Nu... ă... în realitate, sunt aici să-l văd pe Edward Harte.

– Intră, dar va trebui să aștepți o vreme. E în capătul celălalt al orașului, să consulte un pacient.

Doamna Manning o conduse pe Courtney în sala de așteptare pentru pacienți, o încăpere plină cu scaune cu spătarele drepte. Pe *Courtney* nu o deranjă. Nu voia să-i dea explicații acestei femei și avea nevoie de timp să se liniștească înainte de a-și vedea tatăl. Din fericire, sala era goală, așa că se așeză acolo, singură, așteptând să se întoarcă doctorul.

Acelea fură cele mai lungi douăzeci de minute din viața ei. Se foi, își frământă rochia verde și părul. Se ridică și se plimbă, apoi se așeză pe un alt scaun. În cele din urmă, auzi ușa din față deschizându-se și glasul tatălui ei strigându-i doamnei Manning că se întorsese, apoi bărbatul păși pe holul ce ducea spre cabinetul lui, trecând pe lângă ușa deschisă. Spre surprinderea ei, Courtney își pierdu glasul. Vru să-l strige, dar nu reuși să scoată nici un sunet. O clipă mai târziu, Edward Harte se întoarse, umplând cadrul ușii. Courtney se ridică și se uită la el, dar tot nu putu să zică nimic. Stătea acolo în mijlocul camerei, cu gura căscată, cu vorbele înțepenite în spatele nodului care i se pusese în gât.

Un minut întreg, doctorul nu o recunoscu, dar ceva la ea îl împiedică și pe el să vorbească. Pur și simplu, îi întoarse privirea. Poate că ochii ei o dădură de gol. Ochii nu i se schimbaseră, și, în clipa aceea, se făcuseră mari și-l implorau.

– Doamne... *Courtney?*

– Tati, plânse ea.

Bărbatul alergă spre ea, iar ea se aruncă în brațele lui. Când brațele acelea se strânseră în jurul ei, Courtney trăi o incredibilă bucurie, una pe care nu o mai simțise vreodată. Tatăl ei o ținea în brațe așa cum tânjise de atâtea ori să fie ținută de el. După mult, mult timp, Edward o îndepărtă ușor și se uită la ea. Mâinile lui îi atinseră fața, ștergându-i lacrimile. Propriul lui chip era, de altfel, brăzdat de lacrimi, iar, în clipa aceea, Courtney știu că el chiar o iubea.

Întotdeauna o iubise. Până atunci, i se păruse altfel doar din cauza îndoielilor ei. Dumnezeule, ce copil prost fusese, așa copleșită de suferință, că nu putuse să vadă ceea ce fusese dintotdeauna acolo.

– Courtney? șopti el. Cum? Am crezut că ai murit.

– Știu, tati.

– Nu ai fost răpită. I-am văzut pe indieni plecând și nu-l aveau decât pe fermier cu ei.

– Eram în hambar.

– Dar te-am căutat în hambar. Te-am strigat până am rămas fără glas.

– Nu te-ai uitat în iesle, zise ea fără urmă de acuzație în voce. Nu făcu decât să îi spună cum stătuseră lucrurile.

– Sigur că nu. Nu era îndeajuns de mare să ascundă... Dumnezeule, cum?

– Domnul Brower săpase o groapă sub ea. O făcuse pentru soția lui. El era în hambar când a început atacul și ne-a zis să intrăm acolo. Eu și Sarah am leșinat. Cred că de asta nu am auzit când ne-ai strigat.

Într-o clipă, Edward înțelese cum stăteau lucrurile.

– Sarah e și ea în viață?

Courtney încuviință.

– Și s-a măritat din nou.

Fata îi povesti că toată lumea crezuse că el fusese prins și că era imposibil să fi supraviețuit. Îi mai spuse și că ea nu încetase niciodată, absolut niciodată să spere, apoi îi relată repede ce se întâmplase în ultimii patru ani și cum îi văzuse fotografia în ziarul acela vechi.

– Sarah a crezut că sunt nebună, dar, să-ți spun sincer, consider că nu a vrut să creadă că ești tu. Îi place să fie măritată cu Harry.

– Și eu m-am recăsătorit, Courtney.

– Știu. Mi-am petrecut noaptea trecută la ferma Bar M cu Margaret Rowley, iar ea mi-a spus despre Ella.

Cu mâinile pe umerii fiicei sale, doctorul privi pe fereastră.

– Dumnezeule, am două soții! Va trebui să fac ceva în legătură cu asta.

– Și Sarah are doi soți, zise Courtney. Dar sunt sigură că va fi și ea de acord că o anulare e mai bună decât două divorțuri, nu crezi?

– Pot doar să sper.

– Tati, de ce ai plecat de la fermă? întrebă Courtney. Erai rănit. De ce nu ai așteptat acolo să primești ajutor?

– Iubito, am crezut că ai murit în casa aia incendiată și nu am putut îndura să rămân. Trebuia să plec de acolo. Știu că am greșit, dar, în momentele alea, nu gândeam coerent. Nici măcar n-am luat un cal cu mine, ceea ce indică în ce stare eram. Am hoinărit până la râu, apoi am leșinat. M-au găsit un preot și familia acestuia. Înaintaserăm o bună bucată pe Teritoriul Indian până să fiu suficient de lucid cât să-mi dau seama că mă luau cu ei în Texas.

– Deci așa ai ajuns în Waco.

– Da. Am încercat să uit. Mi-am făcut o viață aici, unde sunt oameni buni. Se opri brusc, apoi întrebă: Cum de ai stat la fermă azi-noapte în loc să vii în oraș?

– Doar până acolo m-a dus Chandos.

– Chandos? Ce nume e ăsta?

„Numele pe care-l voi folosi până ce termin ce am de făcut."

– E numele pe care i l-a dat sora lui. De fapt, el e fiul lui Straton Fletcher sau, mai degrabă, fiul lui înstrăinat. E destul de greu să-ți povestesc despre Chandos, tati.

– Spune-mi cum ai ajuns din Kansas aici.

– M-a adus Chandos.

– Doar el? se miră el, iar ea încuviință din cap. Ai călătorit singură cu el?

Valorile morale care-l obligaseră să se însoare cu menajera lui se citeau clar în expresia lui uluită. Spre uimirea ei, Courtney se înfurie pe tatăl ei.

– Uită-te la mine, tati! Nu mai sunt un copil. Sunt suficient de mare să-mi iau singură deciziile, și, dacă am ales să călătoresc cu un bărbat pentru că *doar așa* puteam ajunge aici, atunci aia e. Oricum, e un bun făcut, adăugă ea mai încet. Sunt aici.

– Dar ești bine?

– Chandos m-a protejat. Nu a lăsat să mi se întâmple nimic.

– Nu asta... am vrut să spun.

– Of, tati, oftă Courtney.

– Tati? se auzi o voce contrariată din cadrul ușii din spatele tatălui ei. Edward, am crezut că ai avut-o doar pe fata aceea.

Courtney fu bucuroasă de întreruperea care veni la fix. Se temea că tatăl ei avea să adopte o atitudine tipic părintească la adresa lui Chandos. Dar ea nu mai era făptura timidă de mai demult. Nu avea de gând să-și ceară iertare pentru ceva ce nu regreta absolut deloc.

Dar, chiar și așa, nu asta era modalitatea prin care să începă o nouă relație cu tatăl ei.

Și, deși era pe deplin pregătită s-o urască pe doamna care se afla în cadrul ușii, Courtney îl ocoli pe tatăl ei și întinse cu eleganță mâna spre ea.

– Dumneata trebuie să fii Ella, zise Courtney și surâse cu căldură. Și, da, nu o are decât pe fiica aceea... pe mine... vie și nevătămată, după cum bine poți vedea. Dar îl las pe el să-ți povestească totul despre ce s-a întâmplat. Mi-am lăsat geanta pe verandă. Mă poate conduce doamna Manning într-o cameră...?

Tocmai încerca să-și facă loc pe lângă Ella cea uluită și să iasă pe ușă, când tatăl ei o opri spunându-i pe un ton amenințător:

– Courtney, vom continua mai târziu discuția asta.

– Dacă chiar trebuie, spuse ea cu prefăcută voioșie. Dar chiar aș vrea să mă instalez. Și sunt sigură că Ella nu are prea mult timp acum... Sau pentru azi e gata școala?

– Nu, nu, chiar trebuie să mă întorc.

Înainte să părăsească încăperea, Courtney zâmbi din nou spre doamna confuză. Dincolo de ușa închisă, se sprijini de perete, cu ochii închiși. Îi putea auzi vorbind în cealaltă cameră, tatăl ei explicându-i, iar Ella părând tare fericită pentru el.

Ella era o femeie chiar drăguță – și tânără. Courtney nu se așteptase să fie așa tânără, cam de douăzeci și cinci de ani. Cu părul roșu aprins și ochii de un verde pal, într-o combinație foarte intensă, cu siguranță Ella nu arăta precum vreuna dintre profesoarele pe care le cunoscuse Courtney.

Prohahil că tatăl ei o iubea pe Ella și nu aveau nevoie de suferința pe care avea să le-o aducă fiica lui.

Courtney oftă, se îndepărtă de perete și merse să-și recupereze geanta.

Capitolul 42

Cu o iscusință de care nu se crezuse în stare, Courtney reuși să amâne câteva zile orice discuție despre Chandos. Continuă să-i distragă atenția tatălui său întrebându-l tot felul de lucruri despre viața lui în Waco, cum o cunoscuse pe Ella și așa mai departe. Pacienții îl țineau ocupați – nimic neobișnuit în asta –, așa că apuca să-l vadă doar după-amiaza târziu și seara și, chiar și atunci, era adesea chemat să facă vizite la domiciliul pacienților.

Apucă să o cunoască și pe Ella și-și dădu seama că o plăcea. Era o schimbare majoră, după Sarah. Dar și Ella era ocupată cu școala, prin urmare, Courtney petrecea prea mult timp singură în fiecare zi. Nu trecu mult și se plictisi. Se gândi să-i ceară doamnei Manning să-i dea sarcini de făcut. Până la urmă, era capabilă să aibă grijă de o casă. Dar, într-o dimineață, auzi povestea de viață a doamnei Manning și văzu cât de bucuroasă era să lucreze pentru familia Harte, așa că renunță la idee. Courtney muncise însă prea mulți ani ca să poată lenevi acum cu zilele. Trebuia să facă ceva.

Câteva zile, își ajută tatăl cu pacienții, iar acesta fu încântat. Ea își dorise dintotdeauna să se implice în munca lui, dar nu avusese niciodată ocazia să afle cât era de obositor. Era prea empatică și se emoționa cu prea mare ușurință. În ziua în care văzu un copil olog și izbucni în plâns, încetă să mai lucreze în cabinetul tatălui ei.

La zece zile de la sosire, Courtney decise să plece, și asta nu doar pentru că aici se simțea inutilă. Fletcher Straton avusese dreptate, nu se simțea deloc în largul ei intervenind ca un intrus într-o căsnicie aflată la început. Edward și Ella petreceau și așa prea puțin timp împreună, iar acum erau obligați să-și petreacă mare parte din el împreună cu ea. Încă trebuiau să se cunoască unul pe altul, iar prezența ei acolo părea adesea ciudată.

Nopțile erau cele mai rele. Courtney îi auzea pe Edward și pe Ella vorbind cu afecțiune în camera de lângă a ei, apoi îi auzea făcând dragoste. A doua zi dimineața, când îi vedea, se înroșea toată. Era

mai mult decât putea îndura. Nici măcar o pernă pe cap nu o ajuta și nici nu avea cum să scape de asta, pentru că nu existau decât trei dormitoare, iar pe cel de-al treilea îl ocupa doamna Manning.

Acelea erau motivele pentru care voia să plece sau, cel puțin, așa își spuse Courtney. Adevărul era însă că îi era așa dor de Chandos, încât se simțea extrem de nefericită și-i venea foarte greu să se prefacă altfel.

Îi spuse tatălui său că mergea s-o viziteze pe Maggie pentru câteva zile, dar, în realitate, avea de gând să-l convingă pe Fletcher Straton să-i dea ceva de lucru. Trehuia să fie ceva de făcut și pentru ea într-o fermă așa mare.

Fletcher fu încântat când ea ajunse acolo și-i spuse ce voia. Știuse că așa avea să se întâmple, având în vedere că, în fiecare zi, trimisese un bărbat să supravegheze casa tatălui ei.

Trebuia doar să se mai îmbărbăteze îndeajuns cât să-i spună tatălui ei că nu avea să se mai întoarcă la el acasă. Avea să fie dezamăgit și să-i spună că nu era nevoită să muncească. Avea să-i aducă aminte că abia se reîntâlniseră, dar ea intenționa să-i răspundă că nu era ca și cum nu se puteau vedea ori de câte ori voiau. Se afla la doar opt kilometri depărtare de el.

Asta avea de gând să-i spună tatălui ei, dar adevărul era unul singur: voia să locuiască la fermă pentru a se hrăni cu încrederea lui Fletcher că Chandos avea să se întoarcă. Avea nevoie de speranța aceea mai mult decât de orice altceva.

Cina din seara aceea alături de Fletcher fu foarte plăcută. Acesta făcu tot ce-i stătu în putință s-o facă să se simtă ca acasă. Maggie și Sawtooth mâncară împreună cu ei, și toți își dădură cu părerea în legătură cu ce putea Courtney să facă la fermă. Printre aceste sugestii se numărară să catalogheze biblioteca lui Fletcher, să decoreze casa cea mare și chiar să boteze vitele nou-născute. Sawtooth fu cât pe ce să se înece cu mâncarea când îl auzi pe Fletcher jurând că el își botezase întotdeauna fiecare vițel.

După cină, toată lumea rememoră cu voioșie și cu afecțiune evenimente din trecut. Maggie le spuse cum o găsise Fletcher în Galveston. Acesta căuta de mult o menajeră și știuse că ea era exact ce dorea, numai că ea nu avea nici cea mai mică intenție de a rămâne în Texas, pentru că era în drum spre New Hampshire, unde mergea să locuiască cu sora ei.

Fletcher o asigurase că-i putea conduce casa după bunul-plac, iar ea știuse că, alături de sora ei, nu avea să se bucure de privilegiul acela, așa că Maggie acceptase. Dar Fletcher pretindea că ea nu acceptase până când el nu-i promisese propria casă, exact la fel ca aceea pe care-o lăsase în urmă în Anglia. Și sigur că se ținuse de cuvânt. Primise exact coliba pe care o părăsise în Anglia. Îi fusese adusă cu vaporul din Anglia, cu absolut tot ce avusese înăuntru!

Printre multe râsete, Sawtooth povesti cum se cunoscuseră el și Fletcher, în urmă cu cincisprezece ani. Pe câmp era întuneric și fiecare din ei crezuse că celălalt era indian. Era o noapte întunecată, prea întunecată să pornești în cercetare, și fiecare auzise un zgomot. Era un animal? Un indian? Fiecare-și petrecuse noaptea fără să închidă un ochi în câte un sac de dormit la o distanță cam de șapte metri unul de celălalt! La ziuă, se uitaseră unul la altul și râseseră cu poftă de situația iscată.

Courtney se culcă simțindu-se mult mai bine decât în ultimele zile. Avea nevoie să se afle lângă oamenii ăștia care îi fuseseră apropiați lui Chandos. Ei bine, poate nu prea apropiați, pentru că nu le permitea el asta. Dar toți țineau la el, și nici unul nu i-ar fi spus vreodată că el nu era un bărbat demn de ea, cum probabil ar fi făcut tatăl ei dacă ar fi știut că era îndrăgostită de un pistolar.

O pală de vânt flutură draperiile prin fereastra deschisă. Courtney se răsuci în pat și se întinse somnoroasă. În clipa aceea, simți cum i se taie răsuflarea și o mână îi acoperi gura. Imediat după aceea, ceva căzu pe pat, strivind-o cu greutate, speriind-o și țintuindu-i brațele să nu se poată mișca. De data asta însă, nu avea pistolul sub pernă. Își închipuise că era în siguranță.

– Ce dracu' cauți tu aici?

Glasul lui răsună aspru și furios, dar era cel mai dulce sunet pe care-l auzise Courtney vreodată. Încercă să vorbească, dar el nu-și clinti mâna.

– Aproape că mi-am omorât calul să vin aici, ca să descopăr că nu ești unde ar trebui să fii! Și acum câteva minute tocmai era să omor o femeie bătrână, pentru că mi-am închipuit că dormi cu ea. Dar nu, tu ești în blestemata de casă mare, în locul în care am jurat că n-am să mai pun niciodată piciorul. Cred că am înnebunit! Ce dracu' faci aici?

Courtney clătină din cap în încercarea de a-l face să-și ia mâna. De ce nu-și lua mâna? Sigur trebuia să știe că nu avea să țipe, că se bucura să-l vadă. Dar nu, nu știa asta. Fugise de el. El încercase s-o întoarcă împotriva lui și probabil își închipuia că reușise. Atunci, ce căuta aici?

Își lipi fruntea de a ei și oftă. Nu mai era furios. Ce *făcea* aici? se întrebă Courtney din nou.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Chandos îi zise:

– N-am putut să las lucrurile așa. Trebuia să văd dacă ești bine, dacă lucrurile au ieșit cum ai vrut tu. Au ieșit? Nu, sigur că nu, altfel n-ai fi aici în Bar M, în loc să stai în oraș, cu tatăl tău. Știu că e acolo. L-am văzut, i-am văzut casa și soția. Ce s-a întâmplat, pisicuțo? Ești supărată că are soție? Să știi că poți să clatini sau să încuviințezi din cap.

Courtney nu făcu asta. Nu avea de gând să-l lase să scape cu o conversație în care numai el avea să vorbească. Își dezgoli dinții și-l mușcă tare.

– Au! gemu el, trăgându-și mâna.

– Așa-ți trebuie, Chandos! se răsti ea. Ce crezi că faci țintuindu-mă pe pat fără să mă lași să-ți răspund la toate întrebările astea? Dacă singurul motiv pentru care te-ai întors, adăugă ea după ce se ridică în capul oaselor, este ca să vezi dacă sunt bine, atunci poți, pur și simplu, să pleci. Chandos se ridică din pat. Să nu îndrăznești să pleci! rosti ea dintr-o suflare, prinzându-l de braț.

El însă nu plecă. Scăpără un chibrit și găsi lampa de lângă patul ei. În cele câteva secunde cât îi luă lui să aprindă lampa, Courtney se bucură de ceea ce vedea. Arăta groaznic, hainele-i închise la culoare îi erau pline de praf, iar în jurul ochilor avea cearcăne de oboseală. Nu se bărbierise. Din cap până-n picioare arăta ca un pistolar dur și periculos, dar, pentru ea, priveliștea era superbă.

Chandos privi în jos spre ea și, pe măsură ce ochii aceia de un albastru pal o măsurară, Courtney simți tensiunea acumulându-i-se în vintre. Purta o cămașă de noapte modestă din bumbac alb, pe care o cumpărase când fusese la cumpărături cu Ella. Bronzul ei auriu intens contrasta cu materialul, în vreme ce ochii îi păreau doar cu o nuanță mai închiși la culoare decât pielea. Părul castaniu decolorat de soare îi era lăsat liber.

– Cum se face că arăți... mai drăguță?

Courtney încercă să nu-l lase să vadă cât de mult o tulbură întrebarea lui.

– Poate pentru că a trecut atât de mult timp de când nu m-ai mai văzut?

– Poate.

Amândoi considerau că zece zile însemnau mult timp. Și el, dar și ea trăiseră niște zile de coșmar. Zece zile li se păruseră o eternitate.

– Am crezut că n-am să te mai văd niciodată, Chandos, șopti ea.

– Da, la fel am crezut și eu, replică el așezându-se pe o margine a patului, forțând-o să se dea mai într-o parte, să-i facă loc. După ce am plecat din San Antonio, am avut de gând să mă îndrept spre Mexic, îi mărturisi el, dar nu am reușit să călătoresc decât o zi, o blestemată de zi, înainte să fac cale întoarsă.

Courtney sperase că avea să-l audă declarându-i dragostea, dar, dintr-un motiv sau altul, el era furios că se întorsese împotriva voinței lui. Dezamăgirea o făcu să se înfurie.

– De ce? îi ceru ea să afle. Și, dacă-mi mai spui o dată că ai făcut-o doar să vezi dacă sunt bine, îți jur că te lovesc!

Chandos aproape că zâmbi.

– După felul în care ne-am despărțit, nu am crezut că vei mai accepta vreun alt motiv.

– Pune-mă la încercare!

– N-am putut să las lucrurile așa, pisicuțo, zise el simplu, privind-o în ochi. Am crezut că o să pot. Am crezut că, dacă o să mă urăști, asta o să-mi ofere suficientă motivație să stau departe. Dar n-a mers. Când vine vorba despre tine, nimic nu m-a putut ține departe.

Courtney simți cum îi revine speranța.

– Și asta e așa rău? întrebă ea cu blândețe.

– Nu e? Nu se poate să-ți fi dorit să mă întorc.

Știa că el spera ca ea să nege, dar, după toate cele prin care o făcuse să treacă, nu avea să-l lase să scape așa ușor.

– Dacă ai crezut asta, mă mir că ai mai îndrăznit să vii.

Chandos se încruntă.

– Da, am îndrăznit. Dar ți-am spus deja că probabil sunt nebun. Mai ales pentru că am venit la tine *aici... aici!* zise el și făcu semn cu mâna, referindu-se la toată ferma.

– Dumnezeule, te porți de parcă locul ăsta ar fi o închisoare, replică ea. N-o să te oblige nimeni să rămâi, cu atât mai puțin tatăl tău.

Cbandos încremeni, apoi se încruntă și mai tare.

– Știi?

– Da. Nu văd de ce n-ai fi putut să-mi spui. Probabil ai știut că voi afla despre rebelul Kane Straton.

– Să nu crezi că poți să mă judeci pe baza a ceea ce ai auzit, pisicuțo. N-ai ascultat decât varianta bătrânului.

– Atunci, spune-mi-o pe a ta.

– A crezut că mă are la mână, că o să vreau toate astea și că așa o să-i înghit totul, doar ca să rămân. Așa că m-a pedepsit pentru păcatele mamei mele, m-a pedepsit pe mine, pentru că ea a preferat viața alături de comanși în locul traiului cu el. Și-a proiectat toată ura și amărăciunea asupra mea, iar apoi s-a mirat că nu a primit înapoi decât sfidare.

Chandos clătină din cap respingând o idee atât de stupidă.

– Ești sigur că așa au stat lucrurile, Chandos? Nu ai avut prejudecăți încă de dinainte de a ajunge aici? Probabil că mama ta simțea resentimente la adresa lui Fletcher pentru că nu-i lăsase altă posibilitate decât să părăsească locul ăsta, și o parte dintre resentimente s-au răsfrânt probabil asupra ta. Până la urmă, nu erai decât un copil. Poate că purtarea tatălui tău a fost doar o reacție la comportamentul pe care l-ai avut tu față de el.

– Nu știi despre ce vorbești, spuse el iritat.

– Știu că te iubește, afirmă ea fără ezitare, și că regretă toate greșelile pe care le-a făcut față de tine. Mai știu și că ar face orice să mai aibă o șansă cu tine.

– Vrei să spui încă o șansă să mă transforme în ceea ce vrea el să fiu, o contrazise el privind-o cu cinism.

– Nu. Și-a învățat lecția. Of, pentru numele lui Dumnezeu, Chandos, asta e *casa* ta, adăugă ea exasperată. Asta nu înseamnă nimic pentru tine? Pentru mine înseamnă ceva. De aia sunt aici.

– De ce? Pentru că ai crezut că ăsta e singurul loc în care te puteai ascunde de mine? Că nu voi risca să vin aici?

Asta o duru.

– Nu! strigă ea. Pentru că aici m-ai lăsat tu, așa că aici m-am simțit mai aproape de tine.

În mod cert, el nu se aștepta la asta. Mărturisirea ei îi stinse furia care începea să se adune înlăuntrul lui și-l temperă. În mod ciudat, îl făcu și extrem de fericit.

– Pisicuțo, rosti el cu glasul răgușit.

Mâna lui îi atinse obrazul, iar degetele îi alunecară în părul moale din spatele urechii. Se aplecă mai aproape, iar, când buzele lui le atinseră pe ale ei, amândoi avură senzația că se dărâmă un dig. Pasiunea îi învălui pe amândoi, făcându-i să uite de orice altceva.

În doar câteva clipe, hainele le aterizară pe jos, iar trupurile li se agățau unul de celălalt cu aceeași înfocare ca gurile lor, fiecare trup fiind cuprins de agonia dorinței arzătoare. Chandos făcu dragoste cu o posesivitate feroce pe care n-o mai arătase niciodată, iar Courtney îl primi cu o intensitate sălbatică pe care n-o mai trăise până atunci.

Își vorbiră cu trupurile și-și mărturisiră tot ce nu putuseră rosti prin vorbe, fiecare oferindu-i celuilalt toată dragostea, dorința și nevoia pe care le nutrise dintotdeauna.

Poate că, a doua zi, împreunarea lor avea să fie doar încă o amintire, dar, în seara asta, Courtney era femeia lui Chandos.

Capitolul 43

Încet, cu grijă, Courtney întredeschise ușa dormitorului ei și privi înăuntru. Chandos încă dormea, și nici nu era de mirare. De când se despărțise de ea, dormise treizeci de ore, ceea ce nu era suficient pentru cinci zile, darămite pentru zece.

Închise încetișor ușa și rămase acolo, privindu-l pentru o clipă. Avea să-l lase să doarmă în voie și nici nu avea să spună nimănui că se afla aici. Maggie știa, dar nu avea să-l avertizeze pe Fletcher. Femeia spusese că avea să-i prindă bine bătrânului neghiob să fie luat prin surprindere. Maggie era sigură că Chandos nu avea să dispară pur și simplu.

Courtney spera că avea dreptate, dar nu era așa sigură ca Maggie. Of, nu era nici urmă de îndoială că Chandos încă o dorea. Mult, mult timp îi dovedise asta noaptea trecută, în toate modurile posibile, dar asta nu însemna că o dorea pentru totdeauna și nici că nu avea să plece, părăsind-o încă o dată.

Și totuși, de asta chiar avea o speranță reală. Se *întorsese* și-i mărturisise că nu putea să stea departe de ea. Faptul că știa asta o făcu pe Courtney să se simtă în al nouălea cer. Îi așeză coburii, pe care îi adusese Maggie mai devreme, într-un colț, apoi se apropie de oglindă să verifice din nou felul în care arăta. Se mira de cât de radioasă era în dimineața asta. Oare dragostea-i lăsase strălucirea aceea în privire? Nu, dragostea avea suișurile și coborâșurile ei, lucru pe care-l putea confirma și ea acum! Fericirea era cea care-o făcea să-i vină să râdă, să cânte sau chiar să strige. Fericirea aceea nu era însă ușor de păstrat.

O vreme, stătu lângă fereastră și-l privi pe Chandos dormind, dar nu-i fu de ajuns. Era conștientă că ar fi trebuit să plece din cameră, să meargă să-și găsească o ocupație, dar nu putea scăpa de teama că, atunci când avea să se întoarcă, Chandos avea să nu mai fie acolo. Asta era absurd, pentru că, de data asta, nu avea să dispară fără ca măcar să-i spună când urma să-l revadă. Îi datora măcar atât. Ăsta

era singurul lucru de care era sigură, dar, chiar și așa, nu voia să-l scape din ochi.

Courtney se apropie încet de pat, vrând să nu-l deranjeze. Voia doar să fie mai aproape. După câteva minute în care rămase în picioare lângă pat, se întinse cu foarte mare grijă. El nu se mișcă. Dormea profund, ceea ce nu-i stătea deloc în fire, iar asta arăta cât de epuizat era. Era așa obosit, că nu se trezi nici măcar când...

Courtney îl atinse, trecându-și încet degetele de-a lungul mușchilor lui tari de pe piept. Stătea acolo întins, doar cu picioarele lungi acoperite de așternutul subțire, iar Courtney îl putea privi în toată splendoarea lui. Nu scoase nici un sunet când îl atinse. Încă dormea profund, așa că ea prinse curaj și-și lăsă degetele să-i alunece de-a lungul așternutului, peste coapsele tari.

Atunci însă, i se tăie răsuflarea când o anumită parte a lui se mișcă, iar el chicoti.

– Nu te opri acum, pisicuțo!

Lui Courtney i se înroșiră gâtul și obrajii, culoarea părând și mai aprinsă în contrast cu rochia galbenă din bumbac.

– Nu dormeai cu adevărat, nu? îl acuză ea.

– E un beteșug cu care te deprinzi pe drum, o privi el cu ochi somnoroși. Părea incredibil de atrăgător, dar acum Courtney se simțea stânjenită, așa că părăsi grăbită patul.

– Ai bagajul aici, în caz că vrei să te bărbierești. Asta dacă nu vrei să te culci la loc... N-am vrut să te deranjez. Poți să mai dormi, dacă vrei. Nu știe nimeni că ești aici.

– Nu încă, rosti el ridicându-se în capul oaselor, dar nu va trece mult până ce-l va vedea cineva pe Surefoot în spatele casei lui Maggie.

– Maggie s-a ocupat de asta. L-a târât în salonul ei.

– Ce?

– Nu mi-a venit să cred când l-am văzut acolo, chicoti ea, dar se comportă chiar bine. Maggie compensează pentru faptul că i-a spus lui Fletcher că m-ai adus aici. Mi-a zis că, dacă se întâmplă ceva de data asta, atunci ar trebui să depindă de tine.

Chandos mârâi, trecându-și mâna de-a lungul maxilarului.

– Cred că mi-ar prinde bine să mă bărbieresc.

Courtney îi făcu semn spre coburii din colț, apoi se așeză pe pat să-l privească.

– O să te întâlnești cu tatăl tău? întrebă ea într-o doară.

– Nu, replică el sec, îmbrăcând o pereche de pantaloni negri. Ridică apoi ochii și-i aruncă o privire neînduplecată. Femeie, nu încerca să ne faci să ne împăcăm. Nu vreau să am nimic de-a face cu omul ăla.

– E morocănos, dur și țipă mult, dar e tatăl tău, Chandos.

Chandos o privi, iar ea oftă, plecându-și privirea. După o vreme, se uită în sus să-l vadă cum își săpunește fața lângă lavoar.

– Chandos, l-ai găsit pe bărbatul din San Antonio? începu ea ezitant.

Chandos își încordă spatele.

– L-am găsit. A fost judecat și condamnat la spânzurătoare.

– Deci nu l-ai ucis?

– L-am scos din închisoare, replică el calm. N-a fost greu. Smith nu avea prieteni în San Antonio, așa că nimeni nu se aștepta la nimic. Apoi se întoarse spre ea. Courtney nu mai văzuse niciodată o privire atât de rece și de dură în ochii lui și nici nu mai auzise o asemenea ură în glasul cuiva. I-am rupt ambele brațe, printre altele, apoi l-am spânzurat. Dar nemernicul era deja mort. Probabil a bănuit ceva. Poate că a recunoscut calul lui Trask, pe care-l aveam pregătit pentru el, nu știu. Poate că n-a avut încredere în motivele pentru care l-am eliberat, dar, de îndată ce ne-am oprit, m-a atacat. A pus mâna pe cuțitul meu, și ne-am luptat pentru el. În încăierare, a căzut în el și a murit în câteva secunde. Nu era suficient! continuă el îndurerat. N-a fost de ajuns pentru ce i-a făcut lui Aripă Albă.

Courtney traversă camera și-l îmbrățișă. Trecu ceva până să facă și el la fel, dar, în cele din urmă, o trase mai aproape.

– Aripă Albă era sora ta?

– Da.

Cu glasul pierdut, ca și cum ar fi fost departe, Chandos îi povesti despre ziua aceea, despre cum ajunsese acasă și-și găsise mama și sora violate și ucise. Înainte să-și termine povestea, Courtney izbucni în plâns. Până la urmă, el fu cel care sfârși prin a o consola pe ea.

– Nu plânge, pisicuțo! N-am putut niciodată să suport să te văd plângând. Iar acum, s-a terminat. Și ele s-au oprit din plâns. Acum, se pot odihni în pace.

Chandos o sărută blând, apoi o mai sărută o dată. În felul ăsta, se consolară unul pe celălalt și reușiră să uite.

Capitolul 44

Era după-amiaza devreme când Courtney se ridică din pat. Chandos dormea din nou, iar, de data asta, ea era hotărâtă să-l lase. Încă i se rupea sufletul când își amintea de mama și de sora lui, dar își impuse să nu se mai gândească la asta. Totul se petrecuse cu patru ani în urmă, dar Chandos învățase să trăiască cu asta, deși ea nu își putea imagina cum de reușise.

Când tocmai terminase să se îmbrace, se auzi o bătaie în ușă, iar ea se uită repede spre pat. Chandos auzise și el și deschisese ochii, iar Courtney văzu semnalul de avertizare din privirea lui. Nu avea însă de ce să-și facă griji. Ea nu avea să-l dea de gol.

Merse repede la ușă și o întredeschise.

– Da?

– Aveți un oaspete, *señorita*, îi spuse una dintre mexicancele care o ajutau pe Maggie. Un *señor* Taylor. Vă așteaptă pe verandă cu *señor* Straton și...

– Taylor, o întrerupse Courtney cu asprime. Ai zis Taylor?

– *Si.*

– Mulțumesc. Courtney trânti ușa cu o furie pe care nu o mai simțise niciodată. Reed Taylor! Nu pot să cred! strigă ea nervoasă. Cum îndrăznește să se arate, după tot ce a făcut? După ce a pus să fiu răpită! Incredibil... o!

– Courtney! La naiba, întoarce-te aici! strigă Chandos când ea ieși furioasă din cameră.

Când văzu că ea nu se oprește și că nu poate s-o oprească fiindcă era gol pușcă, Chandos scoase o înjurătură. În culmea furiei, Courtney ajunse la ușa din față, pe care o împinse la perete. Acolo, dădu nas în nas cu Reed, îmbrăcat într-un costum negru din postav și cu o cămașă cu volane, la fel de impecabil ca de obicei. Bărbatul îi zâmbea! Îi zâmbea!

– Ești nebun! șuieră ea în timp ce pășea pe verandă, nevăzând pe nimeni altcineva în afară de Taylor. Știi că aș putea să pun să fii arestat pentru ce ai făcut?

– Haide, Courtney dragă, așa mă primești tu după ce am bătut atâta drum până aici să te găsesc?

Courtney clipi. Dumnezeule, ar fi trebuit să-și aducă aminte cât de îndărătnic era. Orice zisese ea vreodată îi trecuse pe lângă urechi.

– Nu-mi spune dragă, strigă ea cu sălbăticie, nici măcar Courtney să nu-mi spui. Nu ai priceput mesajul când nu ți s-au mai întors oamenii? Nu am vrut să fiu găsită, Reed. Nu aveai nici un drept să-i trimiți pe... pe asasinii ăia după mine!

Taylor o prinse cu forță de braț și o întoarse cu spatele la bărbații care stăteau de jur împrejur și-i priveau. Nu-și dădu seama că enerva și pe alții în afară de ea, așa că nu coborî nici tonul.

– Ba unul dintre tipii ăia s-a întors, Courtney... Aproape mort. Pistolarul cu care ai fugit îi tăiase limba și mâna! Dumnezeule, chiar crezi că aș fi putut să te las acolo cu nebunul acesta, după ce am aflat ce a făcut?

– Sunt sigură că povestea asta e o exagerare grosolană, spuse Courtney calmă.

– Așa zic și eu, interveni Chandos cu nonșalanță. Venise la timp să audă. Nu am făcut decât să-i despic limba, după ce mi-a zis că o lăsase pe Courtney în urmă, în tabără, să fie violată de unul dintre tovarășii lui. Și, ca măsură de protecție, înainte să-l leg de un copac, i-am rupt primele două degete de la mâna pe care-o folosea pentru a trage cu pistolul. Pur și simplu, nu prea suporta el durerea, atâta tot. Tu cum suporți durerea, Reed?

Reed nu-l băgă în seamă, ci doar întrebă:

– Ce caută el aici, Courtney?

Courtney nu-i răspunse. Ea rămase cu privirea ațintită asupra lui Chandos, care stătea în cadrul ușii purtând doar pantalonii și centura pentru pistol. Știa că se străduia din răsputeri să nu ducă mâna la pistol. Abia atunci îi observă însă pentru prima oară și pe ceilalți... pe cowboy-i care se uitau la ei, pe Fletcher, care îl privea pe Chandos și râdea cu gura până la urechi, pe Sawtooth care se încrunta spre Reed, și, în spatele lui Sawtooth, pe tatăl ei! Dumnezeule, Hristoase, *tatăl* ei! Văzuse toată scena asta!

– Reed, de ce nu pleci? îi sugeră Courtney. Nu renunțase la ea și o privea acum cu expresia aceea de buldog pe care Courtney o cunoștea atât de bine. Era inutil, dar adăugă oricum: Ai venit degeaba până aici, Reed. N-o să mă mărit cu tine și, în mod cert, nu mă întorc cu tine în Kansas. Dacă încerci să mă forțezi, așa cum ai mai făcut, vei avea legea pe urmele tale.

– Ești supărată, replică Reed răspicat. Dacă îmi dai o șansă...

– Deja ți-a dat o șansă, Taylor... O șansă să pleci, mârâi Chandos pășind în față. Acum, va trebui să ai de-a face cu mine. Ia-ți dracu' mâinile de pe femeia mea.

Reed se întoarse spre el, dar tot nu dădu drumul brațului lui Courtney.

– O să tragi în mine, pistolarule? întrebă el rânjind. O să mă împuști în fața atâtor martori? întrebă el și făcu semn din cap către spectatori.

– Nu... nu. Zâmbind, Chandos scoase pistolul, îl învârti și i-l înmână lui Courtney. N-o să dureze mult, pisicuțo, murmură el chiar în timp ce pumnul îi zbură în sus și se izbi de falca lui Reed.

Reed fu proiectat în spate, iar Courtney sări în față. Chandos o prinse însă de mijloc și o împiedică să se prăvălească de-a lungul treptelor verandei odată cu Reed. După ce își ceru scuze cu un zâmbet, Chandos o așeză într-o parte și se năpusti asupra bărbatului prăbușit la pământ.

Courtney rămase în partea de sus a scărilor, privindu-i pe cei doi bărbați în toată firea încercând să se omoare reciproc cu pumnii. Nu se gândi să încerce să-i oprească. Era încă prea uluită de când îl auzise pe Chandos zicându-i „femeia mea" în fața tatălui lui și *a tatălui ei*. Dumnezeule, chiar vorbea serios?

Un braț îi trecu pe după umeri și-o făcu să privească în sus. Tatăl ei nu se uita la ea, ci urmărea bătaia.

– Bănuiesc că nu ai nimic de obiectat în legătură cu ce a spus tânărul acela, nu? întrebă el într-o doară.

– Nu.

Courtney auzi sunetul unui pumn înfiorător și, când se întoarse, îl văzu pe Chandos căzând la pământ. Fără să vrea, făcu un pas în față, dar Chandos fu imediat în picioare și aplică un croșeu puternic de dreapta în abdomenul lui Reed. Chiar și așa, ea începu să-și facă griji. Chandos era mai înalt, dar Reed avea o constituție de taur.

– Pot să presupun că ăsta e bărbatul care te-a adus în Texas? continuă Edward pe un ton la fel de neutru.

– Da, da, zise ea, atentă la luptă.

– Courtney, iubito, uită-te la mine!

– Da, tati? întrebă ea mutându-și atenția de la Chandos.

– Îl iubești?

– Vai, da! Mai mult decât am crezut că se poate. Te deranjează? continuă ea timid.

– Nu știu sigur, replică Edward. Întotdeauna e așa... năvalnic?

– Nu, dar întotdeauna e foarte protector cu mine.

– Păi, asta măcar e în favoarea lui.

– Vai, tati, nu-l judeca înainte să ajungi să-l cunoști. Doar pentru că e pistolar...

– Draga mea, există mulți oameni buni care sunt pistolari. Știu asta.

– Și a fost singur atâta vreme, încât nu e obișnuit să fie sociabil sau prietenos, așa că nu confunda...

– De asemenea, draga mea, există mulți oameni buni care sunt și tăcuți, o întrerupse Edward.

– Tu chiar ți-ai propus să nu ai prejudecăți, nu-i așa? întrebă ea zâmbind sfioasă.

– Aș putea să îndrăznesc să am? chicoti el. N-aș vrea să am și eu parte de o porție de pumni de-ăia.

– Vai, n-ar face asta!

Se uită spre el să-l liniștească și își dădu seama că doar o tachina.

Cowboy-i care priviseră lupta începură să aclame. Având în vedere că Fletcher stătea atârnat peste balustrada verandei și striga cuvinte de încurajare cu glasul lui aprig, oamenii își dăduseră rapid seama pe cine trebuiau să ovaționeze. Chiar în acel moment, Fletcher și Sawtooth se loveau ușor pe spate ca și cum *ei* câștigaseră lupta.

Courtney îl căută pe Chandos în grupul de bărbați care se adunaseră în jurul lui să-l felicite. El stătea aplecat, ținându-se de abdomen. Nici fața nu-i arăta prea bine.

– Se pare că e posibil să fie nevoie de ajutorul meu, îi strigă Edward de pe verandă.

– Da, aprobă Courtney, concentrată asupra lui Chandos.

– Mă refeream la celălalt tip, chicoti Edward.

– Ce? A, nu-ți pierde vremea, vorbi Courtney fără pic de simpatie. Reed rămăsese lat la pământ. Dacă e cineva care merita o bătaie, atunci el e. Vai, n-ai crede ce tupeu are omul ăsta! Pur și simplu, nu știe să accepte un refuz.

– Ei bine, să sperăm, pisicuțo, că, de data asta, a priceput mesajul, interveni Chandos în timp ce înainta cu greu spre ea. Nu mi-ar plăcea să-l împușc pe nemernic doar pentru că-i o pacoste încăpățânată cu capul pătrat.

– O, Chandos, stai jos! îl rugă ea cu răsuflarea întretăiată în timp ce-l conducea spre verandă.

– Femeie, nu începe să-mi spui ce să fac.

Courtney îl împinse în jos, să se așeze pe trepte.

– Dumnezeule, uită-te la tine, continuă ea dându-i părul de pe frunte, să-i cerceteze fața. Tati, ai face bine să-ți aduci geanta.

– Tati? Chandos zâmbi și se întoarse să se uite în spatele lui. Puteai măcar să mă avertizezi.

Courtney nu își putu reține un zâmbet.

– I-a plăcut lupta.

Chandos mârâi.

– Și tatălui tău.

Chandos înjură din nou când îl văzu pe Fletcher care le ordona oamenilor lui să-l azvârle pe Taylor pe cal și să-l trimită înapoi de unde venise.

– Ce e asta, o afurisită de reuniune de familie?

Courtney știa că era ursuz doar pentru că se simțea încolțit.

– Ar putea fi dacă vrei și tu, îndrăzni ea.

– Femeie, am venit aici pentru tine, nu pentru altceva.

– Chiar așa?

– Știi că așa e.

– Atunci, zi așa. Chandos, eu nu te-am auzit zicând asta, spuse ea pe același ton ca al lui.

El se încruntă. Acum, tatăl lui se afla la doar câțiva metri și se sprijinea de balustrada verandei. Sawtooth stătea așezat lângă el pe balustradă și se străduia să nu râdă. Nici unul dintre ei nu încerca câtuși de puțin să-și ascundă interesul față de conversația dintre ea și Chandos. Mai rău de-atât, și tatăl ei asculta la fel de atent.

Chandos simți toate privirile ațintite asupra lui, dar mai ales pe cea hotărâtă și pătimașă a lui Courtney. Dintr-odată, a ei fu singura care conta.

– Pisicuțo, ești femeia mea. Ai fost femeia mea de când te-am văzut prima oară.

Răspunsul ăsta n-o mulțumi însă.

– Spune-o!

Chandos zâmbi larg și-o trase în jos la el în poală, unde ea rămase tanțoșă, așteptând, până ce el rosti:

– Te iubesc. Asta vrei să auzi? Te iubesc atât de mult, încât fără tine mă simt pierdut.

– Vai, Chandos, spuse ea topindu-se în brațele lui, petrecându-și brațele în jurul gâtului lui. Te iubesc...

– Nu... nu, o întrerupse el. Pisicuțo, ai face bine să te gândești înainte să spui ceva, pentru că, dacă-mi oferi dragostea ta, n-am să te las s-o mai iei înapoi. Nu pot să-mi fac întruna griji dacă pot sau nu să te fac fericită. O să încerc din răsputeri, dar, mai târziu, n-o să te mai poți răzgândi. Înțelegi ce-ți spun? Dacă o să fii femeia mea, sub absolut nici o formă n-o să te mai las *în veci* să pleci.

– Asta e valabil de ambele părți? fu răspunsul ei indignat.

– La naiba, da, replică el râzând.

– Atunci, stai să-ți spun și *eu* regulile *mele*. Tu deja ai spus că mă iubești, și nici eu n-o să-ți mai dau voie să-ți retragi vorbele. Și eu voi face tot ce-mi va sta în putință să te fac fericit. Dar dacă, mai târziu, te gândești să te răzgândești, dă-mi voie să te previn că n-ai să te poți ascunde de mine niciunde în toată lumea asta, pentru că primul lucru care mă vei învăța este cum să iau urma cuiva. Iar al doilea este cum să trag cu arma. Înțelegi ce-ți spun *eu*, Chandos?

– Da, doamnă, rosti el tărăgănat.

– Bine, continuă ea, surâzătoare acum, cu obrajii ușor îmbujorați după ce fusese așa îndrăzneață. Se aplecă în față, cu buzele foarte aproape de ale lui. Pentru că te iubesc. Te iubesc atât de mult, încât am vrut să mor când m-ai părăsit. Chandos, nu vreau să mai simt niciodată asta.

– Nici eu, rosti el pasional chiar înainte de a se apleca spre buzele ei, pentru a o săruta extrem de tandru. Încă știi cum să torci, pisicuțo.

– Chandos!

El chicoti. *Acum*, era conștientă că erau priviți. Lui Chandos îi plăcea la nebunie cum îi străluceau ochii atunci când se înroșea.

– Ești sigură, pisicuțo? întrebă el blând.

– Da.

– Și poți să trăiești ca mine?

– O să trăiesc cum vrei tu, chiar dacă va trebui să-mi port copiii în spate.

– Copii!

– Nu încă, îi șopti ea furioasă, stânjenită, uitându-se rapid către tatăl ei.

Chandos o strânse în brațe și-o sărută. Nu-l mai văzuse niciodată atât de senin și de fericit. Vai, cât îl iubea!

– Dar vom avea copii, nu? continuă el gânditor. Poate că o casă nu ar fi o idee așa rea.

Courtney încremeni, uluită.

– Vorbești serios?

– Aș putea să mă ocup de creșterea vitelor. Bătrânul s-a asigurat să învăț tot ce trebuie despre asta. Pe de altă parte, a vărsat în banca din Waco o avere pe numele meu, și n-am prea avut la ce s-o folosesc. Ar trebui să ne permitem să cumpărăm o bucată bună de teren pe aici, pe undeva. Bătrânului i-ar prinde bine competiția.

Courtney fu singura care putu să vadă ochii surâzători ai lui Chandos când îl auziră pe Fletcher bolborosind. Sawtooth încercă să se abțină să nu râdă în hohote, dar se înecă. Edward rânjea și el când coborî treptele să li se alăture.

– Nu cred că voi avea nevoie de trusa medicală. Cine are un asemenea simț al umorului nu are cum să fie într-o stare insuportabilă de suferință.

– Ai dreptate, doctore. Te deranjează dacă-ți spun așa?

– Chiar deloc, deși nici Edward nu ar fi nelalocul lui, având în vedere că în curând îmi vei fi ginere.

– Acum, nu am nevoie decât de o baie și... Am zis eu ceva de căsătorie, pisicuțo?

– Nu, n-ai zis. Când văzu expresia de pe chipul tatălui ei, Courtney zâmbi larg. Vai, tati, încă te tachinează. Spune-i, Chandos. Chandos?

– Au! strigă el și-i trase mâna din părul lui. Chiar o să mă supui la o ceremonie a albilor care nu are nimic de-a face cu sentimentele

mele? Mi-am declarat sentimentele... în fața martorilor. Și tu ai făcut la fel. Pisicuțo, deja ești soția mea.

– Chandos, asta l-ar face fericit pe tatăl meu, declară ea simplu.

– Și pe tine?

– Da.

– Atunci, cred că doar vă tachinam, zise el cu blândețe.

Courtney îl îmbrățișă. Era așa copleșită de fericire, încât simți că nu-și mai încape în piele. O fi fost el nemilos și sălbatic în unele privințe, dar, în același timp, era și Chandos al ei, blând atunci când conta. Și o iubea! Faptul că era dispus să se stabilească într-un loc îi dovedea asta fără urmă de îndoială. Courtney se dădu în spate, simțind nevoia ca toată lumea să-i împărtășească fericirea, inclusiv Fletcher.

– De ce nu-i spui tatălui tău că și partea legată de el era tot o glumă.

– Pentru că nu era. Chandos se întoarse și-i întâlni privirea lui Fletcher. Poți să faci față competiției, bătrâne?

– Să fii sigur că pot! răcni Fletcher.

– Așa credeam și eu, răspunse Chandos zâmbind larg.

Asta nu dură însă decât o clipă. Fletcher se încruntă. Nu prea zâmbea el. Nu îi stătea deloc în caracter. Dădea însă pe dinafară de încântare. Niciodată nu-și mai văzuse fiul așa, atât de cald, de deschis și de... prietenos. Era un început. Un început al naibii de bun.